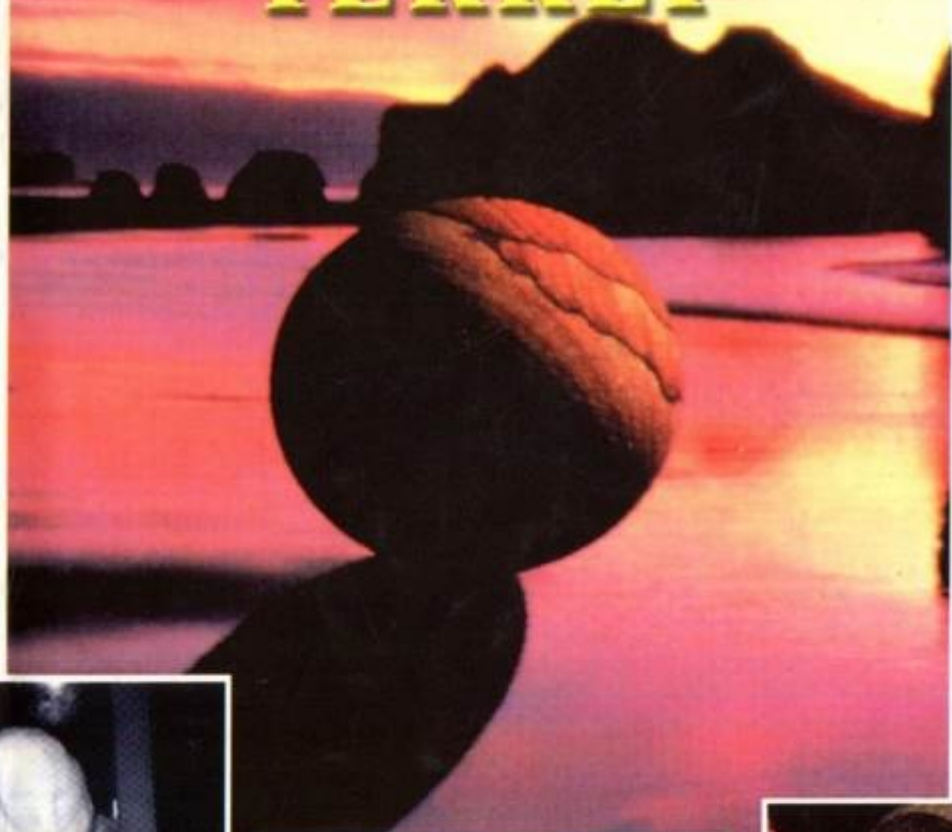

HARTWIG HAUSDORF

ARENELE STRANII ALE TERREI

Pe urmele misterelor *Deschideți Dosarele X!*

Îmi pot aminti încă foarte bine de acea zi din anul 1968, când am fost acaparat de o fascinantă viziune asupra lumii. Atunci aveam 13 ani și urmam gimnaziul. Împreună cu un coleg de clasă eram răspunzător de realizarea unei vitrine, care urma să se afle în fața sălii de cursuri și în care noi, elevii, puteam expune tot felul de lucruri interesante. Într-o zi, un coleg a adus o pagină întreagă dintr-un ziar din München, ce conținea un articol despre o carte abia apărută a unui scriitor elvețian necunoscut pe atunci, care a scandalizat lumea cu o teză foarte îndrăzneță.

Acel elvețian era - după cum ați ghicit - nimeni altul decât Erich von Däniken. Cu acea carte a declanșat o puternică undă de șoc în gândirea timpurilor noastre. Iar în săptămânile și lunile următoare, chiar până în ziua de azi, lumea dezbate tulburătoarea problemă, dacă planeta noastră a mai fost deja vizitată de călători extraterestri din spațiul cosmic.

La sfârșitul anilor '60 erau niște vremuri fascinante, iar omenirea era într-un proces de schimbare. Tineretul protesta împotriva

războiului din Vietnam, iar Statele Unite ale Americii mai aveau puțin până la a trimite primul om pe Lună. Nava cosmică cu echipaj la bord nu mai era de domeniul fanteziilor irealizabile, și chiar cercurile științifice au început - nu în ultimul rând din cauza OZN-urilor ce apăreau tot mai des pe cer - să pună timid problema formelor de viață extraterestre.

Însă și alte enigme și fenomene ar putea cuceri în cele din urmă un loc în cadrul marilor universități, cât și în mintea oamenilor. Cu doar câteva luni înainte, un spectaculos caz PSI a înfierbântat spiritele în capitala bavareză, cazul Rosenheim, atrăgând atenția unor serioși oameni de știință aflați sub conducerea profesorului Hans Bender. Profesorul Bender a fost până în 1975 deținătorul singurei catedre de parapsihologic din Germania. La Universitatea Freiburg-Breisgau a condus Institutul de Parapsihologie și Granițele Psihologiei.

Era ca și cum s-ar fi deschis o nouă ușă spre o altă dimensiune a realității noastre, spre o lume plină de mistere, dincolo de care se află „știința asigurată”, în care am fost îndrumați să credem din școală. Acolo afară, dincolo de edificiile gândirii, trebuie să mai existe și altceva...

Mă gândesc cu plăcere la timpurile neliniștite, când s-au pus fundamentele unei noi viziuni revoluționare asupra lumii, care este pe

punctul de a schimba paradigmele valabile încă atunci, dar lipsite totuși de speranțe. Între timp m-am familiarizat foarte mult cu aceste idei și modele de gândire provocatoare. Însă atunci nu se căzuse de acord, dacă poate privită drept o erezie sau, zâmbind îngăduitor, să o atribuim fanteziilor exaltate ale unor creduli incurabili. Autorul elvețian deja menționat se numără astăzi printre prietenii mei, la fel ca mulți alți militanți. În anii trecuți, chiar eu însumi am cutreierat numeroase locuri de pe glob, fiind mereu pe urma fenomenelor fantastice, enigmelor neexplicate și a relicvelor misterioase, ce proiectează o lumină cu totul nouă asupra lumii cunoscute de noi.

Precum proverbialul „reporter înrăit”, am mers și încă mă mai duc în locuri ca îndepărtata Chină și Australie, America de Sud și Centrală, în aproape toate țările Europei și Africii de Nord, precum și în Orientul Apropiat. Fascinația necunoscutului m-a cuprins iremediabil. Chiar la noi în țară am găsit locuri în care s-au petrecut lucruri incredibile sau în care s-au semnalat obiecte convenționale enigmatice din trecut, ce cu siguranță au trecut prin întâmplări mult mai fantastice decât ne poate permite să visăm învățătura din școli.

Asemenea legendarilor eroi de serial, agenții speciali FBI Dana Scully și Fox Mulder, am încercat să descifrez tainele „Dosarelor X”, în

spatele cărora se ascund cele mai misterioase locuri din lume. În această carte le-am adunat pe cele mai neobișnuite și mai captivante. Vă invit să mă urmați în aceste locuri, până la capătul lumii!

Vom pătrunde împreună în această lume a misterelor și a fenomenelor reale. Însoțiți-mă în locuri unde oamenii au fost răpiți sub privirile îngrozite ale prietenilor lor. Lăsați-vă uimiți de posibile relicve tehnice ale vizitatorilor extraterestri din întunecata preistorie. Vă voi arăta drumul către „Case ale groazei” și locuri „suspecte”, și vom ajunge în puncte de pe glob unde legile fizicii sunt evident încălcate.

Urmând indicațiile din această carte, veți putea ajunge și singuri în locuri învăluite în mister. Am anexat o serie de informații necesare, precum și numeroase detalii „ascunse”, greu accesibile altfel, pentru a putea porni și dumneavoastră înșivă către cele mai misterioase puncte din lume.

Deschideți „Dosarele X”!

1. Avorton sau experiment eșuat?

Un „monstru” cufundat în spirt determină reacții

Vechea scară din lemn scârțâia sub picioarele noastre în timp ce noi – încărcăți cu un aparat de filmat, trepied și mai multe aparate de

fotografiat - urcam la primul etaj al muzeului. La jumătatea distanței, într-un dulap băgat în perete, se afla un recipient din sticlă umplut cu spirt, din care ne fixa un avorton, ce părea desprins dintr-un coșmar. „Ce găsesc atâția oameni fascinant la aceste creaturi demne de compătimit, atât aceia care se ocupă cu cercetarea lor - precum dr. Friderici și colegul său contemporan -, cât și cei care privesc cu un fior ciudat creaturile înfricoșătoare?” Această întrebare mi-a trecut prin cap în acel moment. Monstruozitățile de tot felul par să-i fi atras pe oameni dintotdeauna.

În mijlocul acestei colecții - și prin apropierea de celelalte exponate îi era și mai clar subliniată ciudățenia - stătea obiectul ce urma să monopolizeze discuțiile. Era numit în mod disprețuitor „omul-găină”, dar se asemana mai degrabă cu altceva, și anume cu acele „fințe mici, cenușii”, pe care le cunoaștem din tot mai numeroasele cazuri de răpiri OZN prezente în toate țările.

„Cel mai frumos lucru pe care-l putem descoperi este misterul.”

Albert Einstein (1879-1955)

Într-un mic muzeu din orașelul Waldenburg, situat între Glauchau și Chemnitz în landul Sachsen, se află - cufundat în spirt - probabil unul dintre cele mai extraordinare mistere ale Germaniei. Înghesuit într-o sticlă de aproape 40 cm înălțime și cu un diametru de circa 15 cm, se găsește un exponat învăluit în mister, care are pereche și în alte țări.

În anul 1840, principele Otto Viktor I von Schonburg-Waldenburg (1785-1859) a cumpărat istoricul Cabinet de artă și științe naturale al familiei de farmaciști Linck. În anul următor a venit în Waldenburg expoziția mărită la câteva colecții mai timpurii de științe naturale și a fost expusă acolo, la manejul Marstall. Și astăzi se produce în forma sa originală drept muzeu universal din secolele XVII și XVIII al atitudinii spirituale a iluminismului burghez din acele timpuri și a culturii baroce premergătoare. Prin intermediul acestor nenumărate exponate anatomice, minerale, produse de artă meșteșugărească, instrumente precum preparate animale și din plante ar trebui să se oglindească, cât mai cuprinzător cu putință, mediul în care trăiau oamenii.

Cabinetul de artă și științe naturale a fost în acele timpuri un institut renumit. Orașele comerciale și universitare ofereau condiții avantajoase pentru înființarea lor căci de multe

ori veneau din țări străine și obiecte prețioase, care erau primite în aceste colecții cu cea mai mare atenție. În aceste cabinete reușeau deseori să intre unele „curiozități” și „rarități”, apreciate ca fiind niște piese ciudate și greu de obținut.

Colecția Waldenburg, cunoscută acum mai mult drept „Cabinetul princiar de științe naturale”, a achiziționat în 1844 clădirea muzeului construită anume lângă Marstall, care astăzi nu mai există. În anii 1933–34 s-a efectuat o prelucrare și o rearanjare științifică și de mare anvergură a respectivei colecții, ce cuprindea mult peste 8000 de obiecte. A scăpat neatins de cel de-al doilea război mondial, de trîstii și întunecații ani ai „socialismului real” din fosta RDG, iar astăzi se numește „Cabinetul de artă și științe naturale al orașului Waldenburg”.

„Monstrum Humanum Rarissimum”

În anul 1735, Johanna Sophia Schmied, din micul oraș Taucha din apropiere de Leipzig, era pentru a patra oară „cu bune speranțe”, adică însărcinată. Dacă înainte adusesese pe lume trei copii sănătoși, de data aceea a născut un „monstru”, care a făcut lumea să încremenească de groază.

Medicul din Leipzig, doctorul Gottlieb

Friderici, care auzise toată povestea, a dovedit atunci prezență de spirit și clarviziune lăsând „obiectul” să se conserve în spirt după o primă disecție, pentru ca viitorii colegi să poată explica sinistra enigmă din jurul misterioasei creaturi. Oare a bănuیت el că nu era ceva în regulă cu acest „Monstrum Humanum Rarissimum”? Din fericire, doctorul Friderici a completat obiectul expus ulterior în muzeu cu un studiu de 32 de pagini, scris în limba latină, în care erau descrise, pe lângă istoricul bolilor mamei, și rezultatele propriilor sale cercetări.

Să ne cufundăm în abisurile unui trecut nu foarte îndepărtat, care se întredeschide aici. Medicul începe descrierea cu condițiile de viață ale Johannei Sophia Schmied și nu omite a da imediat o explicație în spiritul acelor timpuri:

„Așadar nefericita mamă a acelui monstru provine dintr-un mediu sărac; trăiește în Taucha, un oraș situat în apropiere de Leipzig. Are 28 de ani, statură mică, corp firav, iar dacă îi analizăm temperamentul, este coleric-melancolică. S-a măritat la zece ani cu un cocoșat și a avut trei băieți, toți fără cusur. În sfârșit a rămas însărcinată pentru a patra oară și a adus pe lume acest monstru, pe care mi-am propus să vi-l descriu în cele ce urmează.

Întrucât aparițiile eronate de acest fel sunt atribuite în general fanteziei bogate a persoanei însărcinate, cred că este de datoria

mea să aflu direct de la femeia aceea toate împrejurările și s-o întreb mai ales dacă, după ce a rămas însărcinată, a întâlnit ceva de a cărui imagine a fost răscolită și îngrozită. Însă a negat că ar fi întâlnit ceva ce s-ar asemana cu monstrul născut de ea. Totuși a recunoscut că, pe la mijlocul sarcinii, când ieșea din casă, a speriat-o apariția unui jder ce i-a sărit în față, și s-a temut să nu-i afecteze copilul nenăscut încă.”

Aici întâlnim o credință populară străveche, ce a durat mult timp și care spune că malformațiile nou-născuților se datorează nemijlocit unei sperieturi sau unui șoc suferit de mamă în timpul sarcinii. Totuși, după ce monstruosul fetus s-a născut, Johanna Sophia Schmied se îndoia că malformația ar avea drept cauză vederea respectivului jder.

Sarcină neobișnuită

Conform relatării doctorului Friderici, deja din timpul celei de-a patra sarcini a Johannei Sophia Schmied lucrurile erau puțin mai diferite față de primele trei.

„După prima jumătate a sarcinii, gravida a simțit mișcarea obișnuită a fătului, care însă abia putea fi detectată. Dimpotrivă, ea însăși a observat că burta nu i se mărise corespunzător dimensiunilor obișnuite și remarcă împreună cu

soțul ei, nu fără frică și durere amenințătoare, faptul că se diferenția foarte mult de sarcinile precedente.

Când s-a încheiat perioada de sarcină, așa cum îl calculase gravida, au apărut semnele obișnuite ale nașterii. Și de la ora unsprezece din noapte până la ora șase dimineață – deci după șapte ore încheiate – chinurile s-au sfârșit, iar în locul unui copil normal a ieșit un monstru îngrozitor.”

Medicul a primit destul de repede vestea despre extrem de neobișnuita ființă, rămasă până în ziua de azi unică în felul ei. Pe propria sa cheltuială a pus să se facă un desen, care imortaliza pe două planșe „monstrul” în mărime naturală, pentru posteritate (vezi figurile 1 și 2).

După o succintă evaluare exterioară, Gottlieb Friderici s-a dedicat disecției ființei, „anatomiei interne a monstrului, pe care a abordat-o atât o perioadă îndelungată, cât și foarte șovăitor.”

Fig. 1 „Monstrul” născut în Taucha, Leipzig, a fost disecat de dr. Gottlieb Friderici, iar rezultatul a fost transpus într-un raport redactat în limba latină.

„Capul a fost prima «victimă» a cuțitului anatomic și, cu toate că avea un aspectul unui hidrocefal, sacul din piele (notat în figura 1 cu litera A) deschis ne-a arătat altceva, pentru că înăuntru nu s-a găsit lichid, ca în cutiile craniene obișnuite, ci o masă cerebrală exagerată, ce cântărea șapte uncii și era într-o oarecare măsură înconjurată de sânge, în care era scufundat creierul... în rest, la deschiderea creierului s-a găsit un număr obișnuit de nervi.

După terminarea cercetării capului, s-a deschis pieptul, alcătuit din coaste, al căror număr, grosime și lungime corespundeau normalului, și dintr-un stern aflat între ele. În dreapta cutiei toracice era chiar și un plămân, iar din partea stângă a început să curgă imediat după incizie un lichid vâscos. În timp ce se presupunea o deshidratare a pieptului, s-a continuat tăierea și s-a scos o inimă mare, ce nu avea deloc pericard, dar se găsea într-o membrană suplimentară, ce se întindea de la vasele sanguine mari din inimă până la partea opusă, și era peste tot întărită, la diafragmă cât și la pleură, și părea că preia rolul pericardului. Conținea un lichid în care era cufundată inima.

Când în final s-a îndepărtat membrana, s-a descoperit și celălalt plămân.”

După cum a putut constata zelosul medic în timpul disecției, nu numai „viața internă” a monstruoasei creaturi, ci și scheletul se diferenția în niște detalii caracteristice de cel al unei ființe umane normal dezvoltate.

„În fine trebuie să raportez și despre membre, pentru că atât antebrățul, cât și tibia erau alcătuite contra naturii nu din două oase, ci dintr-unul simplu. La îmbinarea dintre coapsă și tibie lipsea la fiecare picior rotula, iar oasele au putut fi cu mare greutate separate. Însă celelalte oase care realizau legăturile... erau normale ca număr și aveau o înfățișare naturală, doar că lipseau mușchii necesari.

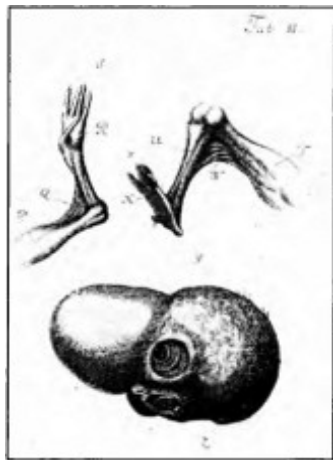

Fig. 2 Misterioasa ființă se diferențiază de oamenii normali chiar și la structura osoasă. Astfel, atât antebrățul, cât și tibia sunt formate

numai dintr-un os, în loc de două.

Cred că l-am denumit pe bună dreptate „monstru, pentru că atât exteriorul, cât și interiorul lui contrazic construcția obișnuită a omului, se diferențiază ca număr, ca mărime, ca structură, unele părți chiar lipsesc cu desăvârșire, iar altele par foarte neobișnuite.”

Jumătate de secol în „Afară”

În continuarea tratatului de 32 de pagini, doctorul Friderici a făcut speculații în legătură cu posibilele cauze ale groaznicei malformații. Astfel a respins credința populară foarte răspândită pe atunci că mama s-a speriat în timpul sarcinii și în acest mod s-a ajuns la nașterea acelui monstru. Mai mult, a crezut că adevărata cauză a totalei diferențieri ar fi fost hrănirea insuficientă a fetusului în timpul celor nouă luni.

Totuși există și o altă explicație posibilă - ce sună a fantastic - pentru extraordinara creatură căreia nu i s-a găsit asemănare în lume, de-a lungul întregii istorii a umanității. Dar despre acest aspect voi vorbi mai încolo. Acum aș dori să mai raportez despre ce s-a mai întâmplat cu neobișnuitul artefact.

După terminarea cercetărilor, doctorul Friderici a conservat „monstrul” în alcool

pentru ca generațiile viitoare „să-și sporească cunoștințele și să poată ajunge la întrebuintări curative”, în anii următori acest exponat, împreună cu alte nenumărate preparate, a ajuns în mai sus menționata colecție a „Cabinetului de artă și științe naturale” a orașului Waldenburg, unde a dus o existență de-a dreptul fantomatică. În perioada „socialismului real” care se construia pe atunci în fosta RDG, era strict interzis să se arate publicului misteriosul artefact. Cu siguranță avea legătură cu faptul că pe atunci numeroși elevi vizitau muzeele în cadrul orelor de științe ale naturii.

Chiar și după „schimbare” misterele au rămas secrete și au fost ascunse în locuri incredibile.

„Omul-găină”

Într-o zi de la începutul anilor '90, dr. M., medic șef la maternitatea din clinica Chemnitzer, a vizitat întâmplător muzeul Waldenburg și a dat de „monstru”, care-și ducea existența singuratică tot într-un recipient din sticlă înalt de 40 cm, conservat pentru eternitate în spirt. Obiectul i-a trezit interesul academic și dr. M. a început cercetări medicale vaste la universitatea din Heidelberg și la facultatea de medicină din cadrul universității din Berlin.

Pe cel ce între timp a intrat în literatura medicală drept „omul-găină” s-au făcut radiografii și tomografii computerizate. Este vorba chiar și de analize genetice, dar și despre faptul că totuși nu a putut fi dată încă nicio explicație în legătură cu unicul și misteriosul caz.

Cam aceasta era starea de fapt a obiectului, când mi s-a atras atenția asupra ciudatului exponat de către o „sursă de informații”, ce preferă să rămână necunoscută. Totodată s-a referit la cercetările efectuate de acel medic șef la universitățile menționate anterior. De asemenea mi-a declarat că dr. M. A luat și raportul cercetărilor doctorului Friderici, care fusese păstrat tot la muzeul Waldenburg. La momentul în care lucram la această carte nu-l restituise încă medicului din Chemnitzer căci invocase greutatea la traducere. Iar latina este o așa-numită „limbă moartă” și nu se mai schimbă. Pentru că am putut totuși cita din raport, mulțumesc unui număr de garanți inimoși, care au trimis un al doilea exemplar la biblioteca universității din Leipzig și au sprijinit traducerea.

Cercetările din Waldenburg

Spre sfârșitul anului 1996, informatoarea mea mi-a atras atenția asupra neobișnuitului

exponat. Totuși, abia pe la sfârșitul lui mai 1997 am pornit înspre orașelul saxon.

Am ajuns la Waldenburg pe 30 mai 1997, în ciuda tuturor limitelor de viteză potrivnice, iar după o uimitor de scurtă căutare am găsit muzeul, aflat la mică distanță de strada principală. Păream a fi singurii vizitatori. Am plătit la casă, în afară de intrarea obișnuită, și o taxă pentru permisiunea de a fotografia și a filma cu camera video. Firește că nu am uitat să întrebăm de ciudata ființă din secolul al XVIII-lea și doamna drăguță de la casă ne-a trimis sus.

Vechea scară de lemn scârțâia sub picioarele noastre, în timp ce noi, încărcăți cu un aparat de filmat, un trepied și mai multe aparate de fotografiat – urcam la primul etaj al muzeului. La jumătatea distanței, într-un dulap băgat în perete, se afla un recipient din sticlă umplut cu spirt, din care ne fixa un avorton, ce părea desprins dintr-un coșmar. „Ce găsesc atâția oameni fascinant la aceste creaturi demne de compătimit, atât aceia care se ocupă cu cercetarea lor – precum dr. Friderici și colegul lui contemporan cu noi –, cât și cei care privesc cu un fior ciudat creaturile înfricoșătoare?”; această întrebare mi-a trecut prin cap în acel moment. Monstruozițările de tot felul par să-i fi atras pe oameni dintotdeauna.

În mijlocul acestei colecții – iar prin

apropierea de celelalte expozate ciudățenia sa ieșea și mai mult în evidență – stătea obiectul ce urma să monopolizeze discuțiile. Era numit în mod disprețuitor „omul-găină”, dar se asemena mai degrabă cu altceva, și anume cu acele „ființe mici, cenușii”, pe care le cunoaștem din tot mai numeroasele cazuri de răpiri OZN prezente în toate țările.

Ființă-hibrid între om și extraterestru?

Este această posibilă explicație prea extraordinară, prea excentrică? Scepticii ar reacționa imediat. Însă chiar de la prima privire există mai multe diferențe corporale, pe care le-am putut verifica pe loc pe originalul expus. Sunt prezente uimitor de multe corespondențe cu acele particularități raportate la așa-numiții „Little Greys”, siniștrii protagoniști ai răpirilor OZN din zilele noastre.

– Ochii sunt neobișnuit de mari. Când am învărtit în mâini recipientul din sticlă cu ființa, am putut să văd uriașii globi oculari negri lucind printr-o membrană subțire. Stăteau în niște orbite nenatural de rotunde.

– Nu se văd urechi externe. Conform informațiilor personalului muzeului, obținute în urma radiografiilor făcute în 1994 la Berlin, căile auditive se află aparent în interiorul uriașului craniu. „Ființele mici și cenușii” sunt

descrie tot ca neavând urechi externe vizibile.

- După cum deja constatase dr. Friderici în anul 1735, excrescența de pe cap nu este umplută cu apă, ci cu masă cerebrală. Învârtind recipientul cu ființa se vede craniul anormal de alungit și deformat, ceea ce amintește de „cultul” practicat de multe popoare în trecut. Prin aceasta vroiau să semene cu „zeii”, acei presupuși vizitatori extraterestri, care ne-au vizitat planeta încă din timpuri imemorabile.

Ne confruntăm într-adevăr cu un caz de răpire istoric, în decursul căruia Johanna Sophia Schmied, care a fost lăsată însărcinată printr-o anumită operație, a adus pe lume - sub forma monstruosului avorton - o ființă-hibrid? Așadar o ființă-metis, ce poartă în ea caracteristicile genetice atât ale speciei umane, cât și ale unei inteligențe necunoscute. Asemenea scenarii înfricoșătoare au crescut actualmente ca număr datorită femeilor afectate de sindromul răpirilor. Nu rareori, ginecologii constată la presupusele persoane răpite toate semnele unei sarcini misterioase, sfârșită înainte de termen.

Și există oare - făcând abstracție de ciudata înfățișare înfricoșătoare a „omului-găină” - indicii ale unui asemenea scenariu în însemnările medicului din Leipzig din anii '30 ai secolului al XVIII-lea? Nu se poate regăsi un indiciu direct în tratatul de 32 de pagini, o

întâlnire cu „omuleții mici, cenușii”, așa cum se poate găsi în documentația unui proces cu vrăjitoare din anul 1655, întocmită de cercetătorul german dr. Johannes Fiebag.

Un anume pasaj mi-a atras atenția. A fost acela în care doctorul Friderici descrie întâlnirea cu un jder, care a fost șocantă pentru femeia însărcinată. Atât Johannes Fiebag, cât și Whitley Strieber descriu cazuri, în decursul cărora au fost adesea generate amintiri de protejare („Screen Memories”) a celor răpiți („Abductees”). Deseori acestea conțin desfășurarea unor evenimente, în care animalele sălbatice joacă un rol important. Probabil asemenea amintiri de protejare sunt implantate în gândirea victimelor răpirilor, pentru ca acestea să nu declanșeze enorma presiune psihologică indusă acestor persoane prin răpirile adesea repetate. O explicație mulțumitoare ar fi – dacă, în cazul Johannei Sophia Schmied, nașterea ființei monstruoase ar fi fost într-adevăr precedată de experiența unei răpiri – ca și aici să fi fost indusă prin hipnoză o astfel de amintire de protejare.

Declarații uluitoare

Nu o mai putem întreba pe femeie despre întâmplările petrecute în anul 1735. Numai o analiză genetică ar putea aduce lămuriri, dacă

într-adevăr aici a acționat greșit o parte necunoscută a naturii.

Probabil o astfel de cercetare a fost efectuată. Într-o scrisoare adresată sursei mele de informații, doctorul de la Chemnitzer a pomenit de planul său de a scrie un articol referitor la această problemă în revista de specialitate *American Journal for Medical Genetics*.

Poate nu este chiar așa de deplasată presupunerea mea că aici ar putea fi în joc o anumită inteligență necunoscută. Căci două declarații făcute într-un interval de circa patru luni, care sunt absolut contradictorii, mi-au atras atenția. Pediatriul de la Chemnitzer, citat deja de mai multe ori, scria informatoarei mele la 7 februarie 1997:

„Stimată doamnă B.,

Multe mulțumiri pentru scrisoarea din 14.01.1997, în care mi-ați solicitat mai multe informații în legătură cu „omul-găină”. Din păcate nu pot să mă pronunț asupra teoriei dumneavoastră, dacă „omul-găină” este un hibrid între o rasă extraterestră și populația umană. Rămân firește în seama dumneavoastră propriile idei despre nașterea malformațiilor umane... Sper că mă înțelegeți, al dvs. Cu profund respect,

Dr. M.

Însă marea surpriză a urmat pe 30 mai 1997, când eu însumi am făcut cercetări la fața locului în orașelul Waldenburg. Într-un interviu video cu un angajat al muzeului, am adus foarte prudent vorba despre posibilitățile de explicare a acestei malformații, care include și factori ce nu provin din această lume. Angajatul muzeului, care își dădea vizibil osteneala pentru seriozitate, și-a exprimat mai întâi convingerea că personalul „nu ascultă cu plăcere așa ceva”. Totuși în decursul discuției noastre s-a referit explicit la faptul că și pediatriul de la Chemnitzer, dr. M., a luat cu precauție în calcul o posibilitate extraterestră!

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Totuși se făcuse această afirmație: a amintit că un reprezentant al medicinei are astfel de idei neconvenționale. Peste ce am dat aici, ce tabu am atins?

M-am mai liniștit într-o oarecare măsură, deoarece între timp fusese acceptată parțial existența misteriosului artefact. Astfel cel mai mare cotidian din Germania a făcut primul pas, iar la începutul lui martie 1998 am stat aproape o zi întreagă în fața camerelor de luat vederi ale posturilor private RTL 2 și SAT 1, în Waldenburg. Interesul a crescut simțitor mai ales în Noile Landuri Federale - și acesta este

un lucru bun. Așadar a devenit dificil să „dispară” pur și simplu incomodul artefact, așa cum se întâmplă de multe ori cu obiecte asemănătoare din alte muzee.

Între timp medicul șef dr. M. A reacționat foarte rezervat - exprimându-se foarte blând - când a fost întrebat în legătură cu ființa învăluită în mister din recipientul din sticlă. Oare se temea să nu se facă de răs față de colegii lui? Temerile demne de luat în serios sunt rezultatul celorlalte cercuri ale societății științifice.

Întrebările incomode sunt ca rădăcinile de sub asfalt. Într-o zi vor răzbi cu o putere nebănuită și-și vor croi drum nestăvilite. „A face mulțimea atentă la ceva înseamnă a ajuta înțelegerea umană sănătoasă.” (Gotthold Ephraim Lessing, 1729-1781).

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

2. Numai o „idee la modă”?

Deformări craniene și la noi în țară

În final, dr. Schröter a scos din nenumăratele dosare înghesuite într-un sertar unul pe care l-a deschis și mi l-a prezentat - un craniu deformat! Inscripția de pe carton dovedea că

este unul din cele șase găsite în Altenerding. Surpriza a fost și mai mare când a deschis următoarea cutie și a scos unul dintre craniile de la Straubing-Alburg, care nu a fost trimis cu celelalte părți de schelet la Göttingen. Dr. Schröter a ținut răbdător în fața aparatului artefactul învăluit în mister, atunci când l-am rugat să-mi dea voie să fotografiez craniul lunguiet.

Într-adevăr, mă aflu din nou în punctul din care începeau căutările. Iar simpaticul arheolog, la ușa căruia bătusem pe neașteptate și fără niciun avertisment prealabil, și-a sacrificat în acea dimineață timpul prețios, pentru a da răspuns întrebărilor mele. De-ar fi ca el toți reprezentanții acestei bresle!

„Că se petrec anumite lucruri, nu înseamnă nimic. Important este, dacă se cunosc.”

Egon Friedell (1878-1938)

De jur-împrejurul globului pământesc – iar aici nu face excepție nicio regiune – nenumărate grupuri de popoare, până în zilele noastre, practică obiceiul „deformărilor craniene”.

Începând chiar de la stadiul de sugari, persoanelor respective li se pun pe cap mici scândurele legate între ele prin șarniere. Prin

aceste șarniere trec benzi, cu ajutorul cărora distanțele se pot micșora încet, dar sigur. După câțiva ani se vede efectul, respectiv craniul se înalță ca un fel de turn, începând de la tâmples spre spate. În cazurile extreme, capul astfel deformat are volumul de trei ori mai mare decât al unui craniu normal!

Am văzut alungiri ale capului în special în spațiul sud-american, în Ica și Sillustani (Peru), precum și în San Pedro de Atacama, însă lista regiunilor în care se practică acest obicei barbar este neîndoielnic mai lungă. Deformările craniene sunt cunoscute din următoarele culturi:

- de la vechii egipteni, precum și din Orientul Apropiat;

- din tundrele siberiene și vechiul „Imperiu de mijloc”;

- din America de Nord, Centrală și de Sud, unde aceste intervenții în creșterea naturală a craniului se practicau intensiv mai ales de către culturile andine, precum incașii;

- și vestitul călător-cercetător german, Alexander von Humboldt (1769-1859) descria nenumărați indieni din regiunea fluviului Orinoco, ai căror copii au fost supuși ani de zile acestei manipulări;

- în Africa, mai ales în Mangbetu din Zair, s-a practicat și se practică până în zilele noastre această tortură asupra progeniturilor;

- pe insula Creta și în îndepărtata Laponie se deformau craniile, iar acest lucru este valabil și pentru Olanda și Bretania.

Mai puțin se cunoaște faptul că și în țara noastră există surprinzător de multe exemple ale acestei metode de „înfrumusețare”.

Cine a fost copiat?

Ce i-a determinat pe strămoșii noștri din cele mai vechi timpuri să modeleze alungit craniile moi ale copiilor lor? Nu se poate găsi un motiv „rezonabil” și astfel cei mai mulți arheologi au convingerea că deformările craniene nu erau „un lucru la modă” răspândit în toată lumea - folosit de membrii unor cercuri nobile, ce voiau să se diferențieze de masa poporului prin acest „ideal de frumusețe”.

Dar poate o idee fixă, o toană globală a modei - dintr-o epocă foarte îndepărtată de posibilitățile actuale de comunicare - să fie simpla soluție a acestui mister? Eu prefer o altă posibilă explicație, care necesită firește câteva speculații.

O formă craniană de felul exemplarelor deformate nu este cunoscută pe pământ. Totuși omul a copiat totul dintotdeauna, iar existența așa-numitului Cult Cargo din cele mai vechi timpuri ale trecutului nostru ar putea fi un exemplu grăitor în acest sens. Oare prin

copierea în acest mod a înfățișării „zeilor” lui, omul voia să le semene cel puțin în exterior?

Peste tot pe pământ, oamenii erau atunci respectuoși, devotați total ființelor superioare. La scurt timp, preoții și cei ce aparțineau clasei conducătoare s-au folosit de trucul de a acționa „în numele zeilor”, prin acele capete alungite în mod nenatural, pentru a-și impresiona supușii. Dacă deformările craniene ar exista doar în cultura unuia sau a câtorva popoare, atunci i s-ar putea găsi motivații locale. Totuși, având în vedere globalitatea aparentului „capriciu al modei”, craniile moi de copii trebuie să fi fost deformate de la vârste foarte mici, ca să semene la stadiul de adult cu vechii „zei”. Numai așa ar putea avea întreaga procedură un oarecare sens.

Chiar lângă noi

Cu toate că deformările craniene reprezintă fără îndoială un fenomen larg răspândit, nu trebuie să călătorim neapărat până în America de Sud sau Africa, dacă vrem să adunăm cazuri precedente ale acestui presupus cult Cargo.

În centrul orașului bavarez Straubing, mai exact spus în cartierul Alburg, s-a descoperit în timpul măsurătorilor pregătitoare pentru o nouă construcție un cimitir datat ca existând din secolul al V-lea e.n. Încă din timpul

săpăturilor de la sfârșitul anilor '70, în două dintre morminte s-au găsit craniile deformate artificial, bine păstrate: „mormântul 361”, perfect, fără decorări și anexe, se afla în mijlocul unui grup de morminte de la sfârșitul secolului al V-lea, în timp ce în „mormântul 535” era îngropată o femeie care a murit aproximativ în jurul anului 500 e.n.

Determinarea sexului nu a fost dificilă în niciunul din cazuri. Semnalmentele de pe craniu, ca și cele de pe schelet, indicau clar sexul femeiesc. Cu ajutorul membrilor s-a putut constata că ambele femei erau puțin mai înalte de 1,60 m. Femeia din „mormântul 361” era clar ceva mai înaltă și avea o constituție osoasă vădit mai puternică decât femeia din „mormântul 535” căreia i s-au pus în mormânt patru fibule (ace de podoabă obișnuite din epoca de bronz, adesea bogat ornamentate).

Aproximarea vârstei decesului celor două femei a fost ceva mai problematică, deoarece la craniile deformate artificial s-au observat adesea întârzieri în obturarea șanțurilor craniene. Constatările vorbesc în cazul ambelor femei despre o vârstă destul de înaintată, iar dintre cele două femeia din „mormântul 361” ar putea fi mai tânără decât cea din „mormântul 535”. Oamenii de știință nu iau în considerație la evaluarea vârstei doar aceste constatări, ce reies din obturările șanțurilor

craniene menționate mai sus. Și starea danturii poate constitui un indiciu.

În afară de ușoarele modificări degenerative de la oasele pieptului și ale șoldurilor, la femeia din „mormântul 361” nu s-au observat modificări ale oaselor datorate unei boli. Întrucât se cunoaște că membrii diverselor grupuri arheologice din cadrul populației unui cimitir se diferențiază prin boli datorate neajunsurilor și prin modificări degenerative, în acest caz special s-a ajuns la concluzia că la ambele femei din cimitirul bavarez de la Straubing-Alburg este vorba de persoane normale.

Cele două cranii nu pot fi sigur încadrate la tipologia unei rase. Datorită invaziei hunilor, un popor migrator provenind din îndepărtata Mongolie, în secolul al V-lea e.n. Domnea în Europa Centrală un amestec foarte colorat între nații. La huni, deformările craniene erau foarte răspândite.

Nu este un caz singular

Cu aceste două descoperiri, avem de-a face în Bavaria cu douăsprezece cranii deformate artificial, ce provin din șase locuri:

1. Alteglofsheim,
2. Eltheim,

3. Barbing-Irimauth,
4. Altenerding-Klettham,
5. Straubing-Alburg,
6. Straubing-Wittelsbacherhöhe.

În afară de Altenerding, apare o concentrare curioasă de locuri în care s-au făcut descoperiri, în „marele arc al Dunării”, la Regensburg. Arheologii au datat toate craniile ca provenind dintr-o perioadă de timp relativ restrânsă: Altenerding și Straubing-Alburg – în primul au fost descoperite șase deformări – în a doua jumătate a secolului al V-lea, restul în prima jumătate a secolului al VI-lea. În regiunea noastră nu s-au mai găsit deformări craniene ulterioare, perioadă ce corespunde clar cu instaurarea definitivă a creștinismului în această țară.

Căci, dacă într-adevăr s-ar fi încercat imitarea în acest mod a unor „zei”, atunci următorul pas ar fi fost inexorabil creștinismul ca superstiție păgână.

În legătură cu datarea menționată anterior a descoperirilor, interesant de semnalat este și vârsta decesului fiecăruia dintre cei cu deformări craniene din Bavaria. Se presupune că toți au atins vârsta maturității, dintre care șase au ajuns la o vârstă înaintată, iar unul chiar la o respectabilă bătrânețe. Probabil că prin aceste proceduri au trecut mult mai mulți indivizi decât s-au găsit până în prezent. Prin

părțile acestea, obiceiul deformării craniene se aplica mai ales la așa-numitul „sex slab” căci zece cranii deformați provin de la femei, iar de la bărbați doar două.

Din punct de vedere anatomic, craniile găsite în Bavaria aparțin tipului de deformare circular, cu forme conice și cilindrice, prin care se ajungea la o alungire în formă de turn, începând cu o frunte foarte înaltă. „Neregularitățile” din zona frunții și a cefei ne dau oarecare indicii de cum au fost făcute deformările. Adesea, acest mod de transformare a capului prezintă și un pericol pentru sugar.

O altă tehnică de deformare este utilizat și astăzi în Africa - la Mangbetu în Zair - precum și în insulele Malayeziei din Oceanul Pacific. Se folosește un bandaj circular strâns, care se aplică oblic în jurul capului bebelușului, de la partea de jos și de mijloc a frunții, până sub ceafă. Rezultatele deformărilor de la craniile mature depind de doi factori: unul este manipularea atentă de la vârste fragede și celălalt este tendința de creștere a capului, care durează până la terminarea pubertății. Mai sus am arătat deja: craniile cu deformări găsite în Bavaria arătau că oamenii atinseseră cel puțin vârsta maturității - doar într-un singur caz vârsta a rămas nedeterminată. Astăzi este susținută predominant părerea că

deformările nu sunt determinate de afecțiuni ale creierului. De asemenea nu sunt semne de prejudiciere a duratei vieții sau a inteligenței.

Pe urme corecte

Existența, cum s-ar spune chiar în fața ușii casei noastre, a unor astfel de deformări craniene, pe care le-am întâlnit mai des în călătoriile mele în America de Sud, a fost ceva absolut fascinant pentru mine. De aceea am încercat s-o iau pe urma fiecărui artefact uimitor. Și chiar am avut ce descoperi.

Mai întâi mi-am încercat norocul la două dintre locurile descoperirilor din regiunea orașului Straubing. Întrucât descoperirile au fost făcute în cursul demarării construcțiilor orașenești, astăzi nu se mai poate vedea mare lucru acolo. Așezările sunt modeste și simplu construite. Pe drum am ajuns la arheologul răspunzător de oraș, dr. Prammer, care lucra la Muzeul Gäuboden și care mi-a explicat că toate descoperirile de pe teritoriul orașelor Altburg și Wittelsbacherhöhe și-au găsit locul în Colecția Națională Antropologică din München. Am găsit o urmă.

La începutul lui martie 1998 mi-am început căutările în capitala landului, unde avusesem deja succes în a doua încercare. Mai sus-menționata Colecție Națională Antropologică se

află în piața Karoline, la o aruncătură de băț de Obelisc. Este găzduită într-o veche casă din München, joasă, aproape insignifiantă, văruiată în galben. Întrucât nu este ușor accesibilă, nu este înscrisă în catalogul oficial al galeriilor și muzeelor din München. Pentru că mă aflam deja la fața locului, am sunat la ușă și mi s-a deschis imediat.

Mi-a deschis unul dintre arheologii ce activau la Colecția Națională Antropologică. În cursul discuției noastre mi s-a adus la cunoștință că am nimerit exact la „adresa corectă”. Era dr. P. Schröter, un simpatic fumător de pipă, care mi-a răspuns la întrebări răbdător și pe îndelete.

Ca de obicei am trecut direct la subiect și am întrebat unde se află descoperirile de la Straubing-Alburg, și în primul moment am fost mirat când dr. Schröter mi-a împărtășit că cea mai mare parte a descoperirilor a fost trimisă la Universitatea Göttingen în scopul restaurării. Era de remarcat că toate artefactele se întorceau ulterior la München, pentru a fi înrămate și expuse în Colecția Națională Preistorică.

Îndes, simpaticul arheolog, avea totuși câteva „delicatese” pregătite pentru mine. M-a condus la parterul clădirii provenind de la cumpăna veacurilor, unde animata discuție s-a destins repede. Dr. Schröter știe foarte multe despre aspectele globale ale fenomenului deformărilor

craniene, dar nu crede neapărat că există legături între dovezile atât de distanțate în plan geografic și cele care coincid pe planul temporal. Însă în decursul discuției a declarat că și pentru el coincidențele sunt uimitoare.

Despre suferință și fondul ei cultural

După aceea dr. Schröter mi-a explicat că au existat mai multe tehnici de bandajare, ce se pot și astăzi aproape „citi” de pe craniu. Chiar dacă se diferențiau în modul de execuție, ideea de bază și rezultatul se aseamănă foarte mult. Când am început să vorbesc despre tortura deosebit de dureroasă pentru copilași, dr. Schröter mi-a oferit un argument ce pare foarte plauzibil și nu este deloc exagerat.

A afirmat în mod surprinzător că există o mare probabilitate ca presupusele proceduri să nu fie atât de dureroase pe cât credem noi astăzi. Intensitatea senzației de durere este într-o puternică legătură cu cercul cultural în care se află respectivul. „Acum suntem ceva mai sensibili la suferință și luăm o aspirină la cel mai mic semnal. Atunci însă, durerea era un aspect natural al vieții de zi cu zi, căci totul era privit cu un oarecare fatalism”, spuse simpaticul arheolog.

Dacă aceste precizări ar putea domoli puțin groaza în legătură cu practicile folosite, nu s-a

pomenit despre motivul care se presupune că ar fi stat în spatele tuturor acestor lucruri, adică imitarea unei inteligențe venind „de altundeva”.

În final, dr. Schröter a scos din nenumăratele dosare înghesuite într-un sertar unul pe care l-a deschis și mi l-a prezentat, un craniu deformat! Inscripția de pe carton dovedea că este unul din cele șase găsite la Altenerding. Surpriza a fost și mai mare când a deschis următoarea cutie și a scos unul dintre craniile de la Straubing-Alburg, care nu a fost trimis cu celelalte părți de schelet la Göttingen. Dr. Schröter a ținut răbdător în fața aparatului artefactul învăluit în mister, atunci când l-am rugat să-mi dea voie să fotografiez craniul lunguiet.

Într-adevăr, mă aflu din nou în punctul din care începeau căutările. Iar simpaticul arheolog, la ușa căruia bătusem pe neașteptate și fără niciun avertisment prealabil, și-a sacrificat în acea dimineață timpul prețios, pentru a da răspuns întrebărilor mele. De-ar fi ca el toți reprezentanții acestei bresle!

Am dat deja odată peste „preasfântul” unui muzeu. S-a întâmplat cam acum doi ani, când mă aflu în pustiul sat cilian, San Pedro de Atacama. O figurină temă din lemn, cu evidente însușiri astronautice, odinioară utilizat ca obiect pentru înmormântări și astăzi păstrat cu

grijă în „Museo Arqueologico R.P. Gustavo Le Paige”, m-a atras în singurătatea acelei așezări chiliene. Întâmplător, în respectivul muzeu se găsește și cea mai mare colecție de cranii umane din lume – este vorba de până la 5000 –, dintre care un mare număr prezintă și acele deformări caracteristice. Într-o vitrină de la intrare sunt expuse câteva *dolihocefalii* – astfel sună termenul medical pentru cranii alungite – foarte bine păstrate.

Mult mai multe astfel de cranii înfiorătoare se găsesc într-o cameră de depozitare dosnică, inaccesibilă publicului. Datorită afirmației ghidului turistic, care m-a recomandat fără să roșească drept „cel mai important arheolog din Germania”, și a câtorva dolari, bacșiș pentru personal, mi s-au deschis ușile aceluia depozit. Pe niște rafturi de la podea până la tavan, am putut admira aproximativ câteva mii de cranii stocate. Nu puține dintre ele erau alungite în formă de turn, deformate în modul descris.

Rămâne să sperăm că tot mai multe astfel de mărturii uluitoare ale unui trecut enigmatic își vor găsi drumul spre expozițiile publice ale muzeelor. Căci un lucru mi se pare clar: niște ființe, care au aterizat pe planeta noastră în cel mai îndepărtat trecut, au servit drept model pentru cultul practicat pe tot globul, acela al deformării craniilor. După cum am arătat, nici țara noastră nu face excepție!

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

3. „Războiul zeilor”

Oare distrugerea a venit de sus?

Pe planeta noastră există o serie de așezări, ale căror ruine ne pun în fața fantasticei concluzii că distrugerea s-a făcut din aer, deci a venit de sus. Dar în acele timpuri niciun om de pe pământ nu putea să zboare – cel puțin conform istoriei noastre tradiționale.

Cercetătorul amator slovac, Martin Jurik, care a trăit câțiva ani în Germania, a dat în cursul cercetărilor sale peste un astfel de loc sinistru în Carpații de nord-vest, la o depărtare de circa 50 km de Bratislava, capitala Slovaciei. Acesta părea să prezinte similarități clare cu alte locuri din lume, cum ar fi Sodoma și Gomora de la Marea Moartă, Mohenjo-Daro din Pakistan sau Parhaspur din India.

Poate că locuitorii orașului fără nume din Carpații slovaci și-au părăsit avuturile în aceeași grabă provocată de panică, așa cum și indienii anasazi și-au părăsit metropola acum 500 de ani. Acolo 20000 de oameni au dispărut peste noapte, în adevăratul sens al cuvântului – și într-un mod atât de misterios, ca și cum ar fi

plecat cu totul de pe planeta noastră.

„Anual dispar în aer circa 800 de oameni, fără a lăsa vreo urmă. Nu știu, câți au dispărut de la sol.”
Mel Noel, fost pilot în US Air Force

La o distanță de aproximativ 50 km de capitala Bratislava se află satul Smolenice. Acest nume ar fi fost oarecum obișnuit din cauza orașului cu același nume, cu semețul turn având șase laturi. Totuși după Smolenice, pe un munte numit Molpir, se întind ruinele unui trecut îndepărtat.

Din când în când, locuitorii orașului din apropiere Trnava găsesc pe acel munte rămășițe ale așezării de acolo: cioburi și chiar vase din lut, câteodată și bucăți de fier sau bronz. În mod diferit față de locurile „normale” în care s-au mai făcut descoperiri, acest loc nu a fost niciodată ținta căutătorilor de comori și a arheologilor amatori. Acolo pare să planeze un fel de tabu. Astfel, ruinele aflate mai sus de orașelul Smolenice au rămas mult timp neatinse.

Primii oameni de știință au apărut acolo abia la începutul secolului XX. Primele săpături oficiale au fost efectuate de arheologul A. Loubal la mijlocul secolului XX. Nu cunoaștem astăzi ce a găsit pe muntele Molpir, căci a

murit la scurt timp după aceea. Însemnările sale nu au mai fost găsite, iar cele câteva exponate, pe care el le-a donat Muzeului din Trnava, au dispărut de asemenea fără urmă. Firește, nu trebuie să ne gândim imediat la cine știe ce intrigi și uneltiri misterioase. Căci de haos total și distrugere a avut grijă cel de-al doilea război mondial, care abia dacă a cruțat o mică parte din Europa Centrală.

Doar după această mare confruntare între popoare i s-a acordat mai multă atenție muntelui Molpir. În anii '50 și '60, acolo sus a lucrat o echipă de cercetare sub conducerea lui Stefan Jamsak. S-au făcut măsurători ale orașului presupus a fi în acel loc și o mare parte din el a fost degajat. Această suprafață măsoară circa 14 hectare - așadar era vorba de cea mai mare așezare preistorică din spațiul Carpaților.

S-au aflat alte informații în urma săpăturilor doctorului Mikulas Dušek de la Institutul Arheologic al Academiei de Științe a Slovaciei; săpăturile au durat din 1963 până în 1971. Acest dr. Dušek a descoperit pe munte rămășițele unei așezări și a încercat să o reconstruiască. Prin analiza organică C-14 de determinare a vechimii, descoperirea a fost datată la circa 700-600 î.e.n. Și încadrată în așa-numita epocă Hallstatt.

Temperaturi foarte mari

Trebuie să fi fost un loc însemnat. Pentru aceasta stau mărturie nu numai nenumăratele obiecte descoperite, ci și amplasarea strategică și mărimea așezării. Orașul se afla pe terase create artificial, săpate în stâncă și nivelate cu pământ. Era fortificat printr-un sistem de trei ziduri de diferite mărimi. S-a scos la iveală un plan cu aproximativ 180 de case și de aici s-a dedus că odinioară acolo trăiau 800 de oameni.

Această așezare străveche, fără nume, a ridicat arheologilor o serie de întrebări. Prima ar fi apartenența lor culturală. După toate aparențele aparțineau culturii megalitice, un curent cultural din vechea epocă de fier, întâlnită în sudul Austriei, nord-vestul Ungariei și sudul Slovaciei. Însă marele mister l-au reprezentat condițiile misterioase în care a fost fondat acest oraș pe muntele Molpir.

Este o așezare distrusă complet. Clădirea principală a fost nimicită până la fundații, iar blocuri mari de piatră au fost găsite aruncate la zece metri depărtare. Plăcile de piatră din interiorul zidurilor au fost topite una într-alta prin surse necunoscute de temperaturi foarte mari; nu numai zidurile, chiar și terasele din stâncă. Arheologii au găsit pretutindeni urme de arsuri, și de asemenea urme ale unei bătălii. S-au găsit schelete mutilate, ale căror oase

indicau, în afară de urme ale unor acțiuni prin forță, urme ce susțineau ideea unei arderi spontane și neprevăzute.

Nenumăratele obiecte de valoare rămase – erau chiar vase de gătit întregi pe sobele de atunci – conduc la concluzia că așezarea a fost părăsită de locuitori în cea mai mare panică și grabă. Și niciunul dintre ei nu s-a mai întors vreodată. Ce s-a petrecut odinioară pe Molpir? Împotriva cărui inamic foarte puternic au avut de luptat locuitorii disperați, fără nicio speranță?

Arheologii au în vedere posibilitatea ca distrugerea să fi fost provocată de un război civil sau o răscoală. Prin urmare, membrii săraci și exploatați ai unei „sub-clase sociale” s-au răsculat împotriva unei „clase privilegiate”. Această ipoteză ar ridica totuși alte întrebări, dacă am fi în stare să răspundem la ele. Răscoale ale sclavilor ne sunt cunoscute din numeroase culturi – să ne gândim doar la mult citata răscoală a lui Spartacus din Roma antică. Dar niciodată nu au existat astfel de efecte devastatoare. De unde au luat asuprași răsculați forța și posibilitățile tehnice ca să distrugă clădirile ca pe niște piese de domino și chiar să topească plăcile din piatră? Nu, sunt convinși că nu așa au stat lucrurile.

De asemenea nu trebuie nici să trecem cu vederea că această încercare de explicare

oglindește exact spiritul epocii, care domina în fosta Cehoslovacie la momentul săpăturilor din 1963 până în 1971. „Lupta eroică a proletariatului” împotriva unei „clase sociale exploatare” reprezentau partea centrală a ideologiei comuniste. De aceea nu mă miră deloc faptul că s-a putut strecura o asemenea idee în raportul săpăturilor cercetărilor arheologice din fosta Cehoslovacie comunistă. Era într-o oarecare măsură un monument ideologic al unui trecut întunecat.

O explicație absolut normală

O astfel de concentrare de circumstanțe inexplicabile ne sugerează o variantă neobișnuită de explicare. Au trebuit locuitorii să se apere de o acțiune mult superioară lor din punct de vedere tehnic, care a venit „de sus” în sensul propriu al cuvântului, și le-a transformat orașul în ruine? Pe zidurile exterioare nu s-au găsit urme ale unei bătălii. Iar locuitorii plecați în panică nu s-au mai întors niciodată să-și recupereze bunurile lăsate în urmă și să-i înmormânteze pe cei morți.

Nu au mai venit nici măcar hoții de morminte și jefuitorii. Te pune pe gânduri că tocmai această specie, care știe să scoată avantaje din întâmplări tragice, ocolește acest loc, asupra căruia pare să plutească un fel de tabu. Abia la

răscrucea dintre secolele XIX și XX, unii locuitori curioși din orașul apropiat Trnava au urcat pe misteriosul munte Molpir și au găsit acolo obiectele menționate anterior.

Acestea sunt faptele, așa cum le-a cercetat cercetătorul amator, provenit din Slovacia, Martin Jurik, și pe care le-a publicat într-o revistă cu puțin timp în urmă. Articolul mi-a trezit curiozitatea și am luat legătura cu autorul lui. Acesta mi-a răspuns imediat, spunându-mi ceva mai multe despre pietrele topite: „Corpurile formate din calcar au fost încălzite prin palisadele prăbușite și arzânde și prin părțile din lemn ale caselor; ca urmare a arderii din carbonat de calciu a luat naștere oxid de calciu, deci calcar. Ploile au cauzat o altă reacție, prin care s-a format mortarul. În final, mortarul întărit a fost cel care a unit plăcile de piatră...”

Așadar este o explicație absolut naturală pentru neobișnuitele rămășițe de pe muntele Molpir, mai sus de Smolenice? Nu neapărat, căci dr. Dušek, amintit deja în legătură cu săpăturile din 1963-1971, scria că „distrugerea a venit foarte repede și dintr-o dată”, și că „în fundațiile locuințelor s-au găsit nenumărate schelete arse, ale unor oameni care nu au putut scăpa la timp”. A mai spus că misterul distrugerii este neexplicat.

Recucerit de la natură

Așadar, totul în această problemă este dificil de explicat. Având în vedere numeroasele nonsensuri, o anchetă mai exactă chiar la fața locului mi s-a părut cea mai bună soluție. Astfel am stabilit cu Martin Jurik un loc de întâlnire și m-am pregătit să plec în Slovacia.

De la orașul meu natal din estul Bavariei, traversând Austria pe autostradă, sunt numai circa patru ore până la capitala slovacă Bratislava, situată la mică distanță de Viena. De la dizolvarea federației cehoslovace, Slovacia se străduiește în mod evident să-și construiască propria imagine. Ani întregi a stat în umbra „fratelui mai mare” din nord. În iunie 1995, când în sfârșit am reușit să ajung în acest loc, vremea a fost de partea mea. Drumul de la Bratislava până la Smolenice nu a durat decât trei sferturi de oră, iar pitorescul munte a intrat în câmpul nostru vizual.

3. Autorul pe treptele muzeului, cu recipientul în care este conservat „omul-găină” provenind din anul 1735.

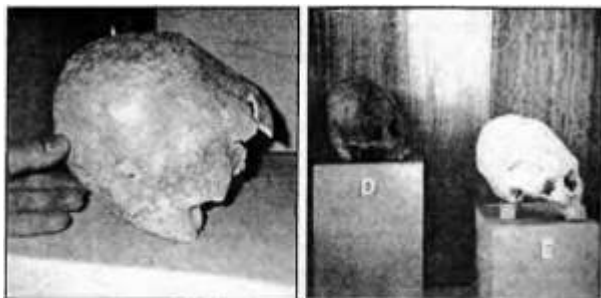
4. Numai un avorton sau mai mult? Este cel puțin bătătoare la ochi asemănarea dintre „*Monstrum Humanum Rarissimum*” și „ființele mici și cenușii”, despre care s-au făcut declarații legate de răpirile OZN întâlnite în toată lumea!

5. Un document rar: în această poză se vede clar cum se deformează craniul unui bebeluș din satele indienilor din America de Sud. Deformările craniene sunt un fenomen larg răspândit; cineva este imitat din timpuri străvechi. Însă nu se întâlnește nicăieri pe Pământ această formă craniană, alungită, în stare naturală.

6. Nu trebuie să ocolim o lume întreagă pentru a putea admira deformările craniene. Acest schelet este al unei femei din secolul al V-lea e.n. și a fost descoperit în timpul săpăturilor din regiunea unui vechi cimitir bavarez din orașul Straubing.

7, 8. Crani deformate din Straubing-Alburg (stânga) și San Pedro de Atacama-Chile (dreapta): ideea unei „mode” globale nu pare a fi explicația corectă pentru craniile deformate stil turn. Oare erau imitați vechii „zei” din cosmos, se dorea asemănarea fizică cu aceștia?

9. O parte reconstruită a zidului 3 din orașul preistoric, fără nume de pe muntele Molpir (Slovacia). Pe tot globul există ruine misterioase, ce conduc la concluzia că distrugerea lor a venit din aer.

10, 11. Mulți ani a fost negată existența lor: piramidele învăluite în mister din China. Între timp s-a dovedit că numărul lor este de câteva ori mai mare decât al aceloră din Egipt. Aceste construcții au trezit un viu interes în toată lumea.

12. Cu această fotografie a început totul: „Piramida albă”, înregistrată în ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial, de către un pilot din US Air Force. Construcția are în jur de 300 m înălțime.

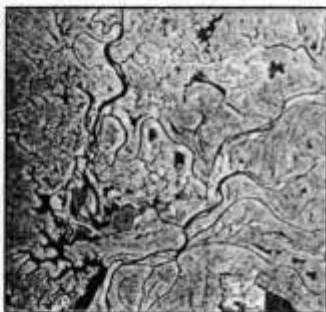

13. În cimitirul Ma Wang Dui din Changsha (provincia Hunan) a fost descoperită mumiă excelent păstrată a nobilei Xin Zhui. Când a fost găsit, cadavrul plutea în circa 80 de litri de lichid gălbui. De unde proveneau uimitoarele cunoștințe de medicină din China antică?

14, 15. O comparație ce lasă loc unor speculații: o hartă găsită în Ma Wang Dui (sus) arată prin arta execuției asemănări uluitoare cu o înregistrare modernă din satelit (mijloc). Provocatoare comparație vine de la un cunoscut arheolog chinez...

16. Construit din pietrele unei piramide străvechi: în anii '30 au fost încărcate camioane întregi cu blocuri de piatră, pentru a se construi biserica metodistă din Gympie-Queensland. Nu este nimic de lăudat la modul în care s-a acționat cu reliefele unui trecut necunoscut!

17. Acești doi monoliți de la piramida din Gympie erau astfel poziționați, încât razele soarelui treceau exact printre ei numai în timpul solstițiului.

18. Picturi pe stânci de la aborigeni. Cine au fost „aducătorii de cultură ai timpurilor de vis”? Asemănarea personajelor desenate cu astronauții este bătătoare la ochi.

19. „Maimuța Gympie” din muzeul Gympie de istorie a patriei. Arheologul Rex Gilroy găsește asemănări clare cu anticul zeu egiptean Thot, care era prezentat în vechile dinastii sub formă de maimuță. Oare vechii egipteni au vizitat Australia?

Urcușul abrupt, care începea chiar din spatele bisericii satului și fusese de curând semnalat cu un indicator, necesita zece minute bune. Pe drum mi s-a povestit că iarna trecută se găseau mereu urme de lupi la poalele Molpirului, iar în zilele deosebit de friguroase înaintau până la marginea satului. Arar se avântau pe munte câțiva călători sau curioși, care vroiau să vadă ruinele.

Ne aflam în fața primei părți de zid reconstituit voluntar de arheologi, în spatele căruia se întindea o verdeață luxuriantă. Nu-mi puteam înfrânge senzația neclară că pe acest vârf de munte din Carpații nord-vestici iarba a fost intenționat lăsată să crească peste acele lucruri. În zadar am căutat stâncile și pietrele topite una într-alta. Și ele fuseseră complet acoperite, așa cum ne-a fost și confirmat cu prilejul unei discuții pe care am avut-o a doua zi la muzeul din Trnava. Însă nu păream a fi chiar atât de nefericiți pentru că natura întinsese între timp „pătura verde a tăcerii” peste secretele de pe Molpir.

Căutarea de indicii privind distrugerea orașului fără nume prin ardere spontană nu devenise încă un eșec total. Nu departe de zidul reconstruit, deja menționat, am găsit o piatră cam de mărimea capului unui copil, ce purta urmele unui incredibil șoc prin ardere. Era arsă de la un capăt la altul, iar culoarea era

un roșu cărămiziu bătător la ochi. Poate că pentru o țiglă făcută din argilă era o ardere normală. Însă ce fel de temperaturi infernale sunt necesare pentru ca o bucată de stâncă să se „prăjească” în acest mod? Și peste ce secrete îngrozitoare și-a așternut pădurea stratul verde, fapt pentru care nu au mai continuat săpăturile întrerupte acum peste 25 de ani?

Molpir

După câteva zile am mers la apropiatul oraș Trnava, ca să vizităm muzeul de istorie de acolo. În ziua aceea muzeul era închis, dar Martin Jurik a reușit totuși să ne obțină mult dorita permisiune. Probabil acest lucru se datorează apariției la televizor din seara precedentă la postul din mica regiune.

O asistentă a muzeului ne-a explicat că, după încheierea săpăturilor, descoperirile de la Molpir au fost conștiincios catalogate și înmagazinate în pivniță. De atunci stau acolo și au rămas nebăgate în seamă. Totuși unele piese sunt expuse – dintre artefactele înmagazinate la subsol, unele au dispărut din motivul lipsei de spațiu.

Și atunci s-a întâmplat aproape incredibilul. La întrebarea noastră pusă cu grijă, dacă ar fi posibil să vedem câteva dintre piesele ținute de

mai mult de 25 de ani în întunecoasa pivniță, s-a trimis după director. În mai puțin de un sfert de oră, asistenta a scos o mulțime de valori, pe care nu le-a mai văzut nimeni de când s-au terminat săpăturile.

Am avut incredibilul noroc de a fi primii cărora li s-au prezentat comorile pivniței. Bineînțeles că ceea ce am ajuns să vedem nu erau cele mai spectaculoase obiecte, dar erau totuși foarte impresionante: un mare număr de vârfuri de lance, lucrate atât de precis încât păreau realizate cu o mașină, sau ace de siguranță, parte făcute dintr-o singură bucată, restul din părți potrivite între ele.

Supraviețuitorii orașului fără nume din Carpații de nord-vest au lăsat în urmă o mare cantitate de obiecte de valoare pentru ei. Fuga lor a fost precipitată și nu s-au mai întors niciodată pe tărâmul groazei. Teama de a cerceta acea sinistră așezare a rămas vie de-a lungul secolelor. A fost transmis ca un tabu din generație în generație. Altfel nenumărați vânătorii de comori și arheologi amatori ar fi ajuns fără îndoială pe muntele Molpir, iar cele mai multe descoperiri, în loc să fie în pivnița muzeului din Trnava, ar fi dispărut în colecții private din țară și din străinătate.

Ceea ce, firește, nu ne-a fost arătat – și cu siguranță reprezintă cel mai mare secret al acestei misterioase așezări – au fost acele

schelete care prezintă inexplicabile urme de arderi, ca și cum ar fi explodat. La muzeul orașului Trnava ni s-a spus cu regret că aceste resturi umane nu se află printre multele descoperiri ce stau în pivniță de mai mult de 25 de ani. Se bănuiește că ar fi mai degrabă în capitala cehă, Praga.

Astfel este nevoie de o adevărată muncă de detectiv pentru a lua urma acelor întâmplări nefericite petrecute acolo. Martin

Jurik, care trăiește din nou în Slovacia și vrea să scoată acolo o revistă despre fenomenele misterioase, și-a luat acest angajament. De curând m-a anunțat că a dat, în tânăra și totuși bătrâna regiune est-europeană, peste resturile unui templu din epoca de piatră. Rămâne să sperăm că va face lumină în întunericul ce învăluie deocamdată atât de multe mistere din trecutul nostru enigmatic.

Taina indienilor anasazi

Locuitorii orașului anonim din Carpații de nord-vest au trebuit să-și părăsească în grabă provocată de panică locurile natale, la fel cum un trib de indieni din „Lumea Nouă” a trebuit să-și părăsească metropola acum peste 500 de ani. În înalții munți din estul statului federal american Arizona, generații de arheologi caută răspunsuri concludente la una dintre cele mai

uimitoare și misterioase enigme din istoria umanității. Au încercat să cerceteze cum a fost posibil ca într-o singură noapte 20.000 de oameni să dispară literalmente pentru totdeauna, ca și cum de la o clipă la alta ar fi fost dizolvați în aer.

De mai mult de 500 de ani nu a fost clarificat misterul de la Point-of-Pines, așa cum se cheamă astăzi locul. Orașul se situează între dunele de nisip și stâncile roșiatice, într-un peisaj pitoresc; oricât au încercat nenumărați experți să lămurească misterul acestui loc, un singur lucru pare a fi clar în ziua de astăzi: orașul Point-of-Pines a murit din cauze misterioase, nenaturale!

Într-o seară, locuitorii orașului s-au dus ca de obicei la culcare. Totuși în zorii celei de-a doua zi, toți bărbații, femeile și copiii au fugit. Și-au lăsat toate bunurile așa cum erau - armele, podoabele și chiar jucăriile copiilor. La fel ca și în orașul de pe Molpir, oamenii și-au lăsat în panică oalele de lut fierbând pe sobele încă aprinse. Nici ei nu s-au mai întors niciodată.

Oare ce întâmplare ciudată i-a alungat și pe ei, le-a pustiit orașul, astfel încât trecerea timpului l-a transformat în ruine. Nisipul adus de vânt l-a acoperit cu dâmburi line, care secole la rând nu au fost atinse și dau întregului ținut o înfățișare fantomatică.

Point-of-Pines a fost orașul anasazilor, indieni

sedentari, care proveneau din America de Nord, construiau case din piatră și cultivau pământurile. Casele lor aveau două până la trei etaje, cea mai mare construcție din oraș având o lungime de 400 m. Deosebit de remarcabile erau sistemele lor de irigare și îndemânarea la împletitul coșurilor, țesăturilor și producerea de obiecte din lut și instrumente casnice. Bogatele surse de alimente și relativa stabilitate au condus la nașterea unei deosebite vieți culturale și ceremoniale.

Acest oraș a ajuns locul de desfacere a mărfurilor pentru un mare număr de comunități și triburi de pe o rază mai mare de 500 de mile. Locuitorii lui erau un popor foarte elevat. Femeile își prindeau părut lung și negru cu ace din coarne de cerb, iar în cosmetică foloseau rujul și pudra. Dansurile, care s-au păstrat și astăzi printre indienii Pueblo din Arizona și New Mexico, sunt numai o slabă ilustrare a bogatei vieți culturale și religioase a tribului Anasazi.

Dispăruți de pe planeta noastră?

În decursul cercetărilor s-a arătat că această civilizație nu a căzut victimă unor triburi nomade, jefuitoare. Căci peste tot pe unde aceste bande războinice își organizau jafurile, resturile acoperișurilor carbonizate cădeau

peste cadavrele victimelor. Dar la Point-of-Pines nu s-a întâmplat ceva asemănător.

Se poate exclude și moartea prin înfometare. În magazinele amenajate pentru iarnă s-au găsit resturi de cereale și oase: existau destule alimente în oraș! Sau poate că o molimă i-a nimicit și i-a alungat pe oameni? Dacă s-ar fi întâmplat așa, atunci arheologii ar fi dat peste scheletele celor care au murit în timpul molimei. Însă și acestea lipsesc.

Atunci cum se poate explica exodul unei populații, ce număra cel puțin 20.000 de persoane? O altă ipoteză sună astfel: a fost o secetă care a durat mai mult de 20 de ani atunci când a fost părăsit Point-of-Pines. Dacă seceta ar fi durat cel puțin peste două decenii, anasazii și-ar fi săpat fântânile tot mai adânc, până când nu ar mai fi găsit apă. Abia atunci ar fi plecat.

Arheologii au arătat că ruinele fântânilor descoperite până acum sunt considerabil mai adânci decât cele obișnuite. În sfârșit s-a rezolvat misterul? Anasazii și-au părăsit orașul odinioară înfloritor, pentru a căuta noi izvoare?

De ce această migrare în masă, în cursul căreia indienii au lăsat în urmă toate bunurile și chiar au lăsat vasele fierbând în continuare pe sobe, a avut loc peste noapte?

La această teorie, ca la toate celelalte teorii „convenționale”, o întrebare de bază nu

primește absolut niciun răspuns: unde s-au dus toți acei oameni?

Și de ce au plecat la adăpostul nopții? Se poate ca anasazii să fi fost înspăimântați de un oarecare fenomen inexplicabil, care le amenința viața? Erau indienii amenințați de ceva ce i-a constrâns să-și salveze doar viețile și nimic altceva?

După mai multe decenii de cercetări intensive, arheologii și ceilalți cercetători, care s-au ocupat de această misterioasă enigmă a umanității, nu s-au apropiat nici măcar cu un pas de o soluție mulțumitoare. Probabil nu s-a început să se pună întrebările corecte, pentru a se putea căuta răspunsurile potrivite.

Între timp continuă să persiste misterul din jurul orașului Point-of-Pines. După cum se pare, ruinele din estul Arizonei sunt singurele care ne mai amintesc de cei 20.000 de oameni, care au dispărut așa de brusc și pentru totdeauna de pe fața Pământului.

Atât de inexplicabil și fără nicio urmă, ca și cum ar fi părăsit cu totul planeta noastră...

Informațiile și indicațiile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

4. În umbra uitatelor piramide
Într-o călătorie de cercetare prin China

interzisă

Când mă aflam chiar în vârful piramidei și priveam uimit în jur, am văzut piramide, piramide și iar piramide, în total trebuie să fi fost mai bine de o sută de astfel de misterioase construcții, care-și continuau existența acolo, în provincia chineză Shaanxi – neluate în seamă de restul lumii.

Dintr-o dată mi-a dat prin cap un gând îndrăzneț. Trebuia făcută încercarea de a deschide măcar una dintre aceste nenumărate piramide, pentru a vedea ce ar putea ascunde. Totuși mă aflam pe un teritoriu interzis, iar încercarea mea s-ar fi sfârșit cu siguranță într-o celulă de închisoare.

Gândul acesta nu avea nimic evocator în el, de aceea am alungat din nou nebuneasca idee. Date fiind nenumăratele mistere din deceniile trecute, sunt bucuros să fiu primul care să văd aceste incredibile monumente, să le fotografiez și chiar să le explorez după pofta inimii.

*„Nu vă limitați gândirea la ideile
predominante.”*

Sir Alexander Fleming (1881-1955)

Era o dimineată înnorată și geroasă în China. Este anul 1945. Și în Extremul Orient au început în această iarnă târzie ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial. Zarurile au fost aruncate: de fapt, trupe japoneze izolate se mai luptă în China, dar forțele unite ale aliaților acționează pentru a-i alunga pe japonezi din Imperiu.

În această dimineată, pilotul din US-Air-Force, James Gaussman, a urcat tremurând de frig în aparatul său. Misiunea sa era de a survola muntele Qin-Ling-Shan, la sud-vest de Xian în China centrală, pentru a anunța eventualele mișcări de trupe. O misiune de rutină, un zbor obișnuit de recunoaștere.

Totuși pentru tânărul american, această zi deasupra îndepărtatei Asii Centrale, a fost cea mai tulburătoare din viața sa. A făcut cu avionul un viraj peste pisc înalt de munte, spionând permanent mișcări de trupe inamice. Nu a observat nimic ce ar fi putut avea vreo importanță militară. Însă a descoperit ceva absolut incredibil.

Zburând la joasă înălțime peste o vale laterală, a observat brusc o construcție fantastică. Pe harta lui militară nu era nicăieri însemnată. A înconjurat de mai multe ori locul pentru a-i face măcar o fotografie, dar din păcate nu a putut ateriza. Nu-și credea ochilor:

o piramidă gigantică în mijlocul Chinei! I se părea ceva incredibil, deoarece la școală învățase că piramidele există numai în Egipt și America Centrală.

Mai târziu, pilotul Air-Force a scris un raport cu următorul text: „Zburam în jurul unui munte și am ajuns deasupra unei văi netede. Chiar sub noi era o piramidă albă, uriașă. Arăta ca în basme. Această piramidă era acoperită cu un alb strălucitor. Ar fi putut fi și metal sau vreun fel de rocă. Era pe toate părțile complet albă. Remarcabil era însă vârful: o bucată mare de material asemănător pietrelor prețioase. Ne-a fost imposibil să aterizăm, cu toate că am fi dorit. Am fost profund impresionați de uriașa mărime a acestei construcții.”

Când a văzut uriașa piramidă, lui Gaussman i-a fost clar că niciunul dintre superiori nu-l va crede. De aceea s-a hotărât să facă o poză din avion. La întoarcere poza a fost dezvoltată, iar după evaluări șocul a fost puternic. Misterioasa construcție avea o înălțime de circa 300 m, o lungime laterală de la bază de aproape o jumătate de kilometru! De aceea, pentru următorii 45 de ani, fotografia a dispărut în arhivele serviciilor secrete militare americane. De atunci nu au încetat zvonurile incredibile cu privire la piramide din China, mai înalte decât piramida lui Keops din Egipt.

Punctul de vedere al colonelului Sheahan

Doi ani mai târziu. Uriașa construcție este văzută din nou. La 28 martie 1947, atât *New York Times*, cât și *Los Angeles Herald Express* scriau despre această piramidă supra-dimensionată sub titlul „Un pilot american raportează despre o enormă piramidă chinezească în munții de la sud-vest de Sian”.

Maurice Sheahan era numele pilotului și am putut afla câteva lucruri interesante despre al doilea om căruia i-a fost dat să vadă cea. Mai mare piramidă de pe planeta noastră.

Astfel, o cerere oficială de la *California State Library* din Sacramento arată că colonelul Maurice E. Sheahan a fost trecut în ediția 1964-65 a anuarului *World Who's Who in Commerce and Industry*. Născut la 14 mai 1902 în Kewanee-Illinois, a activat spre sfârșitul anilor '30 drept consilier al guvernului din China. Între anii 1945 și 1947 a lucrat ca *Assistant General Manager* la compania aeriană TWA. În timpul activității sale aici a avut loc observarea legendarei „Piramide albe”.

Colonelul Maurice Sheahan a murit la 27 februarie 1975 în Vacaville-California, unde trăiește și astăzi fiul său, Donald E. Sheahan. Acesta își aduce bine aminte că tatăl său i-a spus în mai multe rânduri cum văzuse

cunoscuta piramidă deja din timpul războiului și după aceea din nou, când Sheahan era în

THE NEW YORK TIMES, FRIDAY, MARCH 28, 1947

U. S. Flier Reports Huge Chinese Pyramid In Isolated Mountains Southwest of Sian

SHANGHAI, March 27 (UP)—A giant pyramid in isolated mountains of Shenai Province in western China was reported today by Col. Maurice Sheahan, Far Eastern director for Trans World Airline.

From the air, Colonel Sheahan said, the pyramid seems to dwarf those of Egypt. He estimated its height at 1,000 feet and its width at the base at 1,500 feet.

The pyramid, he said, is at the foot of the Tsinling Mountains, about forty miles southwest of Sian, capital of the province. A second pyramid, he continued, appears much smaller.

The pyramid, Colonel Sheahan went on, is at the far end of a long valley, in an inaccessible part. At the hear end, he said, are hundreds of small burial mounds. These can be seen, he said, from the Lung-Hai railroad.

"When I first flew over it I was impressed by its perfect pyramidal form and its great size," Colonel Sheahan said. "I did not give it thought during the war years partly because it seemed incredible that anything so large could be unknown to the world."

"From the air we could see only small footpaths leading to a village at the site of the pyramid."

Chinese said that because of the

almost complete absence of communications, even trails, in some parts of the West China mountains it was not impossible that a huge pyramid might have been long forgotten.

Colonel Sheahan, from Ontario, Calif., has spent nine years in lesser-known areas of western China. First he was a transportation adviser to the Chinese Government. During the war, as an American Army colonel, he was forward supply director for the Flying Tigers.

Dr. James L. Clark of the American Museum of Natural History and Dr. Arthur Upham Pope of the Asia Institute last night characterized the reported discovery of a Chinese pyramid as of great scientific interest.

Dr. Clark called it a "very significant find." Dr. Pope said the presence of such a pyramid was "entirely consistent with the earliest known phases of the Chinese religion."

"From what we know of the religion it might be expected that such a pyramid would be discovered," he said. "It is undoubtedly the burial mound composed of tamped earth of a high potentate."

Fig. 3. Un document istoric: raportul din New York Times de pe 28 martie 1947 despre zborul colonelului Maurice E. Sheahan deasupra „Piramidei albe” din Shaanxi

serviciul companiei aeriene TWA. Sheahan jr. Este sigur că la respectivul zbor TWA au luat

parte mai mulți directori ai firmei și probabil se pot găsi printre lucrurile rămase de la ei multe schițe și chiar fotografii ale uriașei piramide.

Fostul membru de la „Flying Tigers” a precizat amplasarea piramidei la 40 de mile sud-vest de Xian, la capătul unei văi lungi din munții Qin-Ling-Shan, loc deosebit de greu accesibil pe jos. De asemenea, a știut să spună și despre „sutele de tumuli mici” aflați tot în respectiva vale. Lângă Piramida albă a mai văzut una mai mică. Și toată viața lui a fost uimit de faptul că „ceva așa de uriaș nu este cunoscut de toată lumea”.

Cel puțin la fel de uimitor este faptul că în 1974 această veste din China a provocat un viu interes mai ales în Statele Unite, dar în anii următori existența piramidei a fost trecută sub tăcere atât de arheologi, cât și de politicieni.

Intrarea în zona interzisă

Schimbare de decor. Suntem în iulie 1993. Au trecut 46 de ani de când colonelul Maurice Sheahan a văzut marea piramidă din îndepărtata Chină. Lucrez la o carte despre urme extraterestre în Orientul îndepărtat, care a apărut anul următor sub titlul *Die weiße Piramide* (Langen Müller, 1994).

La o conferință susținută de Erich von Däniken am cunoscut un tânăr chinez, domnul

Chen, care a studiat turismul în Germania și acum lucra la o companie de turism de zona Chinei și a Extremului Orient. Am discutat cu el despre viitoarea mea carte, deoarece într-unul din capitolele lucrării era vorba despre piramidele presupuse a se afla în regiunea capitalei de provincie, Xian.

Măcar aici, orice arheolog ar fi protestat vehement, căci ideea de piramide în China contravine gândirii academice oficiale. Nu a fost și cazul domnului Chen: născut fiind în Xian, și-a putut aminti de povestirile spuse în șoaptă despre exact acea piramidă, pe care le-a auzit în copilărie.

Simpaticul chinez mi-a făcut o ofertă atrăgătoare. Încerca să-și pună în mișcare toate legăturile din ministere și cadrele din Beijing, pentru a obține permisiunea de a intra în zona interzisă și plină de mistere a piramidelor din provincia Shaanxi. Bineînțeles că am primit recunoscător curajoasa ofertă.

Pe scurt, la mijlocul lui martie 1994 s-a aranjat totul. Împreună cu prietenul meu din Viena, Peter Krassa, co-autor la cartea mea *Satelliten der Götter* („Sateliții zeilor”), mi s-a acordat permisiunea să pun piciorul pe acest pământ interzis nu numai turiștilor, ci și chinezilor. A doua oară a fost în luna octombrie a aceluiași an, când am condus acolo un grup de cititori.

Ceea ce până acum a fost visul atâtor colegi-autori și jurnaliști, precum și subiectul nenumăratelor speculații, a devenit în sfârșit ceva real! În China există piramide, de fapt atât de multe că numărul lor este mult mai mare față de cele egiptene. De fapt sunt piramide de tipul celor întâlnite în America Centrală, așadar terminate sus cu o platformă. Pe lângă aceasta nu trebuie să uităm un lucru: când au fost scoase la iveală nenumăratele piramide mayașe existente în pădurile seculare din Mexico și Guatemala și au fost eliberate de vegetația luxuriantă, acestea nu arătau diferit față de piramidele din China descrise aici. Având în vedere aceste asemănări, ne putem întreba dacă nu există posibilitatea de a se fi stabilit contacte între cele două culturi.

Cum se ajunge la Mao Ling

Este de-a dreptul paradoxal cât de puțini oameni cunosc misterioasele construcții aflate chiar în imediata lor apropiere. Abia în 1991 au fost descoperite trei piramide, plus încă una, destul de dărâmată, la aproximativ 20 km de porțile de la Xian. S-a produs accidental, când se construia o autostradă ce lega noul aeroport cu capitala de provincie, Xian. Și în ianuarie 1994 - cu două luni înainte de prima mea expediție în teritoriul interzis al Chinei - s-au

găsit mai multe piramide la nord de Xian, pe malul râului Wei Ho. După cum au arătat calculele efectuate între timp, una dintre aceste construcții se află aproape exact în centrul geometric al vechiului Imperiu. Se bănuiește deja că în piramidele din China este ascunsă o incredibilă știință străveche.

În aceeași regiune, nu departe de orașul Xianyang numărând 500.000 de locuitori, se întinde câmpul de piramide Mao Ling. De la periferia Xian-ului sunt aproape 50 km, pentru care am avut nevoie de o oră și jumătate de mers cu mașina, din cauza drumurilor aproape impracticabile. Nu este un loc prea ușor de găsit: șoferul și translatorul au întrebat pe drum cel puțin zece oameni până au primit răspunsurile căutate. Am cotit la locul corect și am traversat linia ferată a traseului Lung-Hai ce trecea pe acolo, și astfel a început să se contureze în depărtare silueta marii piramide de la Mao Ling. În mijlocul suprafeței agricole se găsea o priveriște a cărei existență acolo cu greu ai fi putut s-o crezi. Se înălța o construcție de aproape 100 m, a cărei formă piramidală nu putea fi negată.

Urișa piramidă, în care se presupune a fi mormântul unui împărat din prima dinastie Han (206 î.e.n.-220 e.n.) și care a fost pentru prima dată fotografiată de un pilot german în 1934, se înălță ca un corp străin în mijlocul

peisajului neted. Nu m-a ocolit gândul că se ascunde ceva în acest loc. Căci de cinci-șase ani s-a început plantarea de mici conifere pe suprafețele laterale ale acestei piramide și ale altora – spre deosebire de cele din Egipt, sunt făcute din argilă întărită și loess. Este posibil ca în 20 de ani să nu se mai numească oficial piramidă, ci pur și simplu deal natural?

Un tabu pentru știință?

Oare să fie caracteristică pentru această atitudine informația obținută de prietenul și colegul meu din Viena, Peter Krassa, de la un arheolog chinez de rang înalt, când l-a întrebat după deschiderea acelei misterioase piramide: „De această problemă trebuie să se ocupe generația viitoare.”

Evident, piramidele din China au reprezentat un fel de tabu pentru știință, un secret adânc, de la a cărui cercetare învățații s-au retras din anumite motive. De ce se tem, ce fel de descoperiri, ce ar putea distruge viziunea tradițională asupra lumii, îi îngrozesc?

Încet, dar sigur, timpurile s-au schimbat. Pozele și înregistrările video pe care le-am făcut – nestingherit! – la piramidele Chinei, au ajuns prin intermediul presei în nenumărate țări. Nici măcar televiziunea australiană nu a fost mai prejos și a dat un reportaj la știrile de

seară. Firește. Însuși Imperiul de Mijloc a devenit curios în legătură cu enigma ce-și aștepta încă rezolvarea. În momentul în care aștern pe hârtie acest capitol, la China Economics Publishing House din Beijing se lucrează intens la ediția chinezească a cărții mele *Die weiße Piramide*. Măcar atunci, Imperiul de Mijloc va realiza că are mult mai multe atracții turistice decât Marele Zid, armata soldaților din lut a împăratului Qin Shi Huangdi și o serie de alte puncte atractive. Așteptați și veți vedea!

Ce-mi pot dori mai mult, decât ca miile de chinezi, cu *Die weiße Piramide* în mână, să pornească în căutarea fantasticului trecut al țării lor? Apropo de Piramida albă: regiunea piramidelor din provincia Shaanxi vizitată de mine se întinde pe o suprafață de cel puțin 2500 km², și este identică cu acel „capăt apropiat al văii cu sute de piramide mortuare”, după cum o descria colonelul Maurice Sheahan în 1947.

„Mama tuturor piramidelor din China”, măsurând 300 m, se află la capătul celălalt al văii, aproape inaccesibil, între munții Qin-Ling. După cele mai noi informații, se află în imediata apropiere a bazei de lansare a rachetelor din cadrul programului astronomic chinezesc. Acesta ar putea fi motivul pentru care nu mi s-a permis până acum să ajung personal la uriașa

construcție.

Probabil NASA sau serviciul secret american CIA știu de această regiune prin înregistrări ale sateliților de spionaj, însă respectivele organizații sunt învăluite în tăcere...

Impresii dintr-o lume străină

Cele mai multe piramide erau în jurul orașului Xianyang, aflat la peste 50 km de Xian. Zona din jurul orașului este aproape nepopulată, chiar sinistră. Numai o mână de țărani ară cu plugul de lemn și boi, în umbra piramidei, în peisajul larg având la sud Qin Ling Shan iar la nord munții Shensi. În această câmpie întinsă din Qin Chuan, o „vale a piramidei”, construcția pur și simplu stă acolo amintind de un corp străin venit dintr-o altă lume. Aproape că pare mutat de pe o planetă străină.

Impunând respect, se înalță o piramidă mai mare de 70 m, aflată cam la un kilometru de limita orașului Xianyang – și totuși epoci și lumi depărtare de civilizația modernă. Copacii și oamenii par a fi niște jucării la picioarele acestei înalte construcții. Când l-am escaladat, m-a așteptat o mare surpriză.

Chiar în vârf am găsit un veritabil crater. Provocată de eroziunea de mii de ani, probabil s-a surpat și o încăpere aflată înăuntru. Ce

ascundea această cavernă? Camere secrete cu resturile lumești ale vechilor stăpâni, comori și lucruri prețioase din epoci demult uitate?

Însă nu am putut rătăci prea mult cu aceste gânduri căci mi s-a arătat imaginea împrejurimilor, care mi-a luat respirația. Învârtindu-mă, am numărat în imediata apropiere 17 piramide de diferite înălțimi, parte din ele aranjate în grupuri de două-trei, altele singure. În total trebuie să fie mult peste o sută de astfel de construcții în „valea piramidelor”. Putem vorbi de un adevărat oraș de piramide – sau chiar mai bine, de o pădure de semne de întrebare, în care vor fi în sfârșit vâdate niște răspunsuri.

Când stăteam acolo sus pe piramidă și priveam în jur uimit, fără cuvinte, mi-a trecut brusc prin cap un gând foarte îndrăzneț: trebuia făcută încercarea de a deschide măcar una dintre aceste nenumărate piramide, pentru a vedea ce ar putea ascunde de noi. Dar următorul gând m-a readus la realitatea că mă aflam pe un teritoriu interzis. Orice încercare de acest fel s-ar fi sfârșit cu siguranță într-o celulă de închisoare chinezească. Gândul acesta nu avea nimic evocator în el, de aceea am respins din nou nebunescul plan. Date fiind nenumăratele secrete din deceniile trecute, sunt bucuros să fiu primul care văd aceste incredibile monumente, să le fotografiez și

chiar să le explorez după pofta inimii.

Amintiri despre fiii cerului?

Vom reuși într-o zi să elucidăm toate secretele ce înconjoară misterioasele piramide din China? Ce reprezintă aceste construcții? Au fost „doar” mormintele anticelor dinastii de domnitori, ai căror urmași i-au adus aici cu comori și bogății pentru odihna veșnică? Sau fac parte dintr-un sistem uriaș de linii sfinte, cunoscut în China sub numele de Feng Shui sau Drumul zmeilor? Această străveche tradiție din Imperiul de Mijloc descrie exact locul în care poate fi înălțată o construcție și cel în care nu poate fi. Răspunzător de stricta respectare a acestor ordonanțe era, în vechile timpuri, serviciul imperial de ritualuri căruia trebuiau anunțate și astfel de evenimente din imperiul uriaș.

Poate aceste ordonanțe se bazau pe observări ale OZN-urilor din vechile timpuri. Trebuie să ne pună pe gânduri faptul că noțiunea de dragon din China antică indica mai degrabă un obiect de zbor de înaltă tehnologie decât o ființă fabuloasă, mistic-religioasă. În mitologia Chinei antice, dragonii veneau mai degrabă făcând zgomote puternice și scuipând foc pe pământ, decât sub forma unor ființe în carne și oase. Mereu au fost caracterizate drept

metalice. „Dragonul zburător” al anticului erou chinez, No-Cha, se poate interpreta astăzi - fără a denatura prea mult basmul - ca un sistem de luptă de înaltă tehnologie.

Profesorul Wang Shiping de la muzeul provinciei din Xian - Peter Krassa și eu am avut lungi discuții cu el despre incitantele secrete din trecutul măreț al Chinei - presupune că toate piramidele din provincia Shaanxi sunt orientate după constelații. Circumstanțele ne îndreaptă către stele și ne conduc înapoi, spre un trecut fantastic, probabil influențat de extraterestri, al acelor nenumărate piramide din China. Astfel, doi comis-voiajori australieni, când au ajuns în regiunea respectivă la începutul secolului, au avut posibilitatea de a vorbi despre marile construcții cu un călugăr bătrân. Acesta le-a explicat fără ocolișuri că în cele mai vechi schițe din mănăstirea sa, cam de 5000 de ani, aceste clădiri nu sunt doar menționate, ci sunt descrise ca fiind chiar „foarte vechi”.

5000 de ani sau mai mult - o mare perioadă de timp. În Europa oamenii abia coborâseră, mai mult sau mai puțin, din copaci. Totuși în China era deja dezvoltată o cultură. Ne aflăm în toiul unei epoci, în care au dominat legendarii împărați. Și ei nu au încetat să presupună că nu provin din strămoși tereștri, ci din fiii cerului care au coborât demult din cosmos pe pământ,

cu zmeii din metal, ce aruncau flăcări.

Din ce se cunoaște, nu sunt singuri. Căci în jurul globului îi întâlnim cu regularitate: acei străini din cosmos, din care își trag originile dinastiile de domnitori.

Oare misterioasele piramide din China trebuie să ne amintească de vechii dascăli din cosmos – nouă, oamenilor dintr-o lume mică și lipsită de importanță, de care suntem atât de mândri, ca să realizăm că nu suntem nici singurii, nici cei mai deștepți din universul acesta infinit?

Informațiile și indicațiile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

5. Secretul „mumiei plutitoare”

Dovezi ale unei tehnologii superioare nouă?

În Xian, profesorul Wang a emis niște aluzii misterioase, ce ne-au uimit. Ne-a spus următoarele: „Dacă nu ar suna așa de fantastic, s-ar spune că modelul pentru această hartă este o înregistrare din satelit, care a fost făcută acum câteva mii de ani de pe un vehicul spațial aflat pe orbita Pământului.”

Având în vedere aceste cuvinte venite de la un om de știință, trebuie mai întâi să stăm și să analizăm cum se cuvine cele auzite. Căci

aparțin mai degrabă orelor de astronomie din viața noastră de cercetători, când contemporanii cu înclinații academice recurgeau nu la explicații clare, „raționale”, ci aveau în vedere variante absolut contradictorii în sensul unui „realism fantastic”.

Și într-adevăr: compararea cu o înregistrare modernă, ca cea de pe „NASA-Landsat”, ne dezvăluie asemănări uluitoare.

„Întrebarea «De ce?» este greșit pusă. Trebuie să ne întrebăm mai degrabă «De ce nu?»”

George Bernard Shaw (1856–1950).

În Wulipai, o comună suburbană estică a orașului Changsha, capitala provinciei estice chinezești Hunan, se află un dâmb de formă conică, cu o circumferință de aproximativ 500 m. De multe secole, acest loc poartă numele de „Ma Wang Dui”, ceea ce înseamnă „Tumulul împăratului Ma Yin”. Cunoscutul împărat a fost un domnitor din vremurile neliniștite ale „Dinastiei a cincea” (907-960 e.n.), când Imperiul de Mijloc, după războaie sângeroase, s-a destrămat în mai multe părți. După mai mult de 1000 de ani, acest loc a revenit în conștiința cercetătorilor din propria țară mai întâi, și ulterior din toată lumea. O descoperire învăluită în mister a atras atenția asupra sa.

Terminarea timpurie a unui proiect de construcție

Era la începutul lunii ianuarie a anului 1972 iar „războiul rece” dintre puterile occidentale și statele comuniste împărțea lumea în două, influențând politica și viața de zi cu zi. Statele Unite ale Americii intraseră deja în coșmarul prelungit, Vietnamul, și o extindere a conflictului asupra altor țări părea aproape inevitabilă. În Republica Populară China, care atunci era de partea Vietnamului nu numai ideologic, se făceau pregătiri grabnice, în caz

că războiul din Indochina s-ar fi extins spre nord.

În Changsha se forma un departament de geniști al „Armatei populare de eliberare”, ca să facă la poalele lui Ma Wang Dui o galerie în vechiul tumul. Planul era ca în acest loc să se aranjeze un adăpost de urgență pentru populația civilă și armată.

După ce soldații au săpat cam zece metri în munte, s-a produs brusc o alunecare de teren. După ce s-a risipit praful, geniștii au găsit o substanță de un alb strălucitor, semănând cu un fel de argilă, ce nu se găsea în mod normal acolo. Pe neașteptate s-a găsit un loc de înmormântare nedescoperit încă și arheologii de la „Muzeul Hunan” au venit în mare grabă. Nu se mai puneă problema continuării construirii adăpostului de urgență - în ciuda instabilității politice. Însă mă întreb, printre altele, ce anume a determinat decizia autoritățile politice și militare. Cu siguranță nu de dragul unor oase și cioburi antice, îndrăznesc să remarc.

Când am fost într-o excursie de cercetare în China „interzisă” împreună cu Peter Krassa, în martie 1994, și am vizitat Ma Wang Dui, am văzut această galerie care se termină după numai câțiva metri și stă astăzi drept mărturie pentru încheierea timpurie a proiectului de construcție.

Deja la 16 ianuarie 1972 - la câteva zile după întâmplătoarea descoperire - s-a dezgropat mormântul din sectorul estic al muntelui artificial, cunoscut mai târziu sub denumirea de „Mormântul nr. 1”. Până la evacuarea completă a întregului interior au trecut mai mult de trei luni. Săpăturile s-au încheiat oficial la 28 aprilie 1972 și toate obiectele descoperite au fost trimise la „Muzeul Hunan” pentru conservare și catalogare.

„Mormântul nr. 2” se află în sectorul de vest al amplasării, în timp ce „Mormântul nr. 3” a rămas aproape nedescoperit. Căci în timpul lucrărilor de salvare de la „Mormântul nr. 1” a fost astupat cu moloz.

În toate cele trei morminte s-au făcut descoperiri substanțiale, al căror caracter senzațional este pus încet în evidență abia acum, la trecerea spre al treilea mileniu.

„Mumia plutitoare”

În camera centrală a. Primului mormânt a fost găsită o construcție de patru sarcofage protejate de umiditatea din interiorul muntelui printr-un strat de mangal. În interiorul acestui sicriu a fost găsită mumia unei femei, ce plutea în 80 de litri de lichid gălbui. Suportul din „Muzeul Hunan”, pe care mumia și-a găsit odihna veșnică, anunță vizitatorii că nu s-a

putut analiza până astăzi compoziția lichidului.

Fără îndoială, acest lichid servea conservării cadavrului. Persoana decedată avea o înălțime de 1,54 m și cântărea - la momentul descoperirii - exact 34,3 kg. Cel care a vrut să păstreze corpul pentru posteritate și-a dat toată silința. Structura celulelor și toate organele interne erau într-o stare excepțională - după cum a arătat disecția realizată la Facultatea de Medicină a Universității din Changsha. Mușchii erau încă absolut elastici iar tenul gălbui nu era decolorat. Medicii descriu drept o minune faptul că această mumie a traversat secolele fără niciun cusur. Este de necontestat că tehnica de conservare folosită aici este nemaiîntâlnită, având în vedere că alte mumii sunt atât de distruse, încât doar bandajele le mai țin.

Arheologii au aflat că este vorba de decedata Xin Zhui. Era soția lui Li Chang, un nobil de rang înalt din poporul lui Dai (Thai). În timpul perioadei dinastiei vestice Han, acesta a ocupat funcția de prim-ministru la curtea prințului din Changsha. Xin Zhui a murit în 168 î.e.n., deci acum mai mult de 2160 de ani.

Arta mumificării nu era prea răspândită în Chină antică, de aceea Xin Zhui pare uimitor de bine păstrată; însă nu este nici singura mumie, nici cea mai veche. Abia în 1981 a fost descoperită în provincia Xinjiang o altă mumie

păstrată fără cusur. Experții apreciază că „Young Lady Loulan” (tânăra doamnă Loulan) are o vârstă de peste 6400 de ani și astfel se poate măsura cu mumiile din cele mai vechi dinastii egiptene. Unii oameni de știință din China susțin că este cea mai veche mumie din lume.

Arta de a vindeca și chirurgia

Xin Zhui a fost în timpul vieții o personalitate de rang înalt. O *Very Important Person* (VIP) – după cum am spune astăzi. De aceea nu este de mirare că, după ce a murit la vârstă aproximativă de 50 de ani, a avut parte de o înmormântare fastuoasă.

Nu erau doar obiecte cu valoare obișnuită sau artistică, ce se găsesc în acest mormânt și în altele. Au fost scoase și zece cărți despre medicină, ce demonstrează un nivel neobișnuit de înalt al artei de a vindeca din Imperiul de Mijloc. Acest fapt m-a făcut odată să mă întreb, dacă fenomenalele cunoștințe de medicină ale chinezilor antici nu aveau ceva din darul oferit de „zei”.

În cercurile academice predomină ideea că abia în medicina modernă occidentală și-a găsit chirurgia adevărata apreciere, în timp ce tradiționala artă chinezească de a vindeca se limita la fabricarea de medicamente. Hârtiile

găsite la mormântul lui Ma Wang Dui arată fără îndoială că, de mai mult de 2000 de ani, în medicina chineză, intervențiile chirurgicale complicate sunt tot atât de obișnuite ca și în sălile de operație de astăzi. În cartea „Descrierea a 52 de boli” se găsesc instrucțiuni detaliate privind efectuarea de operații complicate, precum îndepărtarea unei tumori sau alte intervenții nepericuloase. Și „Cartea despre 11 feluri de pulsuri la brațe și la picioare” reprezintă o lucrare modernă, ce nu este inferioară nici unui compendiu de diagnostice aplicate. Se enumeră simptomele exacte ale unei boli, în multe cazuri letală, a vaselor de sânge, pe care medicul și patologul german, dr. Ludwig Traube, a descris-o și a comentat-o pentru prima dată în anul 1872.

Este destul de târziu să mai punem întrebări incomode. De unde provin aceste cunoștințe exacte de medicină, pe care se bazează cartea de specialitate găsită în Ma Wang Dui? Cu siguranță, specialitatea nu a apărut ad-hoc acum 2200 de ani, trebuie să se fi bazat pe cunoștințe mai vechi. Medicina noastră occidentală a dat peste faptele descrise abia la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX. Dar urmează ceva și mai incredibil!

Cunoștințe despre stele – de la stele?

În „Mormântul nr. 3” de la Ma Wang Dui a fost descoperită o altă carte, al cărei cuprins constituie o provocare pentru știința noastră. Este manuscrisul „Rotațiile a cinci planete”, o tabelare înscrisă pe mătase a perioadelor de rotație a cinci planete „interne”, Mercur, Venus, Marte, Jupiter și Saturn, din sistemul nostru solar.

Aceste schițe trădează cunoștințe incredibile în domeniul astronomiei. Sunt însemnate pozițiile relative ale planetelor Venus, Jupiter și Saturn, în perioada 246–177 î.e.n. O atenție deosebită a fost acordată și datelor traiectoriei planetei învecinate nouă, Venus. Durata unei rotații sinodice – ce marchează intervalul de timp, în care planeta reia aceeași poziție relativ la Soare – este dată aici ca fiind de 584,4 zile. Această valoare diferă cu 0,48 de zile față de rotația sinodică indicată de astronomii de astăzi, adică 583,92 zile.

Conținutul acestor însemnări fenomenale este atribuit astronomilor Gan De și Shi Shen. Au fost doi oameni de știință geniali din vremurile neliniștite ale „Statelor rivale” (475–221 î.e.n.). În China, aceste însemnări riguroase despre mișcarea planetelor se numără printre cele mai vechi cărți de artă astrală.

Dar la fel de bine sunt un alt exemplu pentru

cunoștințele ce nu pot fi explicate cu teoriile conservatoare, cunoștințe dintr-un timp pe care, cu ușurință, îl atribuim barbarismului și neștiinței. Pentru încă o dată, aproape din obișnuință, se pune întrebarea: de unde, din ce resurse provine această știință care ne uimește neîncetat și ne zdruncină din temelii viziunea, aparent foarte solidă, asupra lumii?

Este posibil ca din nou acei „zei” și „fii ai Soarelui”, care au venit din univers și ne-au ajutat pe noi, oamenii, să aibă propriul drum?

Cartografie de pe orbită?

Cea mai senzațională descoperire a fost făcută tot în „Mormântul nr. 3” de la Ma Wang Dui. Când eu și Peter Krassa ne aflam în căutarea legendarei piramide, profesorul Wang Shiping de la muzeul de provincie din Xian s-a referit la o descoperire ce provocat o considerabilă agitație printre colegii lui.

Este vorba de o hartă topografică de 96 cm x 96 cm, reprezentată pe mătase foarte fină. Pe ea sunt ilustrate provinciile învecinate Guangxi, Guangdong și Hunan. Harta cuprinde districtul Daoxian din provincia Hunan, peste valea râului Xiao, până la regiunea orașului Nanhai, aflată în provincia Guangdong. Harta, realizată la o scară de 1:180.000, este incredibil de exactă!

În Xian, profesorul Wang a emis niște sugestii misterioase, ce ne-au uimit. Ne-a spus următoarele: „Dacă nu ar suna așa de fantastic, s-ar spune că modelul pentru această hartă este o înregistrare din satelit, care a fost făcută acum mii de ani, de pe un vehicul spațial străin aflat pe orbita Pământului.”

Având în vedere aceste cuvinte venite de la un om de știință, trebuie mai întâi să stăm și să analizăm cum se cuvine cele auzite. Căci aparțin mai degrabă orelor de astronomie din viața noastră de cercetători, când contemporanii cu înclinații academice recurgeau nu la explicații clare, „raționale”, ci aveau în vedere variante absolut contradictorii în sensul unui „realism fantastic”.

Și într-adevăr: compararea cu o înregistrare modernă, ca cea de pe „NASA-Landsat”, ne dezvăluie asemănări uluitoare. La fel ca pe exemplarele moderne, pe harta străveche serpuiesc râuri, sunt prezentate o mulțime de alte detalii. Pe harta Ma Wang Dui sunt trasate chiar și râurile secate. Sunt făcute cu o culoare mai ștearsă, dar care se deosebește de fond. Astăzi se cunosc posibilitățile oferite de cartografierea de la mare înălțime: se pot recunoaște amănunte pe care un privitor de pe sol nu le-ar putea vedea niciodată.

În acest mod, arheologii au făcut descoperiri pe care terenul și vegetația le-au ascuns pentru

mult timp. Pe înregistrările din aer apar totuși ca niște contururi șterse.

Modalitatea neobișnuită de a privi, dezvăluită nouă de către oamenii de știință din Xian, ne-a redat neîndoielnic faptul că între cer și pământ există nenumărate lucruri ce nu pot fi explicate nici măcar prin științele exacte. Dacă toate personalitățile academice ar fi avut posibilitatea de a fi prezente personal la toate evenimentele din istorie! În timpul discuției noastre, profesorul Wang Shiping a subliniat expresia „cultură tăinuită”. El a găsit numai o transpunere pentru „ajutorul în dezvoltare” primit de noi, oamenii, de la „zei” în timpurile străvechi. Profesorul Wang înclină să creadă de altfel în posibilitatea că harta topografică din „Mormântul nr. 3” reprezintă numai un fragment dintr-o reprezentare în totalitate a Chinei din timpurile preistorice.

Punerea față în față a acelei hărți, descoperite într-un mormânt vechi de 2200 de ani, cu o înregistrare modernă dintr-un satelit este deosebit de provocatoare. Firește, în niciun caz nu afirm că acea anexă din mormânt reprezintă o imagine din cosmos, acest lucru se înțelege de la sine. Totuși, modelul pentru această uimitoare descoperire rămâne un mister: a existat un satelit? Mai rămâne de lămurit încă o întrebare: cine deținea astfel de mijloace tehnologice acum câteva mii de ani?

Semnale din univers

Ar putea suna absolut absurd, dar există indicii că aceste curențe de idei îndrăznețe au un suport real. Și nu este deloc exclus ca obiectele de zbor ale unei inteligențe străine să mai treacă și prin sistemul nostru solar!

În decembrie 1927, profesorul norvegian Carl Stormer a fost informat de doi americani, Taylor și Young că în timpul experiențelor lor cu undele radio au recepționat niște semnale ciudate, fragmentate. Specialistul în unde electromagnetice a luat legătura cu olandezul Van der Pol, care era conducătorul experiențelor de la firma Philips din Eindhoven. La 25 septembrie 1928 au început la rândul lor o serie de experimente. Au emis la intervale de 30 de secunde semnale radio pe diferite lungimi de undă. Au trecut trei săptămâni, după care, la 11 octombrie, au fost înregistrate aceleași semnale în receptor. Firește erau întârzieri măsurabile, ce durau între trei și cincisprezece secunde. Pe 24 octombrie 1928 au fost emise alte 48 de semnale, cu aceleași întreruperi caracteristice. Cuprinși de uimire, experimentatorii Van der Pol și Stormer s-au adresat cercurilor de specialiști solicitând sugestii.

Au fost făcute o serie de speculații despre

cum ar putea fi explicate aceste transferuri temporale ale impulsurilor de unde scurte. S-au gândit la radiații cosmice, anomalii existente în stratosferă și chiar reflexii de la Lună sau de la alte corpuri cerești. Totuși nu s-a rezolvat nimic, deoarece misterioasele ecouri soseau la intervale diferite.

Acest fenomen s-a repetat în anul 1929, la 14, 15, 18, 19 și 28 februarie, precum și la 4, 9, 11 și 23 aprilie. Aceste ecouri au fost înregistrate de diverși oameni de știință din toată lumea.

Astfel, savantul norvegian Stormer a notat într-o perioadă de 15 minute următoarele intervale de recepție (în secunde): 15-9-4-8-13-8-12-10-9-5-8-7-6-12-14-12-8-12-5-8-12-8-14-14-15-12-7-5-5-13-8-8-8-13-9-10-7-14-6-9-5-9.

Respectivele observații s-au repetat în anii 1934, 1947, 1949 și 1970. La începutul anilor '70, misteriosul fenomen a atras atenția astronomului scoțian Duncan Lunan iar acesta s-a hotărât să se ocupe amănunțit de perturbările de semnal.

Lunan nu a fost un contemporan lipsit de importanță, care a încercat să aducă în atenția presei niște vești șocante. La începutul anilor '70 deținea funcția de președinte la „Scottish Association for Technology and Research”, prin urmare a putut să fie considerat drept o personalitate demnă de luat în serios din

domeniul său de specialitate.

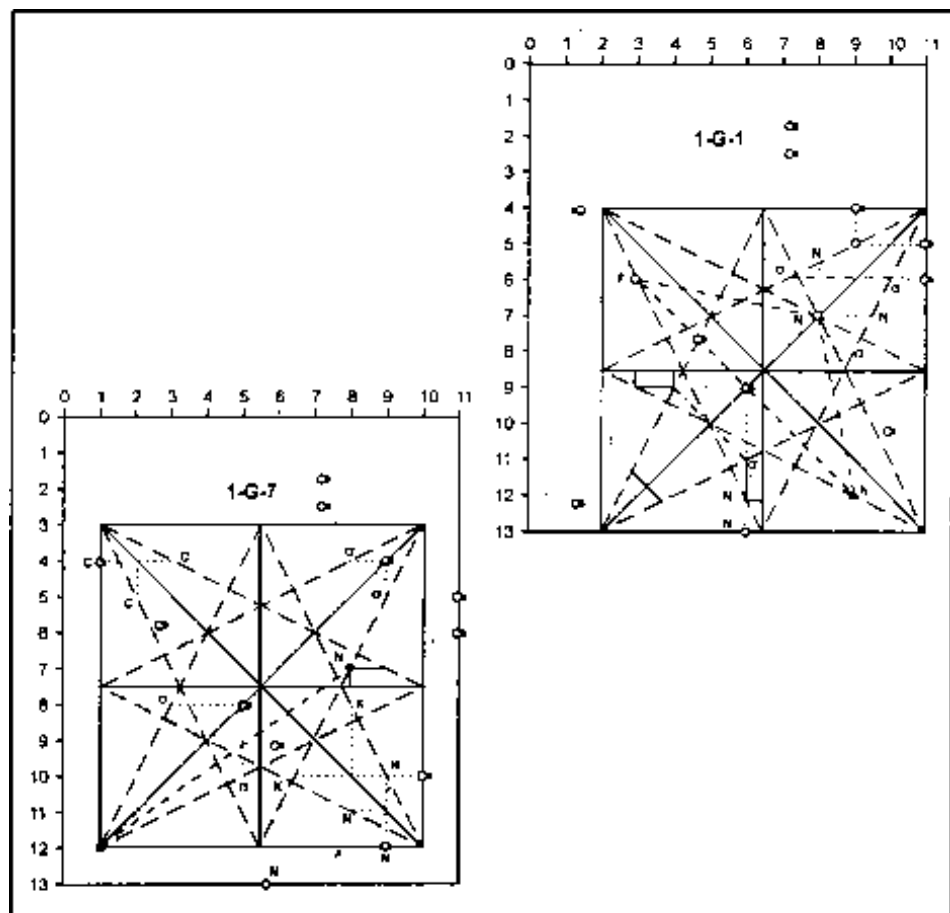

Fig. 4. Două dintre hărțile astrale cu sectoare din sistemul stelar Epsilon Bootis, obținute de astrologul scoțian Duncan Lunan, când a transformat intervalele semnalelor din anii '20 și '30 într-o rețea de secunde.

Rezultatele cercetărilor lui Lunan au fost incredibile: în câteva secunde, ecourile recepționate la 11 octombrie au redat o hartă astrală, care reprezintă sistemul solar Epsilon Bootis, aflat la o distanță de 103 ani lumină (1

an lumină = 9,461 miliarde de kilometri)! Astronomul a verificat de nenumărate ori datele, pentru a fi sigur că nu s-a strecurat nicio greșeală. De asemenea a evaluat semnalele radiofonice emise ulterior, iar aici îl mai aștepta o surpriză. În concluzie, cercetătorului i-au ieși șase hărți astrale detaliate. De fiecare dată erau variante mărite ale sistemului stelar Epsilon Bootis, văzute din perspective ușor modificate.

„Spion” de pe o altă stea?

Concluziile astronomului scoțian ar putea suna fantastic: încă din anul 1960, profesorul R.N. Bracewell, de la Institutul radio-astronomic al Universității Stanford din California, a avut în vedere un scenariu corespunzător. Bracewell a constatat atunci fără emoții: „Dacă o inteligență extraterestră vrea să stabilească legături cu noi, aceasta s-ar putea produce probabil prin fragmentarea semnalelor radio.”

După mai bine de un deceniu, același cercetător comenta incredibile rezultate ale astronomului scoțian Duncan Lunan după cum urmează: „Hărțile întocmite pe baza analizelor lui Lunan pot reprezenta posibilitatea unei legături cu o altă inteligență. Dacă vreau să informez pe cineva, a cărui limbă nu o cunosc,

de unde vin, folosesc cel mai bine o imagine... Sonda descrisă de Lunan nu ar putea fi lansată de pe Pământ nici cu cele mai puternice rachete. Nu asemănăm propriile noastre sonde din spațiu, care înconjoară Luna, cu cele mai puternice telescoape ale noastre.”

Duncan Lunan a publicat rezultatele calculelor sale în 1973, în revista *Spaceflight*, sub titlul „Space-Probe from Epsilon Bootis” (Sonda spațială din Epsilon Bootis). În anul următor a apărut și sub formă de carte. Cu această lucrare a șocat instituțiile științifice din întreaga lume. Pe baza constelației stelei fixe Epsilon Bootis din harta astrală, astronomul scoțian a ajuns la concluzia că, de 12.600 de ani, un satelit artificial, creat de o civilizație superioară nouă, ce călătorește prin cosmos, și-a mutat traiectoria în sistemul nostru solar. Acesta a fost astfel programat încât să reacționeze la undele radio ale planetei Pământ imediat ce a luat pe orbită poziția de receptare.

Semnalele venite de la a treia planetă a sistemului nostru sunt înregistrate și retransmise pe aceeași lungime de undă cu fragmentări intenționate. Astfel de mod de operare trădează strategie și previziune. Acea inteligență necunoscută trebuie să fi știut că specia de pe Pământ este dezvoltată din punct de vedere tehnic. Mai devreme sau mai târziu, cei ce receptează urmau să-și dea seama că

ceva „acolo sus” nu este în regulă și vor analiza lucrurile.

Un șoc pentru știință

De oriunde ar proveni aceste sonde spațiale, trebuie să fi fost aduse intenționat în acea parte a sistemului solar apropiată de Pământ. Iar ființele inteligente care au realizat acest lucru, trebuie să fi fost cândva pe planeta noastră. În anii '70, când Duncan Lunan și-a făcut concluziile publice concluziile, lumea specialiștilor s-a simțit deosebit de provocată.

Oare toate aceste lucruri nu au fost privite ca fiind speculații lipsite de dovezi cu puțin înainte de apariția cărților lui Erich von Däniken, Robert Charroux sau Peter Kolosimo, care priveau pozitiv posibilitatea că în trecut am fost vizitați de inteligențe extraterestre? Cât de mare să fie acum șocul, când cineva din rândul științei recunoscute are aceleași idei eretice și are chiar obrăznicia de a le publica?

Astfel s-a creat puternicul pact al „Contradictoriului” și „Dezmințirii”, ce pretindea să preia spre analiză presupusele dovezi contradictorii. Acestea au rămas vinovate până în ziua de astăzi. Cu cea mai mare convingere, aceste onorabile autorități au constatat că Lunan pur și simplu s-a înșelat și misterioasele fragmentări ale semnalelor s-au

întors din stratosferă datorită unor „cauze naturale”. Dacă după această logică de fier toate programele radio și de televiziune s-ar face independent, unele radiofonice nu s-ar distruge într-un haos de fragmentări neregulate?

Și harta astrală? „Totul pură întâmplare”, afirmă repede descendenții moderni ai Inchiziției.

Imediat – din păcate prea repede – s-a lăsat tăcerea în jurul descoperirii curajosului astronom, ce a pus un semn de întrebare asupra întregii noastre viziuni asupra lumii. Încă o dată s-a reușit ascunderea faptelor incomode sub covor, nu analizarea lor. Chiar și noi, cei din interior, am fi căzut victime uitării, dacă nu am fi luat la cunoștință o veche hartă chinezească, ce lasă privitorului impresia unei înregistrări din satelit, de la mare înălțime. Ce bine că aceste evaluări vin din gura unor oameni de știință competenți...

Pe un perete din „Muzeul Hunan” atârnă o hartă străveche, ce știe încă să-și apere secretele – la fel ca mumia, aflată un etaj mai jos, a lui Xin Zhui, decedată de aproape 2200 de ani.

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

6. Cu totul altceva decât un continent lipsit de istorie

Descoperiri misterioase din „timpurile de vis” ale Australiei

Într-o mică vale, în mijlocul unei pășuni pentru oi atât de caracteristică Australiei, se afla o mică fermă. „Hartwig, fii atent căci tipul ăla nebun trage câteodată în vizitatorii nepoftiți”, mi-a șoptit David, iar Mark, însoțitorul nostru, conducătorul unui grup local de cercetare al OZN-urilor, aproba mut, dând doar din cap. Evident, proprietarul acestei ferme, pe al cărui teren se afla o parte din „Gympie Pyramid”, avea resentimente împotriva vizitatorilor nepoftiți, care doreau să vadă străvechiul loc de cult. După excesele descrise mai sus, determinate de descoperirea din anul 1975, nu-i pot lua aceasta în nume de rău.

Astfel, ne-am decis să abordăm de pe fiecare parte structurile, încă greu de recunoscut, ce nu se aflau în raza vizuală a celui cu degete nervoase. Deja de la urcușul prin deasa vegetație m-am simțit înspăimântat din cauza resturilor enorme rămase din această piramidă, care are acum exact 25 de ani mai avea nivele și terase ușor de recunoscut. Fapt ce nu aruncă o lumină prea bună asupra înțelegerii culturii

din civilizația noastră atât de „glorificată”.

„Fantezia nu înseamnă să născocoști ceva. Înseamnă să faci din anumite lucruri altceva.”

Thomas Mann (1875–1955).

Având o suprafață de circa 7,7 milioane km², Australia este cel mai mic continent de pe planeta noastră. Sunt nu mai mult de 17 milioane de locuitori, ce-și împart enormele depărtări de la „Down Under”, cum își numesc australienii, puțin ironic, țara ce a aparținut cândva Coroanei Marii Britanii.

Din punct de vedere geologic, „al cincilea continent” s-a separat de continentul asiatic la granița dintre cretacic și terțiar, deci acum aproximativ 60 milioane de ani. Datorită acestui fapt, în Australia – și nu numai – întâlnim o faună neobișnuită, arhaică, ce în alte locuri de pe Pământ este dispărută de mult timp. Reprezentanții fostei lumi a animalelor, precum peștii-amfibie, ornitorincii și, firește, cunoscuții reprezentanți ai marsupialelor, cangurii, continuă să supraviețuiască în acest ecosistem izolat, fără să fie nevoie de crearea unor condiții artificiale.

Primul navigator european care a descoperit „Terra Australis Incognita” („lumea necunoscută din sud”) în anul 1601, a fost

portughezul de Ereida, iar cinci ani mai târziu spaniolul Luis Vaez de Torres, care a traversat strâmtoarea dintre Australia și Noua Guinee, denumită după el. Însă abia în 1770 a acostat la est vestitul navigator englez James Cook (1728-1779), iar din anul 1818 au avut loc primele expediții în inima continentului.

Din 1788 până în 1854, britanicii au folosit Australia numai ca loc de exil pentru infractorii condamnați, și după aceea coloniile Queensland, New South Wales, Victoria, Australia de Sud și de Vest, precum și insula Tasmania au primit dreptul limitat la auto-administrare. În 1901, împreună cu „Northern Territories”, acestea au format „Commonwealth of Australia”, federația australiană. Astăzi la trecerea spre secolul XXI, Australia votează pentru o separare totală de țara-mamă, Marea Britanie, și se pregătește pentru transformarea în republică. Această despărțire de Coroană este, în definitiv, normală căci, din cauza puțin glorioasei istorii drept colonie de deținuți, sunt de înțeles resentimentele populației continentului.

Uneori, Australia este denumită „continentul fără istorie”. Greșit, după cum voi arăta în cele ce urmează: pe acest pământ aparent lipsit de istorie există foarte multe descoperiri misterioase, ce ne duc mult în trecut.

Enigmaticii aborigeni

Populația originară („aborigenii”) au trăit până de curând tot ca în epoca de piatră. Zvelți și înalți, cu părul negru și ten brun închis, își duceau traiul sărăcăcios în triburi de 25 până la 200 de oameni. Peșterile, colibe simple din frunze sau doar apărătorile împotriva vântului le serveau drept locuințe iar la vânătoare mergeau cu bumerangul, sulița și ghioaga. Lupta zilnică pentru supraviețuire era dominată de nenumărate ritualuri bazate pe mitologie, șamanism și credința în magie.

În tradiționalele lor incantații monotone se vorbește mereu despre așa-zisul „timp de vis”, acea eră de legendară, când „zeii” de pe al cincilea continent erau încă prezenți. În acest „Timp fără început și fără sfârșit”, cu o istorie mult mai îndelungată decât a noastră, ființele urcau spre cer în mari „păsări” strălucitoare, trăiau o perioadă de timp printre băștinași, pentru a se întoarce după aceea în cer. Cel mai mare „aducător de cultură” a fost *Birramee Omul-Pasăre*. A fost înfățișat în numeroase picturi pe stâncă drept umanoid îmbrăcat în haine ciudate, ce amintesc de astronauții din zilele noastre.

La fel de des apare în imaginile de pe stânci și picturile rupestre aborigenul Wondijna, zeița cerului, în „veșmântul de raze”. Aceste desene,

ce seamănă izbitor cu astronautii din zilele noastre, apar cu precădere în Kimberley Mountains din nord-vestul Australiei.

Wondijna nu este singurul personaj de acest fel iar costumația de tipul cosmonauților este aproape standard la imaginile de pe stâncile din Al cincilea continent:

- În ținutul Arnhem, la vest de Darwin, a fost găsit un monolit ornamentat cu un personaj îmbrăcat într-un costum grosolan și cu un coif supra-dimensionat;

- La Laura, în nordul Queensland-ului, este ilustrat într-o pictură pe stâncă un om zburând fără nicio greutate;

- La aproximativ zece kilometri est de Alice Springs s-au descoperit pe stâncile prăpastiei Ndahla desene ale unor zei cărora le ieșeau din cap niște antene. În același loc există, săpată în stâncă, figura unui zeu ce poartă ochelari de protecție.

Pe întinderile celui de-al Cincilea continent dai mereu de astfel de reprezentări. Pilotul de elicopter Tony Carmody din Noosa, Queensland, cu care am vorbit cu ocazia excursiei mele în Australia din iunie 1996, nu a vrut să-mi divulge locul spectaculoasei sale descoperiri. Tony mi-a arătat numeroase fotografii făcute în timpul raidului deasupra „Gregory Național Park”, situat în Northern Territories, Printre acestea erau și poze ale

desenelor de pe stânci ale aborigenilor, în care se puteau vedea exact acele personaje sinistre, care, sub numele de „micile ființe cenușii”, au devenit cunoscute drept protagoniștii răpirilor de coșmar. Probabil deja din „timpul de vis” aceste ființe aveau grijă de întâlnirile de gradul trei și patru...

Faptul că multe figuri de zei din acea perioadă par să poarte adevărați ochelari de protecție, i-a salvat odinioară viața pionierului german de aviație, Hans Bertram. A fost constrâns să facă o aterizare forțată într-o rezervație de băștinași din îndepărtatul Outback - el și însoțitorul lui n-au fost atacați de indigeni pentru că purtau ochelari de zbor groși. „O dată în viață am părut un zeu și aceasta mi-a salvat viața în fața aborigenilor agitați”, a rezumat Hans Bertram.

În 1973, arheologul Rex Gilroy, director la *Mount York Natural History Museum* din Mount Victoria, scria: „În Blue Mountains din New South Wales [la nord de Sidney; H. H.] am găsit o serie de desene pe stâncă și gravuri primitive, care, printre altele, redau figuri ciudate și obiecte neobișnuite, ce astăzi nu pot fi descrise decât drept nave spațiale, care evident au fost văzute de locuitorii străvechi ai Australiei.”

Respectivii Blue Mountains sunt și astăzi un loc în care s-au observat deseori apariții de

Secretul de la Moon City

În ciuda uriașelor întinderi de teren, cele mai importante orașe ale Australiei se află în principal pe coasta de est, în sud-estul și sud-vestul continentului. În schimb, rezervațiile de aborigeni predomină în Northern Territories, în Australia centrală și de vest.

În cel mai nordic punct al Teritoriilor de Nord se află peninsula Arnhem-Land. Noua Guinee și Indonezia sunt la numai câteva sute de kilometri depărtare. La nord de Roper River este situat „Moon City”, orașul secret al indigenilor. La prima vedere, acționând mai degrabă bizarele capricii ale naturii, nu se poate scăpa de senzația că acolo nu domnea odinioară decât o arșiță neobișnuită. Totul arată de parcă ar fi fost distrus cu mult timp în urmă de o forță apocaliptică. Ce povestesc legendele aborigenilor despre acest loc sinistru?

În acest loc ar fi coborât cu corabia sa „zeul Soarelui”. Zeul Pământului ar fi declanșat împotriva lui un barbar război de apărare, dar, în cele din urmă, a fost învins de uriașa arșiță. Oare aici s-a intrat în acțiune cu arme nucleare, pe care aborigenii le-au interpretat greșit drept „război între zei”? Aceste scenarii sunt destul

de cunoscute din miturile popoarelor din întreaga lume.

În anii '40 a fost invitată o soră decorată, din al șaptelea oraș ca vechime. Aceasta relatează că a intrat într-o peșteră ai cărei pereți erau în întregime acoperiți cu desene rupestre. În anii '60, jurnalistul australian Colin McCarthy a reușit să ajungă la Moon City. A găsit peștera descrisă de soră și a putut recunoaște resturile de desene, deși întregul complex arăta de parcă fusese distrus cu explozibil. Ce s-a întâmplat între timp?

Aborigenii invocă un ordin dat de zei: scrierile și desenele trebuie distruse după un timp. Astfel, ei o umplu cu iarba aspră, ce conține parafină și crește din belșug în acea regiune, și îi dau foc. În timp ce ei pompează aer în peșteră, stânca începe să se încingă iar la sfârșit stropesc cu apă rece. Explozibilele moderne ar putea acționa numai în mică măsură mai distrugător.

Ce secrete din „timpul de vis” au fost distruse aici pentru totdeauna?

Piramide – și în Australia!

Așa cum am remarcat deja pe scurt, mitologiile aborigenilor au apărut ca urmare a „aducătorilor de cultură din timpul de vis” ce au venit din cer cu „marea pasăre”. De

asemenea au ridicat nenumărate monumente megalitice din piatră.

În jurul acestor construcții s-a lăsat voalul uitării, iar acum trec drept realități de nezdruncinat, multe dintre ele fiind în Australia și semănând în mare parte cu piramidele. În 1890, un fermier a găsit o piramidă din piatră în partea nordică a Queensland-ului, în apropiere de Atherton, la vest de Cairns. Descoperirea nu a fost făcută cunoscută atunci de teama sarcasmului neîncrezător, pe de o parte - Australia este cunoscută până în zilele noastre drept continentul fără istorie - iar pe de altă parte din cauza aborigenilor, care au ținut locul secret din motive religioase.

Nu mai este necunoscută, cel puțin pe al cincilea continent, existența unei piramide la Gympie, așezată la jumătatea distanței dintre Brisbane și Fraser Island. Aceasta a fost descoperită în 1975 de către arheologul Rex Gilroy, după ce fermierii din regiune găseau mereu obiecte antice. Gilroy descria astfel descoperirea sa, care a atras atunci mulți curioși în acea zonă: „Când ne apropiam de zona muntoasă, într-o zi a anului 1975 mi-a sărit în ochi o «colină» stâncoasă, bogat împădurită. Soția mea, Heather, m-a însoțit și am urcat împreună prin pădurea de foioase.

La un moment dat am observat că m-am poticnit de un zid din piatră grosolană, după

câțiva pași de încă unul și tot așa, până am ajuns în vârful dealului. Fiecare dintre aceste ziduri avea patru picioare înălțime (1,20 m și forma terase largi de până la șase picioare (1,80 m). După ce ne-am croit drum prin trunchiurile căzute, am aflat că nivelele inferioare erau formate din bucăți mai mici de gresie, în timp ce ultimele patru terase păreau a fi alcătuite din bucăți mult mai mari de stâncă, care ar cântări între una și patru tone. Vârful era încoronat de o placă de gresie, a cărei greutate atingea cu ușurință opt tone.

Curând m-am lămurit că această misterioasă structură avea patru laturi. Se înălța circa 60 m, în timp ce baza era de aproximativ 500 m. În această formațiune destrămată creșteau copaci de până la 600 de ani, ceea ce dovedea că acel lucru nu putea proveni dintr-o perioadă apropiată. Nu aveam nicio îndoială că era vorba despre o piramidă grosolană, terasată, de genul celor construite în Egipt acum peste 3000 de ani.”

Din păcate, Gilroy a făcut atunci greșeala de neiertat de a avea încredere într-un ziarist, căruia i-a permis să-l însoțească într-una dintre călătoriile sale la „Piramida Gympie”. Acesta a promis să țină secretă amplasarea ruinelor. La întoarcere a publicat imediat descoperirea în mai multe ziare din Queensland, iar autoritățile locale în domeniul turismului au adulmecat

imediat o afacere.

Distrugeri fără sens

Adevărate hoarde de curioși, printre care familii întregi cu copii, s-au năpustit spre Gympie. Căutători de comori amatori, vandali au lăsat în urmă semnele unei devastări. Toți credeau că acea construcție conține o cameră secretă cu comori, și au început să sape în piramidă cu sape și lopeți. S-a declanșat o nebunie, s-a izbit cu buldozere până a fost dărâmată partea estică a piramidei. Nu mai e nevoie să menționez că niciunul dintre căutătorii de comori – care nu au fost opriți de nimeni – nu a găsit nimic în această goană după aur.

În iunie 1996, la invitația lui David Summers, care editează pe coasta de est a Australiei revista *Exposure Magazine*, am căutat răspuns la întrebarea, ce se ascunde în spatele zvonurilor tot mai puternice din jurul piramidelor de pe al cincilea continent. Ne-am apropiat de țintă pe niște drumuri prăfuite, până când David a oprit la o casă mică, în fața căreia erau parcate niște camionete. De acolo am continuat drumul pe jos – după ce am trecut de un gard din sârmă ghimpată.

Într-o mică vale, în mijlocul unei pășuni pentru oi atât de caracteristică Australiei, se

afla o mică fermă. „Hartwig, fii atent căci tipul ăla nebun trage câteodată în vizitatorii nepoftiți”, mi-a șoptit David, iar Mark, însoțitorul nostru, conducătorul unui grup local de cercetare al OZN-urilor, aproba mut, dând doar din cap. Evident, proprietarul acestei ferme, pe al cărui teren se afla o parte din „Gympie Pyramid”, avea resentimente împotriva vizitatorilor nepoftiți, care doreau să vadă străvechiul loc de cult. După excesele descrise mai sus, determinate de descoperirea din anul 1975, nu-i pot lua aceasta în nume de rău.

Astfel, ne-am decis să abordăm de pe fiecare parte structurile, încă greu de recunoscut, ce nu se aflau în raza vizuală a celui cu degete nervoase. Deja de la urcușul prin deasa vegetație m-am simțit înspăimântat din cauza resturilor enorme rămase din această piramidă, care acum exact 25 de ani mai avea nivele și terase ușor de recunoscut. Fapt ce nu aruncă o lumină prea bună asupra înțelegerii culturii din civilizația noastră atât de „glorificată”.

Se mai pot observa relativ ușor pe terasa cea mai de sus – pentru a evita cuvântul eronat, în cazul unei piramide pe nivele, „vârf” – doi monoliți, care au fost poziționați în așa fel încât se formează o rază continuă în momentul solstițiului constelației noastre centrale.

Nu este singura piramidă

Spre sfârșitul vizitei noastre, când am mers la Gympie, aflat la câțiva kilometri depărtare de piramide, am putut vedea încă o dată, cum timpurile noastre cu relicve învăluite în mister evită o epocă de mult apusă. Astfel, în anii 1936-37, au fost cărate cu camionul nenumărate încărcături de gresie de la piramidă, ce mai târziu au fost prelucrate pentru construirea zidului de împrejmuire al bisericii metodiste din Gympie. Drept urmare a acestor erori incorrigibile, astăzi multe dintre bucățile de piatră dislocate sunt împrăștiate la mare distanță de locul lor de origine, pe povârnișurile din jur. La fel trebuie să se fi întâmplat și în anii '60, pe terenul de antrenament al armatei australiene, aflat la câteva mile depărtare est de Gympie.

Se poate presupune că Gympie nu este singura construcție de piramidă din Al cincilea continent. Ceva mai departe, la nord, în apropiere de orașul Rockhampton, se află o piramidă construită din dolorit, care de asemenea este aproape în totalitate acoperită de vegetație. Numai pe partea vestică se mai zăresc niște porțiuni hexagonale din bazalt. Pe frontul de vest a fost odinioară o terasă din dolorit, de 30 cm înălțime și 35 m diametru. De la această terasă, exact de la est la vest, se

întindea un lanț de 54 de dealuri din piatră pe o lungime de peste un kilometru. Rex Gilroy, arheologul din New South Wales, presupune că această amenajare este un observator astronomic din timpurile străvechi.

Cine au fost constructorii acestui monumental artefact? Aborigenii neagă vehement că strămoșii lor ar fi constructorii piramidelor, și indică mereu o rasă „venită de altundeva, iluminată aducători de cultură”. Aici ne putem gândi la faptul că, atunci când primii călători din Europa au ajuns în această regiune, ei au dat peste străvechii locuitori, care se diferențiau clar de aborigenii normali. Aceia aveau pielea izbitor de albă, ochi albaștri, păr roșcat; nici forma feței nu semăna cu cea a băștinașilor „normali”, care aveau nasul lățit și fruntea bombată.

23. Craterul Rano Raraku. Sute de statui au fost scoase acolo și tot atât de multe se mai ascund în grohotișul de pe povârnișurile sale. Până acum nu s-a efectuat nici o cercetare arheologică.

24. O statuie este îngropată în pământ de parcă s-ar fi luptat din răspuțeri să ajungă la suprafață. Hăitlu este că se numește „Figura marșiană de pe Insula Paștelui”.

25. Zona avistamiento Ovni — „Zona cu dese observări de OZN-uri”. În regiunea Anzilor din nordul Chile au fost foarte des observate obiecte de zbor necunoscute. Ce se întâmplă în această regiune izolată?

26. Lui trebuie să-i mulțumim pentru minuțiosul raport despre una dintre cele mai misterioase răpiri OZN ale timpului nostru: Don Pedro Araneda, fost învățător în Putre, s-a grăbit la orele dimineții din ziua de 25 aprilie 1977 să ajungă la cel răpit și la martori, înregistrând un interviu pe o bandă de magnetofon.

27. Avanpostul garnizoanei din Putre, aflat la o depărtare de patru kilometri de locul respectiv. Există și astăzi — și este păzit de soldați foarte bine echipați cu arme. Au venit spre noi cu mitralierele pregătite pentru tragere...

28. Cercetări la locul original al desfășurării răpirii: aici a fost răpit caporalul Armando Valdes la 25 aprilie 1977, de către un obiect de zbor necunoscut, din fața camarazilor îngroziți!

29, 30. Când fizica noastră este contrazisă. Într-adevăr, sticla se rostogolește la deal pe o distanță de mai multe sute de metri! Dr. Johannes Fiebag și cu mine am mers răbdători în urma ei.

În partea de sud a statului federal Queensland au fost găsite mai multe piramide făcute din pământ - asemănătoare aceloră descoperite de mine în China, în anul 1994. Trei dintre ele sunt în apropiere de orașul Toowoomba și au în jur de 300 m înălțime. Construcții asemănătoare mai sunt la sud de New South Wales și în nordul statului Victoria.

În timpul excursiei mele în Australia mi-a parvenit informația că s-ar mai afla trei piramide foarte înalte în vestul continentului, respectiv în zona controlată de armată. Din păcate, această informație nu este momentan nici confirmată, nici dezmințită.

Vizită din Țara Faraonilor?

Nu se poate decât specula asupra datei la care s-a produs prima vizită a ciudați lor „aducători de cultură”, provenind probabil de pe altă planetă. Cele mai noi descoperiri indică faptul că, de câteva mii de ani, continentul din emisfera sudică primește vizite din cu totul alte regiuni. Și anume din Egipt, țara faraonilor de pe Nil.

Din anii '50 ai secolului al XIX-lea, coloniști și fermierii dezgropau mereu artefacte, ce proveneau neîndoielnic din Orientul Apropiat - din Palestina, Fenicia și mai ales din Egipt. În anul 1966, fermierul Dal Berry a dat în timp ce

ara peste o statueta cu format grosolan, ce reprezenta cu siguranță un idol. Când artefactul a fost curățat, Berry a constatat că era vorba despre o maimuță.

Pentru Rex Gilroy, această statuie, aflată astăzi într-o vitrină din Muzeul de Istorie Națională din Gympie, are asemănări clare cu zeul egiptean Thot, reprezentat în vechea dinastie - până în circa 1000 î.e.n. - de obicei sub formă de maimuță. Thot era zeul erudiției și scribul zeilor.

Există destule indicii că egiptenii de pe timpul faraonilor veneau în îndepărtata Australie. În mina de cărbune de la Mareeba s-a dezgropat o statueta a zeului egiptean Aton, ce poate fi atribuită din punct de vedere stilistic „Vechiului Imperiu” (circa 2620-2100 î.e.n.). La nord de Cooktown au fost descoperite ilustrațiile unui car de luptă și a unui disc solar și în 1912 muncitorii din Gordenvale au găsit un monolit cu muchii tăioase, pe care era reprezentat un *Rammboot* egiptean antic.

În final, în regiunea Cairns, la nord de Queensland, cresc sălbatic plante de lotus și papirus, care au fost descoperite de coloniștii albi abia în secolul al XIX-lea. Însă lotusul și papirusul - așa cum poate confirma orice botanist - nu aparțin florei naturale a Australiei. În districtul Central Kimberley,

aborigenii utilizează rituri caracteristice de mumificare, ce se aseamănă uluitor de mult cu cele practicate în timpul celei de-a 21-a dinastii egiptene.

În concluzie, aş dori să avem în vedere, ca o curiozitate de ultimă oră, o vizită din imperiul faraonilor. Astfel, cercetătorul, autorul şi realizatorul de filme australian, Paul White, a descoperit la mijlocul anilor '90, în partea de nord-est a regiunii New South Wales, hieroglife scrise pe pereţi de stâncă, de o neîndoielnică origine egipteană.

Foarte multe înclină către ideea că al cincilea continent primea vizitele „Profesorilor din univers” de foarte mult timp. Iar într-o eră mult mai apropiată de a noastră, au venit egiptenii – probabil pentru a exploata abundentele bogăţii ale solului. Nu-mi mai rămâne decât să pun întrebarea, de unde ştiau vechii egipteni de existenţa Australiei. Oare aveau aceeaşi „profesori”?

Întrebări peste întrebări. Neîndoielnic este faptul că Australia nu este în niciun caz un continent fără istorie.

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

7. Dacă pietrele ar putea vorbi
*Uriășii de pe Insula Paștelui își țin secretul
ascuns*

Această mică insulă din îndepărtatul sud al Oceanului Pacific este un loc învăluit în mister, ce caută pe cineva de seama ei. Întinse pe toată insula, sunt sute de statui uriașe din piatră, cele mai multe între zece și douăzeci de metri înălțime, grele de până la 100 de tone, asemănătoare unor roboți care nu așteaptă altceva decât să fie repuși în funcțiune.

Cum au ajuns aici? Teoria, conform căreia au fost transportați pe platformele lor folosindu-se role de lemn, se clatină în fața evidentei lipse de material.

O veche tradiție de pe Insula Paștelui sună criptic: „Mergeau pe jos...”

„Tot mereu se găsesc eschimoși
care să le spună locuitorilor din
Congo ce să facă.”

Stanislaw Lem (1921).

De aproape trei sute de ani, o mică insulă vulcanică pierdută în nesfârșitul Ocean Pacific, nu chiar atât de mare precum Malta, preocupă fantezia arheologilor și oamenilor interesați. Este vorba de Insula Paștelui, botezată așa de către amiralul olandez Jacob Roggeveen. Care

a pornit vara în misiunea comercială Olanda-Indiile de Est, cu trei nave, și a descoperit-o în Sâmbăta Mare, la 5 aprilie 1722.

Abia în 1770 a ajuns spaniolul Don Felipe Gonzales y Haedo pe insula denumită în limba băștinașilor Rapanui, după ce navigatorul francez Louis-Antoine de Bougainville nu a reușit să o găsească după indicațiile lui Roggeveens. În 1774 a ajuns și englezul James Cook pe insula pe care a descris-o ca fiind mult mai puțin paradisiacă decât Jacob Roggeveens. În final nu trebuie să-l omitem pe francezul La Perousse, care a acostat în 1785 pe insula Rapanui. Acesta a lăsat posterității cea mai exactă descriere a pământului și oamenilor, ce număra circa 2000 de suflete. Locuințele semănau cu niște bărci întoarse, ce puteau cuprinde chiar 200 de persoane. Fundațiile acestora se găsesc și astăzi în diverse părți ale insulei, iar de aceasta m-am convins și eu la fața locului.

Mururoa este mai aproape...

De foarte mult timp, Insula Paștelui este prima pe lista mea de locuri misterioase pe care doresc să le vizitez. Și cu toate că au trecut de mult timpurile în care, aparținând de Chule, insula era vizitată de o navă de război numai de două ori pe an, drumul până acolo

este foarte lung. Pentru călătorie trebuie să socotești cel puțin două zile întregi de călătorie cu avionul. La „Isla de Pascua” zboară de două ori pe săptămână un Boeing 767 de la „Linea Aerea Nacional de Chile”, făcând o scurtă escală la Papeete, capitala insulei Tahiti. De imaginea Insulei Paștelui te poți bucura cel mai bine de pe locul de la fereastră căci pentru a lua cursul pistei de aterizare situată în extremitatea vestică, nu departe de craterul Rano Kao, aparatul face un tur ce-ți ia respirația ca să se fixeze pe cursul de sud al pistei.

Ceea ce i-a frapat pe călătorii ce vizitau pentru prima dată Insula Paștelui, nu erau ghirlandele de flori oferite de fetele drăguțe de la aeroport în cea mai bună tradiție a mării de sud. Mult mai impresionantă este izolarea insulei. La câteva sute de kilometri în partea de est se află insula stâncoasă Sala y Gomez. Iar coasta chiliană este la 388 km depărtare de sinistrul atol Mururoa, fost dominion francez. În rest nu vezi decât apa albastră a Pacificului de Sud și orizontul nesfârșit.

Adesea, Insula Paștelui este descrisă ca fiind minusculă, ceea ce este adevărat: are o relativă formă de triunghi dreptunghic, cu baza măsurând 22 km. Cea mai mare latură a „triunghiului”, înălțimea lui, este în jur de 11 km. La ambele capete ale bazei se află

peninsule slab conturate și rotunjite. În sud-vest se află masivul marelui crater Rano Kao, și în nord-est Poike. Masivul principal al insulei se înalță la nord, cu muntele Terevaka, la 507,64 m deasupra nivelului mării. Suprafața totală a Insulei Paștelui măsoară circa 160 km².

Lipsește ceva Insulei Paștelui, ceva ce face ca insulele din mările sudului să fie de vis, adică plaje cu nisip sau un recif de corali îngrijit, în formă de inel, și lagune. Într-un singur loc, în golful Anakena din nord, există un golf mic cu o pădurice de palmieri și plajă cu nisip, dar nicio lagună. Insula poate oferi descoperiri ce nu-și găsesc asemănare pe planeta noastră. Pe întreaga insulă se află sute de statui misterioase, așezate în picioare sau culcate. Au fost făcute din rocă vulcanică, ce măsoară în medie între zece și douăzeci de metri și cântăresc până la 100 de tone, seamănă cu niște roboți, ce aparent nu așteaptă altceva decât să fie repuși în funcțiune.

„Mergeau pe jos”

Sunt o mulțime de mistere neelucidate, ce învăluie acești coloși denumiți Moais. Deja întrebarea, cum au fost mișcați și transportați, rămâne fără răspuns din cauza lipsei de lemn potrivit pentru roți. Băștinașii știu dintr-o tradiție străveche, ce afirmă criptic: „Mergeau

pe jos.”

Izolarea insulei dă statuilor o imagine ireală și în același timp grandioasă. De aceea Rapanui este astăzi un muzeu supra-dimensionat în aer liber, provenind din timpuri preistorice misterioase, cu nenumărate resturi ale unei culturi despre care nu știm mai nimic și de care nu ne mai amintesc decât cele foarte puține lucruri rămase moștenire.

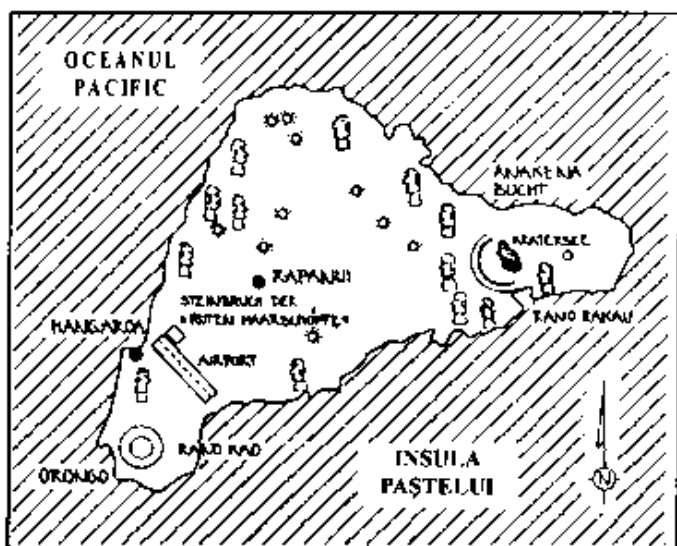

Fig. 5. Singuratica insulă-enigmă din îndepărtatul Ocean Pacific. Cele câteva sute de statui uriașe de pe Insula Paștelui lasă loc speculațiilor mai mult sau mai puțin îndrăznețe.

Când europenii au pășit pe insulă, nu se găsea niciun Moai stând drepti pe *Ahus*, platformele create anume pentru ei. Ceea ce noi putem vedea astăzi la fața locului, s-a realizat grație unei macarale trimisă special

acolo pe calea apelor. Aceasta a avut de scos greutatea de până la 80 t. Cu foarte multă îndemânare, câțiva arheologi au restaurat Moai cu Moai, Ahu cu Ahu. Inițiativa acțiunilor de reconstruire trebuie să mai aștepte, din cauza lipsei momentane a unor condiții adecvate de cazare a turiștilor, care sunt încă destul de puțini la număr. Important este că acum se face într-adevăr ceva pentru a păstra aceste relicve ale unei civilizații uluitoare.

La muntele uriașilor neterminați

Toate aceste statui Moai sunt făcute, fără excepție, dintr-o rocă unică, provenind din craterul vulcanic, Rano Raraku. De la depărtare inspiră imaginea unui atelier gigantic de piatră, în care munca abia a fost întreruptă. Pe verticală și pe orizontală, în lung și-n lat, sunt împrăștiate statui terminate, pe jumătate gata sau abia începute. Sunt fixate în cea mai mare parte pe povârnișurile craterului, care sunt formate fără excepție din bucăți de piatră căzute în timpul lucrărilor. Totuși nimeni nu știe tot ce se ascunde în conul vulcanic de la picioarele lui Rano Raraku. Nici până astăzi nu s-a efectuat o sondare măcar, căci de o cercetare arheologică temeinică nici nu poate fi vorba. Mai sus, pe stânci, mai sunt fixate multe statui - unele aproape terminate, altele abia

schitate în roca vulcanică. În partea de jos se găsește figura din piatră cea mai veche dintre cele găsite până acum, cu o lungime de 23 m.

La doar câțiva metri depărtare de aceasta se poate recunoaște în piatră o schiță de aproape șase metri lungime. Acesta este locul în care, în anul 1955-56, cercetătorul norvegian Thor Heyerdahl i-a pus pe nenumărați localnici de pe Insula Paștelui să sape în stâncă cu unelte primitive. Toate acestea au avut un rezultat deosebit de slab, pe care l-am putut și eu vedea. Totuși din risipa de muncă a dus la concluzia că s-ar ajunge la un an de muncă pentru fabricarea unei figuri de mărime mijlocie. Aceasta se poate pune firește la îndoială, având în vedere rezultatele modeste ale experimentului heyerdahlic.

Este posibil ca statuile să fi fost săpate doar cu unelte primitive în stânca dură a vulcanului? Această teorie pare absolut improbabilă, dacă stai în fața unei statui jumătate prelucrată, jumătate doar stâncă, aflată la 20 de minute de urcat pe Rano Raraku. Suprafețele figurilor se află într-o stare aproape perfectă, fără niciun cusur. Spațiul până la stânca brută este de 1,50 până la 1,80 m. Roca pare că a fost tăiată ca untul!

Cum au fost statuile dislocate din stâncă și, mai important, de către cine? Sărăcăcioasa insulă găzduiește astăzi ceva mai mult de 1500

de locuitori, care sunt aprovizionați de pe continent. Nu se poate să fi fost mult mai mulți locuitori în trecut; rezultă de aici că nu trebuia să se îngrijească un procent mare al populației de obținerea alimentelor pentru „clasa muncitoare”. Astfel, cei 1500 de locuitori luați în calcul nu reușeau în niciun caz să sape în stâncă cu acele unelte primitive miile de figuri uriașe de pe povârnișurile muntelui Rano Raraku, chiar dacă ar fi lucrat zi și noapte, chiar și în zilele de sărbătoare. Iar existența unei populații numeroase este imposibilă, deoarece ar fi murit tragic, prin înfometare.

Nu există lemn pe Rapanui

Cercetătorul norvegian Thor Heyerdahl a reușit să scoată din stâncă, după o muncă de 18 zile, o statuie de mărime mijlocie, cu ajutorul unui mare număr de băștinași și a numeroase roți din lemn (aduse), și să o mute pe o platformă dinainte pregătită. În acel punct s-a dezvăluit următoarea problemă: nu s-a făcut nicio descoperire care să indice că în acea perioadă băștinașii ar fi avut lemn la dispoziție. Puținii copaci, care se pot vedea astăzi, au fost aduși pe insulă acum 25 de ani. Sunt arbori de eucalipt, ce cresc maiestuos, cu toate că provin de la peste 9000 km, din îndepărtata Australie.

Dacă urci pe povârnișurile craterului Rano

Raraku, la atelierul de sculptură cu nenumăratele statui fixate în grohotișul pantelor, te întrebi fără să vrei, câți dintre uriașii din piatră sunt în pământ, ascunși privirilor. Un indiciu ar putea fi cei trei Moais scoși de Thor Heyerdahl în timpul expediției sale din 1955-56. Într-adevăr, aceste trei statui, din care se vedeau, ca și la altele de pe Rano Raraku, numai capetele, ascundeau în pământ o lungime totală de 10-12 m până la 20 m. La cel de-al doilea Moai erau frapante mâinile deosebit de îngrijit lucrate, cu degete lungi și fără degetul mare. Încă mai speculăm pe tema, pe cine reprezintă cele aproximativ 1000 de statui găsite pe Insulă...

Secretul tăblițelor Rongo-Rongo

Uriașii din piatră, a căror neobișnuită fizionomie nu corespunde figurilor polineziene ale locuitorilor insulei, își păzesc încăpățânați secretele. Printre acestea se numără și tăblițele din lemn găsite la mai multe statui; aceste tăblițe sunt inscripționate cu hieroglife stranii și se numesc *kohau rongo-rongo* („lemnul care vorbește”). În anul 1864, preotul francez Eyraud a primit sute de astfel de tăblițe, dar astăzi nu se găsesc mai mult de zece originale în toate muzeele lumii. Misionarii zeloși au făcut și aici toată munca. Astfel, puținele tăblițe

Rongo-Rongo expuse în câteva din muzeele de pe insulă sunt numai duplicate, realizate de câțiva ani. Ultimul grafolog care a putut descifra semnele, a dus secretul în mormânt în anul 1914, fără a încredința vreunui urmaș știința acestor semne.

Astfel, în legătură cu misterioasele tăblițe avem prea multe speculații și prea puține cunoștințe. De exemplu, se crede că pe tăblițele Rongo-Rongo era vorba despre cer, stele și Calea Lactee sau despre un arhipelag scufundat în adâncurile oceanului când a căzut pe Pământ o minge de foc acum câteva mii de ani. Să fie oare o aluzie la misteriosul continent Lemuria, bănuț de esoterici a se afla pe fundul Oceanului Pacific – ca un fel de pol opus al nu mai puțin miticului continent Atlantida?

Cercetătorii vorbesc despre asemănări izbitoare ale semnelor grafologice de pe Insula Paștelui cu cele găsite pe rămășițele de la cultura scufundată, ce și-a dus existența înfloritoare 5000 în valea Indului. Aici este vorba despre cultura Mohenjo-Daro și Harappa, ambele pe teritoriul aparținând astăzi statului Pakistan. Într-adevăr, din cele 270 de grafeme găsite acolo, circa 130 seamănă cu cele de pe tăblițele Rongo-Rongo din Insula Paștelui până la identitate.

Să fie doar o coincidență oarecare? Am fi tentați să încadrăm o astfel de asemănare la

categoria „întâmplări” frapante, dacă ar fi fost numai semne elementare, precum cercuri, triunghiuri sau pătrate. Totuși, aici ne confruntăm cu idiomuri specializate, executate într-un mod foarte complicat și care se repetă des. Pe tăblițele Rongo-Rongo se văd, de exemplu, personaje umane cu găuri în formă de U în diverse locuri din palmă. Mai multe dintre aceste personaje țin în mână tuburi, în interiorul cărora se poate recunoaște ceva ce seamănă cu un scafandru. Și în Mohenjo-Daro se găsesc personaje umane identice, cu tuburi în formă de U, iar pe o reprezentare se află de asemenea un personaj cu un tub caracteristic, în care plutește un scafandru.

Zei în obiecte de zbor necunoscute

Se pare că locuitorii din Mohenjo-Daro adorau zei ce locuiau pe o stea îndepărtată din univers. Este acest lucru valabil și pentru cei de pe mica insulă din sudul Pacificului?

Există o tradiție Rapanui străveche, conform căreia șapte străini, caracterizați și drept zei, au venit pe insulă, comandați fiind de un al optulea. Dintre aceștia a rămas unul, care era răspunzător pentru insulă. Conform unei alte versiuni puțin schimbate, cei șapte domneau din „buricul Pământului” peste toată planeta. În vechea limbă Rapanui, insula se mai numea „te

pito o te henua”, adică „buricul Pământului”. Alte legende spun că acești zei ar fi venit pe insulă într-un ou.

Indicii și mai clare în legătură cu posibila legătură a celor de pe insulă cu inteligențe din univers, am putut să culeg în timpul șederii mele pe insula-enigmă din buricul Pământului, de la începutul lui martie 1996. Aceste indicii speciale sunt lingvistice și au rămas până acum total neobservate.

În vechea limbă a Insulei Paștelui se cunosc numeroase creări de cuvinte, ce dovedesc o influență extraterestră. Nota bene: nu sunt cuvinte noi, împrumutate din spaniolă sau engleză, ci noțiuni străvechi, așa cum au fost folosite de oamenii de pe Rapanui.

Foarte cunoscută celor de pe Insula Paștelui este noțiunea *atua-hiva* – tradusă: „Zeul venit de altundeva”. Aceeași expresie este folosită și pentru obiectele de zbor necunoscute de pe cer. Cântece de pe insulă, purtătoare ale tradițiilor de odinioară, sunt pline de descrieri despre *papa-ahiro*, adică „Ciudatele ființe din cer”. Atenții *papa-hirangi* îi examinau pe locuitorii insulei – astăzi s-ar spune „contactanți” sau *abductees* – căroră Luna și celelalte stele le erau mult mai cunoscute decât celorlalți din tărâmurile îndepărtate.

Pescarii de pe Insula Paștelui au zărit deseori obiecte ce par a fi identice cu „OZN-urile

subacvative”, observate adesea în zilele noastre. Pentru aceste obiecte se folosește, din timpuri necunoscute, termenul de *ura-titia-moana*, ce înseamnă „mișcare rapidă și strălucitoare în mare”. Pentru oamenii Rapanui aceste expresii sunt încă „extraordinar” de actuale căci nu rareori se observă și în zilele noastre astfel de fenomene. Mi s-a spus că la numai două zile înainte de sosirea mea se produsese o spectaculoasă apariție de OZN-uri, ce îi neliniștise puțin pe locuitorii micuței insule din Pacific.

Ce ne-ar putea spune coloșii din piatră de pe Insula Paștelui, dacă ar putea vorbi: ar putea răspunde atâtor întrebări arzătoare. Însă ei îi privesc muți pe vizitatorii de astăzi. Aproape că dau impresia de încrezuți...

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

8. Bărbatul care a îmbătrânit în 15 minute

La locul desfășurării unei răpiri OZN

Aproape în același timp am privit în direcția cazărmii învecinate și nu am presimțit ceva bun. Căci soldații în costume de camuflaj, cu mitraliera pregătită, se apropiau rapid – mult mai repede decât ne-am fi dorit. Din capul

locului ne-a fost clar că am intrat fără autorizație pe un teritoriu militar de siguranță, ceea ce în țările sud-americeane poate conduce la cele mai mari încurcături.

De aceea ne-am grăbit să facem cât mai multe poze într-un timp cât mai scurt. Totuși, când trupele înarmate până-n dinți ne-au înconjurat, ni s-a făcut frică și ne-a cuprins o uriașă supărare.

Nu este ceva nou că am o înclinație înnăscută pentru situații foarte tensionate și complicate. Însă ce m-a adus încă o dată într-o situație și mai gravă?

„Nu mai râd de oamenii care susțin
că au văzut OZN-uri, pentru că eu
însumi am văzut unul.”

Jimmy Carter, fost președinte al SUA

Putre, o mică așezare la nord de Chile, 27 februarie 1996. Împreună cu dr. Johannes Fiebag, cu siguranță cel mai mare cercetător german al fenomenului răpirilor OZN, am sosit la locul desfășurării celei mai spectaculoase răpiri OZN petrecute în ultimii patru sute de ani. Este vorba de răpirea subofițerului chilian, Armando Valdes, care în orele dimineții zilei de 25 aprilie 1977 a fost răpit din fața ochilor camarazilor lui paralizați de groază și dus într-un obiect de zbor neidentificat. Incidentul a stârnit atunci atâtea valuri, încât presa din toată lumea vuia. Chiar și pe la noi, „cazul Valdes” a agitat spiritele.

Protocolul absurdului

Ce s-a întâmplat atunci? Spre ora 4:15 a fatalei dimineți de aprilie, șase soldați din armata chiliană stăteau în jurul unui foc de tabără, în timp ce alți doi camarazi stăteau de pază în imediata apropiere. Brusc au apărut pe cer două obiecte de zbor strălucitoare, ce au coborât încet asupra zonei înconjurată de lanțul muntos și făceau manevre. După cum toți soldații au declarat la fel mai târziu, unul din cele două OZN-uri s-a lăsat clar în spatele unui munte din apropiere. Se afla în afara razei vizuale, dar se observa o aură luminoasă în

jurul presupusului loc de aterizare. În schimb, celălalt OZN zbura la o depărtare de numai câteva sute de metri de soldați și, în final, s-a apropiat foarte mult de mica trupă. Avea o culoare violet și păreau să fie pe obiect două puncte de o culoare roșie intensă.

Având în vedere situația amenințătoare, comandantul patrului a ordonat subofițerului Armando Valdes, care avea atunci 22 de ani, să aranjeze imediat oamenii în poziție de luptă.

Când obiectul necunoscut s-a apropiat și mai mult, Valdes a pornit singur în cercetarea apariției misterioase. Ceea ce s-a întâmplat după aceea a făcut să înghețe sângele în venele oamenilor săi.

Din farfuria zburătoare, ce plutea la câțiva metri de sol și sub care stătea acum caporalul, a pornit o rază de lumină strălucitoare, orbitoare. În clipa următoare parcă l-ar fi înghițit pământul pe Valdes. Iar aceasta la numai câțiva metri de camarazii săi! În acel moment a plecat și OZN-ul. Soldații au început febril să-și caute superiorul, însă nu au găsit nicio urmă a dispărutului. Nedumerirea a început să se amestece cu groaza oamenilor.

Totuși, după un sfert de oră, Valdes s-a întors. A apărut atât de brusc în fața oamenilor săi, ca și cum s-ar fi rematerializat. A încercat să le mai spună ceva, dar din gură nu i-au ieșit decât niște sunete confuze, de neînțeles, după care a

leșinat.

După mai bine de două ore, spre ora șapte a acelei dimineți, subofițerul și-a recăpătat cunoștința. S-a uitat extrem de surprins la ceasul lui de mână. Așa după cum au spus toți martorii, acesta mai arăta încă ora 4:30. Era ora exactă la care s-a întors Valdes. Totuși, indicatorul datei era dat înainte cu cinci zile întregi.

Și era ceva și mai de necrezut: în timpul absenței de numai un sfert de oră, soldatului i-a crescut barba de parcă nu s-ar fi bărbierit de cinci zile. Sau altfel spus: în timpul celor 15 minute, Armando Valdes a îmbătrânit cu cinci zile!

Răspândită repede ca focul

Puțin mai târziu în acea dimineață plină de evenimente - vestea despre neobișnuita întâmplare a soldatului s-a răspândit ca fulgerul în comunitatea de 2000 de suflete din Putre - povestea a ajuns și la urechile învățătorului de atunci. Acesta nu a mai stat pe gânduri și s-a dus cu micul său casetofon la locul desfășurării misteriosului incident. Înainte de a interveni cenzura militară, a reușit să ia un interviu victimei răpirii și martorilor oculari.

Cu Don Pedro de Araneda, inimosul învățător

căruia ufologia îi datorează un raport detaliat despre răpirea Valdes, ne-am întâlnit la 26 februarie 1996 în Arica. Acesta este cel mai nordic oraș chilian, aflat la granița cu Bolivia, și în care am ajuns după o zi întreagă de zbor cu avionul din capitala boliviană, La Paz. Și acum ne aflăm alături de omul a cărui curiozitate și hotărâre curajoasă au învins cenzura militară, iar lumea a aflat vestea unui spectaculos caz de răpire. A fost o seară lungă și tulburătoare, în cursul căreia am aflat mult mai multe amănunte decât s-au spus în presă la acea vreme. Căci la scurt timp după ce cazul de răpire a fost publicat, a domnit o bruscă și continuă tăcere...

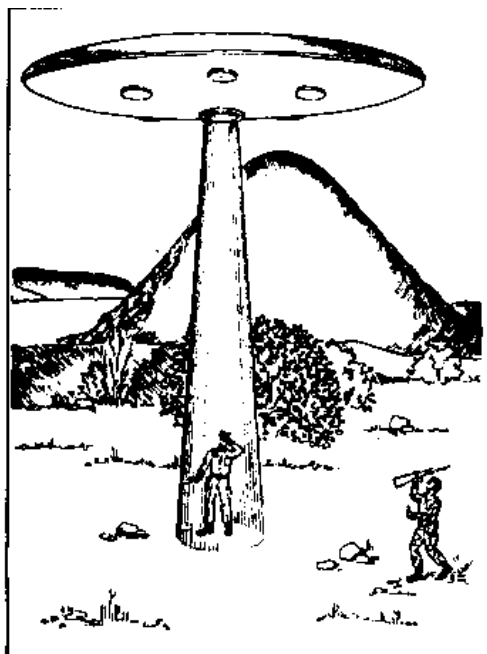

Fig. 6. Extraordinara întâlnire de gradul patru din zorii zilei de 25 aprilie 1977. În fața camarazilor săi înmărmuriți, caporalul, care avea atunci 22 de ani, Armando Valdes, a fost răpit și dus într-un obiect de zbor neidentificat.

La această întâlnire, Don Pedro, pe care nu se vede vârsta de 60 de ani, a adus și înregistrarea originală pe bandă de magnetofon din acea memorabilă zi de 25 aprilie 1977. Fiind tradusă simultan de translatoare, ne-am putut face o imagine vie a întâmplărilor de atunci. Din vocile tulburate, sugrumate de panică ale lui Armando Valdes și ale camarazilor lui, martori oculari ai absurdului, am putut realiza foarte clar în ce stare de excepțională emoție se aflau cei care participaseră. Se murmurau mereu rugăciuni, se implorau rugăminți, ca totul să fie doar un

vis urât - și asta din partea unor flăcăi neînfricați. Probabil nu vor uita toată viața acea frică plină de panică, trăită în acele ore. Tot timpul auzeam lucruri incredibile despre acea întâmplare, dorința de a se trezi din acel îngrozitor coșmar.

Totuși era cruda realitate, aici, în podișul Chilian de la capătul lumii.

„...ne vom întoarce!”

La aproape 19 ani după spectaculoasa întâmplare mi s-a oferit posibilitatea de a găsi la fața locului detalii noi, necunoscute până acum.

Astfel mi-a fost posibil acolo să corectez o știre, care la timpul respectiv a fost greșit răspândită prin presă. Soldații nu erau în niciun caz „o patrulă în retragere”, ci era vorba despre o echipă a avanpostului garnizoanei din Putre, situată la 3-4 km depărtare. Acest avanpost există și astăzi și sunt crescuți acolo caii și catârii garnizoanei. Cu toate acestea, este o zonă de siguranță militară, iar drumul prăfuit nu este accesibil decât pe jos, pe cal sau autoturisme de teren.

Să ne întoarcem încă o dată la incidentul dramatic din 25 aprilie 1977, așa cum se prezintă luând în considerație noile detalii găsite de mine la fața locului. Cu puțin timp

înainte de observarea obiectelor de zbor necunoscute, animalele crescute la avanpostul menționat au fost neobișnuit de liniștite - mai degrabă în sensul unei stări încordate de atenție. Un câine s-a ghemuit la pământ scâncind încet și cu urechile ciulite.

După aceea au apărut cele două OZN-uri, dintre care unul s-a lăsat în spatele lanțului de munți, care cuprinde și o parte a Cordilierilor. Cel de-al doilea OZN a plutit în apropiere și a zburat direct către soldați. Caporalul Valdes s-a îndreptat către obiect și a părut de parcă ar fi fost tras de o rază puternică de lumină, ce pornea de la obiectul de zbor. Când s-a aflat chiar sub OZN, a dispărut într-o clipă.

Tulburarea camarazilor lui a fost și mai mare, când Valdes a apărut la fel de brusc, după 15 minute. Însă abia după ce și-a revenit într-o oarecare măsură din repetatele leșinuri, a putut să-și aducă aminte câteva amănunte din timpul nedoritei șederi la bordul OZN-ului. Nu a fost în stare să spună nimic despre ființele care l-au răpit - acea parte a memoriei sale părea ștearsă -, dar a putut remarca o comunicare. Ciudatele entități i-au spus că nu este pentru prima dată în viața lui Valdes că le vede. Și i-au făcut o promisiune: „... ne vom întoarce!”

Un loc extraordinar

În ziua următoare interviului cu Don Pedro de Araneda, am mers - un grup de cititori, dr. Johannes Fiebag și subsemnatul - la locul desfășurării acestor întâmplări. De la Arica se întinde singurul drum peste serpentinele amețitoare prin Anzii Cordilieri, în direcția triumphiului format de cele trei țări: Chile, Peru și Bolivia. După un drum de aproximativ 150 km, am ajuns în orașelul Putre, ce pare tot atât de adormit ca și acum 20 de ani. Într-acolo duce un drum prăfuit, în apropiere de un cañon - în partea stângă se află clădirile unității militare staționate acolo, în al cărei avanpost s-a desfășurat cazul de răpire. Autobuzul nostru a trebuit să oprească chiar de la început, iar noi ne-am întrebat dacă șoferul va reuși să întoarcă vehiculul greoi și să-l scoată cu bine de acolo. Nu știu nici până astăzi cum a realizat acest lucru, dar a reușit. Când ne-am întors mai târziu pe jos, deja ne aștepta cu autobuzul în direcția corectă și cu motorul fumegând.

Când am traversat canionul, a trebuit să mai mergem încă doi kilometri de-a lungul văii unui râu cu munți abrupti pe margine. În final, peisajul s-a deschis într-o câmpie mărginită de lanțuri muntoase, iar acolo se vedeau mai multe barăci militare de mică înălțime. Am întehit marșul și ne-am atins scopul.

Un coleg al învățătorului Don Pedro de Araneda, care era cunoscător al împrejurimilor și cunoștea întâmplările de atunci, ne-a condus pe lângă un complex de clădiri, spre locul exact al răpirii. Am trecut în revistă terenul de mai multe ori și fotografiam cu râvnă; după toate probabilitățile, eram primit cercetători din țara noastră, care am ajuns în acest loc misterios. Am tresărit speriați. Aproape în același timp am privit în direcția cazărmii învecinate și nu am presimțit ceva bun. Căci soldații în costume de camuflaj, cu mitralierele G3 pregătite, se apropiau rapid – mult mai rapid decât ne-am fi dorit. Din capul locului ne-a fost clar că intraserăm fără autorizație pe un teritoriu militar de siguranță, ceea ce în țările sud-americeane poate conduce la cele mai mari încurcături. În timpul marșului prin tabără am fotografiat neîntrerupt, încercând chiar și atunci să facem cât mai multe poze posibil. Totuși, când trupele înarmate până-n dinți ne-au înconjurat, ni s-a făcut frică și ne-a cuprins o uriașă supărare.

În final, am avut o idee salvatoare. Când ne-am împachetat demonstrativ aparatele și am revenit la plimbare, și soldații s-au întors. Am avut noroc!

Un zid al tăcerii

Ce s-a mai întâmplat de atunci cu Valdes, victima răpirii? Povestea are cu siguranță o continuare. În aceeași dimineață, la puțin timp după ce învățătorul din Putre le-a luat interviul, subofițerul și ceilalți martori ai incidentului au fost izolați de armată complet. Valdes a fost mai întâi mutat din Putre la Arica și de acolo a fost trimis cu avionul în capitala Santiago de Chile, unde a fost internat într-un spital militar.

După circa un an, Valdes s-a mai întors o dată în Putre - fiind însoțit de doi bărbați civili. Poate erau agenți ai serviciilor secrete militare, care nu-l mai scăpau din ochi. Și-a luat câteva lucruri personale și și-a luat rămas bun de la prieteni. Totuși ambii agenți aveau foarte mare grijă ca răpirea să nu intre în discuțiile lor: orice comentariu pe această temă era imediat întrerupt!

Când am fost eu în Arica, Armando Valdes - acum în vârstă de peste 40 de ani - era tot în serviciul forțelor armate chiliene. După externarea lui din spitalul militar din Santiago, a staționat în Concepcion, o garnizoană aflată la 500 km sud de capitală, un loc aflat, în cel mai adevărat sens al cuvântului, la capătul lumii. Și acolo mai este încă strict izolat iar interviurile nu sunt permise. În jurul lui s-a ridicat un zid înalt de tăcere.

În 1979, s-au observat din nou în Concepcion obiecte de zbor necunoscute, însă de această

dată toată garnizoana a fost martoră a apariției. Aici a acționat atât de bine mușamalizarea militară, încât până de curând nu s-a știut nimic despre acest fapt. Oare extraterestrii și-au respectat cuvântul dat în Putre și au revenit?

Aș vrea să menționez aici un aspect extrem de misterios din viața de familie a subofițerului. Fără a avea mai multe informații, nu sunt în stare să răspund nici afirmativ, nici negativ, la întrebarea dacă acestea au legătură cu experiența răpirii lui Armando Valdes. Între timp, Valdes s-a căsătorit și are o fetiță, care suferă de „o boală necunoscută”. Aceasta înseamnă că, în ceea ce privește simptomele bolii, medicii care se ocupă de fetiță sunt în fața unei enigme.

Asemănări între întâmplări

Din păcate, nu a fost posibil să obțin informații mai exacte legate de boala misterioasă a fiicei lui Valdes. Plasa izolării, întinsă asupra ofițerului chilian de 40 de ani și a familiei sale, este prea groasă. Am putut însă să strâng informații despre o altă răpire, care are amănunte aproape identice cu cele din cazul sud-americanului. Aceasta s-a desfășurat deja cu aproape doi ani mai înainte, la celălalt capăt al Pământului. Pentru a fi mai exacti: în

Republica Populară Chineză.

Într-o seară de toamnă a anului 1975, doi soldați ai Armatei Populare de Eliberare se aflau în serviciul de pază pe timp de noapte la poarta cazărmii batalionului Jianshui, în provincia Yünnan. Dintr-o dată s-au confruntat cu un uriaș obiect de zbor roșu-portocaliu, ce plutea pe cer și învăluia toată zona cazărmii într-o lumină gri, ireală. OZN-ul se învârtea deasupra taberei militare și făcea diverse manevre.

Santinelelor le-a fost teamă că aveau de-a face cu avioane de spionaj ale unei națiuni străine și de aceea unul din cei doi și-a părăsit postul, pentru a-și anunța superiorii. Când s-au întors la locul întâmplării cu întăriri, camarazii lor nu au mai găsit nicio urmă! Întregul batalion a fost pus imediat în stare de alarmă și în jur au mișunat trupe de căutare înarmate până-n dinți. Fără succes.

Abia patru ore mai târziu, unei patrule de patru soldați i-a atras atenția un geamăt ușor. L-au găsit pe camaradul lor pe jumătate leșinat, stând lângă poarta cazărmii. Nu putea să vorbească, lăsa o impresie foarte tulburătoare și-și pierdea mereu cunoștința - la fel ca „tovarășul de suferință” chilian, doi ani mai târziu.

La o analiză mai atentă, soldații s-au speriat îngrozitor: celui care a reapărut i-au crescut

părul de pe cap și barba în timpul absenței atât de mult, de parcă nici nu s-ar fi bărbierit, nici n-ar fi trecut pe la frizerul trupei. De asemenea, ceasul i s-a oprit. Mai era ceva misterios: atât ceasul, cât și mitraliera i se magnetizaseră.

Două cazuri identice de răpiri din spațiu și timp, așa cum le cunoaștem noi, nu pot conduce decât la o concluzie neliniștitoare: „acolo afară” ne așteaptă cineva, în fața căruia suntem relativ fără apărare. Vrem să sperăm că „aceia” nu se vor dovedi, mai devreme sau mai târziu, a fi un pericol serios!

Informațiile și indicațiile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

9. Gravitație? Nu, mulțumesc...

Când lucrurile rotunde se rostogolesc în sus

În acest loc, toate legile fizicii cunoscute de noi par a fi date peste cap. Incredibil de uimiți a trebuit să luăm la cunoștință că greoiul autobuz, imediat ce șoferul l-a scos din viteză și nu a mai ținut frâna apăsată, urca în gol.

Ceea ce părea să funcționeze atât de bine cu autobuzul, am vrut să probăm și cu o sticlă, al cărei conținut, am observat printre altele, a luat-o chiar înainte pe drum. Și într-adevăr: jucăria s-a pus imediat în mișcare! După toate

aparențele, obiectul se rostogolea continuu și imperturbabil la deal, în loc să o ia la vale – așa cum ar trebui să facă toate lucrurile rotunde. Dr. Johannes Fiebag și eu am mers în total mai multe sute de metri în urma sticlei și am documentat incredibilul cu numeroase fotografii.

Am încercat să ne pregătim pentru faptul că așa-zisa realitate ne pregătește multe surprize incredibile.

„În ziua în care știința va începe
să cerceteze fenomenele ne-fizice,
ea va face într-un deceniu
progrese mai mari decât în toate
secolele trecute de la nașterea ei.”
Nikola Tesla (1856–1943).

Imaginați-vă că vă aflați pe marginea unei străzi la prima vedere absolut normală, care merge dinspre dumneavoastră în sus. Sunteți pe drum cu mașina și ați oprit. Ați scos din viteză și ați tras frâna de mână pentru ca mașina să nu pornească înapoi. Iar când ați vrut să plecați mai departe și pentru un scurt moment nici nu era în viteză, nici nu aveți frâna trasă, mașina dumneavoastră începe să se miște. Spre marea dumneavoastră mirare, în sus – mai clar spus: la deal!

Acum veți începe să vă agitați căci conform

„înțelegerii umane sănătoase” și a cunoștințelor de la școală, acest lucru este pur și simplu imposibil.

Greșeală. Căci eu însumi am avut parte deja de o astfel de experiență, ca să spun așa, „pe viu”.

Mă aflam la jumătatea drumului între orașul portuar chilian Arica și așezarea Putre. Împreună cu dr. Johannes Fiebag și un grup de cititori eram în drum spre locul de desfășurare a întâmplării caporalului Armando Valdes, care a fost dus într-un obiect de zbor necunoscut. Un loc de pe șoseaua ce duce la Quebrada Cardones, prin singurătatea aproape lipsită de un suflet de om a Anzilor, se remarcă printr-un fenomen neobișnuit, ce se repetă.

Deja cu câteva zile înainte ni s-a atras atenția că un anume punct nu este așa cum ne-am fi așteptat în mod normal. Cei din zona respectivă au observat mereu că autovehiculele urcă muntele, când sunt puse în acel loc. Altfel ar fi trebuit să se apese puternic pe accelerație ca să se poată merge la deal.

Când am ajuns acolo, am putut constata că se formează o ușoară pantă în direcția nord-est – ceea ce invers ar fi însemnat o ușoară urcare în direcția opusă.

O lume sucită

În acest loc, toate legile fizicii cunoscute de noi par într-adevăr a fi date peste cap. Aproape toți am încercat să verificăm locul anormal cu cutii de Cola și cu alte obiecte rotunde. Unii au răsturnat pe stradă lichide, ce s-au scurs în direcția vârfului micului deal, peste care trecea strada în direcția Arica.

Pentru spectatorii neinteresați, care nu știau nimic de ciudățenia acestui loc, trebuie să fi fost un spectacol deosebit. Mai bine de două duzini de oameni maturi, echipați cu aparate de fotografiat și, o parte, cu camere video, îngenuncheau, alunecau sau stăteau pe asfalt întinși pe burtă. A trebuit să luăm la cunoștință cu o uimire imensă că autobuzul greoi urca în gol imediat ce șoferul îl scotea din viteză și nu mai ținea frâna apăsată.

Ceea ce părea să funcționeze atât de bine cu autobuzul, am vrut să probăm și cu o sticlă, al cărei conținut, am observat printre altele, a luat-o chiar înainte pe drum. Și într-adevăr: jucăria s-a pus imediat în mișcare. După toate aparențele, obiectul se rostogolea continuu și imperturbabil la deal, în loc să o ia la vale – așa cum ar trebui să facă toate lucrurile rotunde. Dr. Johannes Fiebag și eu am mers în total mai multe sute de metri în spatele sticlei și am documentat incredibila întâmplare cu numeroase fotografii.

Am încercat să ne pregătim pentru faptul că

aşa-zisa realitate ne pregăteşte surprize incredibile.

Rocca di Papa

Despre un alt loc „binecuvântat” cu o astfel de anomalie povesteşte şi cunoscutul moderator de televiziune Rainer Holbe, în serialul său „Fenomene fantastice”. Acesta se află totuşi de această parte a Oceanului Atlantic, deci nu trebuie să pornim la drum în direcţia America de Sud, pentru a ne convinge de efectele descrise aici.

Nu mai departe de capitala italiană Roma, în munţii Albani, este târguşorul Rocca di Papa. Acolo, pe îngustul Via dei Laghi, pare că lumea este cu susul în jos pe o distanţă de 100 m – la fel ca în nordul Anzilor chilieni. Fenomenul a dobândit între timp rangul de atracţie locală: mai ales la sfârşit de săptămână, numeroşi locuitori ai apropiatei capitale, aflată la circa 30 km, vin să se convingă singuri de fenomenul prezent în acest loc. Astfel, ei pun cutii de la băuturi să urce muntele rostogolindu-se iar unii biciclişti urcă fără pic de efort, fără să trebuiască a da din pedale nici măcar o singură dată. Uneori domneşte starea de spirit a unei adevărate sărbători populare.

Chiar şi maşina echipei de televiziune, ce filma cu Rainer Holbe, s-a mişcat din loc la

deal, imediat ce nu a mai acționat frâna de mână.

Locurile cu evidente comportamente anormale ale magnetismului terestru – având în vedere drumul spre Putre și Via dei Laghi din Rocca di Papa – sunt mult mai dese pe planeta noastră. În cele ce urmează aş dori să menționez alte câteva dintre aceste locuri enigmatice, fără a avea pretenția că sunt toate:

- Pe partea poloneză a unei pârtii de zăpadă, din munții a căror înălțime maximă se ridică la 1603 m peste nivelul mării, există o stradă îngustă, ce duce la o așezare numită Kr. Numai câțiva localnici știu de ciudățenia aceluia loc;

- Un alt loc se află în vestul Scoției, între Ayr și Maidens, în apropiere de Firth of Glyde. Locuitorii de acolo au denumit ciudata poțiune din șoseaua A 719 „Electric Brae”;

- În New Brunswick, Canada, există „Magnetic Hill” (Dealul magnetic). Și acolo automobilele urcă în gol, iar pentru a merge la vale șoferii trebuie să accelereze foarte mult.

Stimați cititori, dacă mai știți alte locuri cu astfel de caracteristici fenomenale, aş fi foarte bucuros să-mi trimiteți informațiile la editura a cărei adresă se află în anexa acestei cărți.

„Oregon-Strudel”

Anomaliile ce se manifestă într-un loc numit

„Oregon-Strudel”, sunt de o natură și mai bizară. Situat nu departe de granița dintre statele federale americane Oregon și California, la liziera Sardine Creek, la o distanță de circa 30 de mile de Grant's Pass, acest loc nu se potrivește cu cunoștințele pe care le posedă cercetătorii științelor naturii despre legile fizicii.

Zona anomaliilor are o formă relativ rotundă, cu un diametru de aproximativ 50 m, care însă trebuie să fi fost supuse observației, după un interval de 90 de zile de fluctuații. Este un fel de pol magnetic - asemănător polilor magnetici de nord și de sud - care migrează la fel? În acest loc nu trebuie să uităm un lucru: influențele „normale” ale magnetismului terestru ridică încă geologilor și fizicienilor nenumărate probleme!

În interiorul lui „Oregon-Strudel” este o cabană veche din lemn, ce servea la sfârșitul secolului al XIX-lea drept birou de control pentru metalele nobile și monede. Influența anormală a gravitației s-a dovedit până la urmă atât de supărătoare, încât în anul 1890 s-a renunțat la cabană. În acei ani se afla la picioarele unui deal, totuși de-a lungul anilor a alunecat cu o parte a terenului datorită influenței lui „Strudel”, fără a mai putea fi oprită. Se mai află și astăzi acolo - ținută în picioare de forțe neidentificate. Dacă intri în

ea, crezi că te afli într-o altă lume, în care legile naturii cunoscute de noi nu mai au nicio valabilitate.

Te simți de parcă ai fi tras înspre pământ, ca și cum forța de atracție ar fi de câteva ori mai mare. Fără să vrei, adopți o poziție a corpului, ce formează un unghi clar față de verticala obișnuită. Dacă vrei să te apleci în direcția opusă, acest lucru va fi făcut aproape imposibil de către influența puternică a gravitației. Fumul de țigară se întoarce în formă de spirală; la fel se întâmplă și cu foile de hârtie aruncate în aer. Aproape că nu mai trebuie menționat: obiectele rotunde se rostogolesc, depinzând de punctul de vedere, ori în sus, ori în centrul „Strudel”-ului.

Oamenii de știință au făcut măsurători, au încercat ani de-a rândul să descifreze fenomenele neobișnuite, chiar anormale din acest loc. Nu s-a reușit până astăzi. Se pare că sunt implicate câmpurile electromagnetice, însă nu se pot încă explica diversele influențe asupra materiei. Să fie răspunzătoare pentru aceasta combinația de forțe încă neidentificată, din cauza căreia bastoanele sau cozile de mătură se află în echilibru stând într-un unghi de zece grade? O bilă de oțel de 15 kg, care a fost legată cu o sfoară de tavanul cabanei, atârână oblic și nu poate fi mișcată din acea poziție decât cu mare greutate. Compasurile și

alte instrumente se comportă „nebunește”.

Nici astăzi nu s-a găsit o explicație a motivului pentru care, în acel loc, legile fizice sunt cu totul altfel definite. Nu ne rămân decât niște speculații mai mult sau mai puțin extravagante care, momentan, nu fac să progreseze cu nimic știința noastră.

„Stai complet înclinat!”

Aceasta se referă la un loc misterios nu prea departe de domiciliul meu, unde am putut afla pe propriul corp efectul de echilibru, fiind clar înclinat față de verticală.

Sunt invitat cu regularitate la un post de radio local, aflat la puțini kilometri de locuința mea. În primăvara anului 1997 – atunci îmi prezentam cartea abia apărută, *Wenn Götter Gott spielen* (Când zeii se joacă de-a Dumnezeu)¹ – Tom, unul dintre moderatorii postului, m-a luat de o parte. Deja fusesem la el *on air*, cum spun oamenii de radio. Mi-a destăinuit câteva trăiri ciudate, ce i s-au întâmplat în acest loc nu prea îndepărtat. Nu degeaba cer în presă, cu fiecare ocazie, să ne lărgim fundamental vechea noastră imagine asupra lumii.

La locul respectiv este vorba despre vârful

¹ Apărută în lb. română sub titlul „Experimentul Pământ”, Ed. Domino, (n. red.)

unui deal, de pe care te poți delecta cu imaginea îndepărtată a unei văi învecinate cu Austria. Cea mai mare parte a dealului este acoperită de păduri de foioase. Numai puțini oameni știu că se întâmplă ceva neobișnuit în acel loc, ce măsoară numai câțiva metri în diametru. În orice caz, Tom a făcut niște aluzii, cum că acolo legile gravitației nu mai erau respectate. Totul era puțin mai deosebit decât cum eram noi obișnuiți.

Încă o dată, curiozitatea mi-a fost stârnită.

Agenda mea de lucru supraîncărcată m-a făcut ca abia în primele zile ale anului 1998 să găsesc timp pentru a căuta apropiatul loc misterios împreună cu Christian, un prieten foarte interesat de orice fel de fenomene. Tom, moderatorul de radio, a descris locul suficient și astfel nu am mai avut nevoie de prea multe lucruri.

Într-adevăr, de la primele imagini se observau ciudățeniile caracteristice ale influențelor neobișnuite. Pe o suprafață măsurând câțiva metri pătrați nu creștea niciun fel de vegetație. Doar acest fapt nu ar fi însemnat mare lucru. Însă toți copacii, fără excepție, ce creșteau în jurul locului se îndoiau în mod frapant. Cel mai misterios lucru se întâmpla când pășeai în interiorul acestei suprafețe ovale. Exact ca la Oregon-Strudel descris mai înainte, și în acest loc luai fără să vrei o poziție oblică, în care îți

găseai echilibrul numai la un unghi de 20 de grade față de verticală. Când m-a văzut în acel loc, Christian a comentat cu următoarele cuvinte: „Stai complet înclinat!” Ceea ce nu l-a împiedicat nici pe el să ia aceeași poziție imediat ce a pășit în oval.

Bizara noastră realitate

În timp ce pe o câmpie apropiată niște piloți amatori făceau cercuri în aer cu modelele de avioane, am fost uimiți de un alt loc din lumea noastră, în care cunoștințele fundamentale învățate în școli și universități sunt complet date peste cap.

Deseori m-am surprins gândindu-mă la ce inovații s-au făcut în ultimii 50 de ani. Ce vom schimba în următorii 50 de ani – sunt sigur, deja mult mai devreme! – în știința despre lume, pentru care nu este suficientă nici cea mai bogată fantezie? Cunoaștem și fenomene bizare, ce fascinează o parte a omenirii, în timp ce altele sunt negate riguros cu zel misionar.

Istoria științei cuprinde multe aprecieri absolut jenante și arogant justificate, ce sunt opuse lucrurilor, astăzi, de la sine înțelese. Oare societatea noastră științifică mai este capabilă să învețe?

Atunci ar fi inutilă o clasificare valabilă încă, deoarece nu ar mai exista fenomene

„paranormale”. Încă nu știm sigur unde le este locul într-o viziune asupra lumii, în care ar fi luate în considerație toate aspectele acelor manifestări de neînțeles, pe care noi le numim „realitate”...

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

10. Puma Punku

Mai este folosit vechiul aeroport din platoul Anzilor?

Când Gloria s-a uitat pe fereastră, a văzut după câmpia întinsă, aflată în teritoriul împrejmuit de ruinele Tiahuanaco, un disc uriaș luminat strident, ce plutea în permanență.

Niciodată Gloria al Diaga Cortez nu a crezut în poveștile nebunești despre „farfurii zburătoare”, considerându-le pe toate povești pentru copii. Totuși, acum se confrunta cu o teamă reală. De două sau trei ori a îndrăznit să se apropie timid de ușă, pentru a fi martoră pentru ultima dată la felul cum se îndepărtează obiectul de zbor cu o viteză incredibilă către orizontul înserării.

A doua zi, pe câmpia unde a plutit obiectul de zbor, pe o suprafață în formă de cerc perfect, iarba a început să moară încetul cu încetul.

Trei ani nu a mai crescut nimic acolo, abia după aceea vegetația a început încet să-și revină. Chiar și câțiva locuitori din sat au observat cum obiectul de zbor plutea deasupra ruinelor din timpuri preistorice întunecate.

Oare în zilele noastre s-au întors zeii, care acum mii de ani și-au ridicat aici o bază?

„Din ceața teologică se ridică permanent noi nori – niciodată nu se dau răspunsuri plauzibile despre Dumnezeu și zei.” Erich von Däniken

S-au făcut deja nenumărate speculații în legătură cu ruinele învăluite în mister de la Tiahuanaco și Puma Punku, aflate la 4000 m peste nivelul mării, în podișul Boliviei, nu departe de lacul Titicaca. Însă este fascinant ce trecut orientat, fără îndoială și de neînțeles, spre tehnică ni se dezvăluie. Pe o suprafață de 450 m x 1000 m se află Acapana și Kalasasaya, principalele construcții din Tiahuanaco. De la cea din urmă nu au mai rămas decât niște blocuri uriașe paralelipipedice din rocă dură. Ambele locuri luate împreună sunt, de fapt, multe părți de ziduri și elemente de construcție, ale căror fragmente, chiar și astăzi, în stare de ruină totală, măsoară până la zece metri lungime și cântăresc între 30 și 50 de tone. Unele dintre ele trebuie să aibă chiar 100 de tone sau mai mult.

Încă nu s-a spus ultimul cuvânt despre aceste amenajări și constructorii lor. Căci există noutăți senzaționale, precum faptul că, la începutul anului 1996 am constatat un recent amplasament la ruinele misterioase...

Împreună cu Johannes Fiebag, am condus un grup de cititori în podișul bolivian, la trei ore de mers cu mașina de capitala La Paz. Pentru Johannes și mine nu era prima vizită în această sinistră așezare, ale cărei origini se pierd în negura timpului. Aproximându-i vechimea la

peste 15.000 de ani, arheologii de astăzi atribuie construcția de la Tiahuanaco și Puma Punku indienilor Aymara, care au terminat această lucrare acum 2000 de ani, utilizând numai unelte din piatră.' însă această presupunere trece la câțiva ani-lumină de realitate, așa după cum voi arăta în cele ce urmează.

Primul dintre istoricii care s-au ocupat de Tiahuanaco și Puma Punku este spaniolul Garcilaso de la Vega, căruia îi datorăm planul exact al cuceririi imperiului incaș. Vega a constatat că „niciun om nu a văzut Tiahuanaco altfel decât în ruine căci a fost construit de zei într-o singură noapte.” Se referă la tradițiile Aymara, care afirmă că aceasta este așezarea primilor oameni și că a fost făcută de zeul creației, Viracocha, chiar înainte de nașterea Soarelui și a stelelor.

Păcate de moarte

Incontestabil, asupra acestor ruine, ce trebuie să aibă o vârstă inimaginabilă, planează ceața trecutului și enigmele lui de nepătruns. Din păcate până astăzi s-a făcut puțin, mult prea puțin, pentru a se încerca măcar o firavă explicație.

În ultimul secol, armata boliviană a folosit relicvele ciclopice pentru exerciții de tragere.

Tehnologia militară de atunci, aflată încă la început, este răspunzătoare că aceste barbarii, slavă Domnului, nu au provocat prea multe pagube vizibile. Doar din loc în loc se observă urme mici de glonț pe blocurile din jur, parte din ele fiind din rocă dură ca oțelul.

Foarte mult a contat că în relativ aceeași perioadă au început să se descopere ruinele unui depozit de materie primă pentru o construcție modernă. Chiar și arheologii zilelor noastre încep în parte să nu mai comită păcatele reparatorii. Spre exemplu: când au umplut absolut voluntar cu blocuri pestrițe de piatră intervalele existente între uriașii monoliți, pentru a reconstrui în acest mod un zid, care nu a existat niciodată sub această formă. În bestseller-ul lui Erich von Däniken *Zurück zu den Sternen*² putem admira acei monoliți liberi, înalți de până la zece metri, cu jgheaburile făcute parcă cu o mașină și orificiile cu diametru de patru până la cinci milimetri. Datorită „performanțelor de maestri” ale arheologilor – și aici ar trebui să folosesc mai bine termenul de „păcat de moarte” – aceste imagini aparțin din păcate pentru totdeauna trecutului.

Sau domnii din breasla celor care adună cioburi încercau să ascundă odată pentru totdeauna de privirile curioase că această

² „Înapoi la stele”, apărută la Editura Lucman, colecția OZN.

prelucrare este imposibil să fie opera unui popor indian, ce lucra cu unelte primitive?

Multe s-au scris până acum despre „Poarta Soarelui” de la Tiahuanaco. Robert Charroux, scriitor francez decedat, credea că se poate citi o istorie fantastică în cele 48 de figuri de pe partea din față a porții. Este vorba despre zeița Orejona, venită pe Pământ de pe Venus, care a acționat drept străbună a umanității împerechindu-se cu un tapir.

Am avut obiecțiile mele în ceea ce privește această istorioară drăguță – mai ales de când știm că putem exclude existența pe planetele învecinate a unor forme de viață umanoide. Totuși realitatea desfășurată acolo, pe platoul Anzilor, și care mai este încă în desfășurare, este și mai fantastică!

Eu nu voi înțelege niciodată de ce acea „Poartă a Soarelui” este reprodusă numai pe partea din față. Partea din spate a monumentului din piatră de andezit, măsurând 3m x 4m, este mult mai interesantă. Crestăturile și adânciturile, făcute incredibil de precis, vorbesc o limbă a lor, proprie. Trebuie să fi fost lucrată cu o tehnologie cel puțin egală cu a noastră. Canturile sunt atât de exacte și precise, de parcă ar fi fost tăiate cu o freză din oțel sau chiar cu laserul, iar colțurile se potrivesc exact, la fracțiuni de grad. Cum au putut indienii Aymara, conform variantei

oficiale a celor care au reconstruit amenajarea, să facă lucrări tridimensionale în piatră dură, doar cu unelte primitive din piatră, lucrări pentru care noi folosim astăzi computerul, laserul și alte aparate de precizie? Inteligenții domni arheologi nu recunosc nici măcar o dată că presupușii constructori aveau unelte din metal!

Dar poate că amenajarea aceasta, care neagă viziunea noastră asupra lumii, a fost ridicată de cu totul altcineva. Oare la sfârșit s-a ridicat un gard din sârmă ghimpată în jurul „Porții Soarelui”, pentru că nu avea nimic, dar absolut nimic, în comun cu viziunea asupra lumii, pentru care arheologii noștri pledează încă atât de vehement?

O bază a extraterestrilor

Dacă stăm deja uimiți în fața ruinelor „Metropolei Anzilor” de la Tiahuanaco, atunci vom rămâne muți de uimire la amenajarea de la Puma Punku, „Poarta Leilor”, aflată la exact un kilometru. Stăm aici – nu pot descrie altfel – în fața rămășițelor țâșnind în aer ale unei baze, „o centrală energetică” a unei inteligențe superioare nouă. De-a lungul și de-a latul sunt nenumărate elemente de construcție, parte din ele gigantice, care produc impresia că sunt din beton. Totuși nu sunt din beton, ci din roci

vulcanice mult mai dure, andezit și diorit, care au o duritate apropiată de a granitului. Acestea sunt prelucrate, șlefuite și polizate. De exemplu, pe un monolit lung de cinci metri este un fel de jgheab lat de exact șase milimetri și adânc de doisprezece milimetri. Este imposibil ca o astfel de precizie să reușească oamenilor epocii de piatră, fără unelte din metal și desene precise de construcție.

La fel de imposibilă este și transportarea blocurilor de până la 43 de metri lungime, șapte metri lățime și cu greutatea de până la 1000 de tone, fără să te gândești că aici s-a acționat cu cele mai moderne tehnici. În sfârșit, arheologii trebuie să fie conștienți că toate încercările de a mișca uriașii din piatră cu sforile moderne au eșuat. Cine a ridicat o astfel de amplasare gigantică, aici, în acest colț de lume, la 4000 m peste nivelul mării, unde aerul este atât de rarefiat încât îți accelerează bătăile inimii și îți ia respirația? Și ce motiv a stat în spatele tuturor acestor lucruri?

Cine a urmărit serialul de televiziune a lui Erich von Däniken *Auf den Spuren der All-Mächtigen* („Pe urmele celor atotputernici”), își amintește probabil de o animație pe computer ce viza o serie de părți de construcții găsite la Puma Punku. Elementele de construcție acționează fără excepție precum niște norme – și într-adevăr s-a dovedit ceva deosebit de

uimitor. Toate aceste elemente sunt combinate ca la sistemul de construire al unei ecluze, unde este obligatoriu să se închidă nu numai ca să nu poată intra apa, dar nici măcar aerul! Iar eu pun încă o dată aceeași întrebare: cine poate fi avut în vedere drept constructor al acestei fenomenale amplasări?

Astronauți misterioși au creat o bază în podișul Boliviei. S-au folosit de tehnologii deosebite, precum laserul, freze de mare precizie și aparate electronice. Cu acestea au realizat o serie de construcții funcționale. Despre ce au făcut acei străini acolo, pe Altiplano, înainte să-și ridice operele de măiestrie tehnică și să zboare spre casă, pe alte stele, nu putem în acest moment decât să facem speculații...

Efecte incredibile

Nu este speculație ceea ce putem constata la toate prelucrările în piatră de la Tiahuanaco și Puma Punku: după cum se pare, în amplasamentele de înaltă tehnologie s-a lucrat cu energie de înaltă frecvență.

Cercetătorul berlinez de paleoastronomie, Wolfgang Siebenhaar, care ne-a însoțit la locul de la capătul lumii, a luat „pur întâmplător” și o busolă. Am așezat-o pe câteva din marile blocuri de piatră de la Tiahuanaco. Brusc, acele

au început să se miște, în unele locuri chiar cu o forță dramatică. Aceasta era ceva nou! Astfel am început o serie de încercări cu instrumentul și am măsurat sistematic o mare parte a blocurilor prelucrate. După aceea nu mai încăpea nicio discuție: la toți acești monoliți de vârstă incertă se constata un efect puternic de declinare, mai ales la elementele de construcție menționate anterior din Puma Punku, făcute cunoscute prin animația pe computer din serialul pentru televiziune a lui Erich von Däniken. Oare toate au fost expuse unei energii de înaltă frecvență în timpuri imemorabile?

Părea incredibil efectul acela asupra busolei, pe care-l puteam tot timpul demonstra pe monoliții aflați lângă bucățile supra-dimensionate de piatră de la Puma Punku – și aceasta în fața a numeroși martori oculari. Aici se manifestă efectul unei înalte tehnologii ce acționa aici odinioară. În acest element de construcție (Fig. 7) se numără de la stânga la dreapta cinci planșee mici, care sunt executate milimetric – cum s-ar putea altfel. Au muchii atât de exacte. Încât te poți tăia la deget pe ele.

Am băgat busola în prima nișă de la stânga și am remarcat o deviație de trei-cinci grade. După aceea am băgat compasul în cea de-a doua adâncitură, unde am constatat o declinare de zece grade.

Ciudate lucruri, m-am gândit în timp ce am

introdus busola în următoarea nișă, cea de-a treia din stânga. Acum arăta o deviație de 20 de grade, iar în curând nu mi-am mai putut reveni din uimire. Ce se întâmpla? Nu mică mi-a fost mirarea când deviația busolei a fost în următoarea nișă de 40 de grade și - pentru a fi confuzia deplină - la ultima adâncitură pe dreapta indica exact 80 de grade!

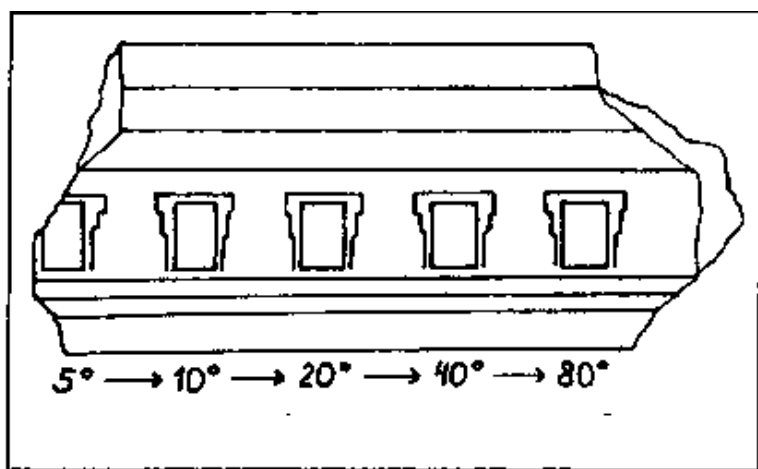

Fig. 7. Un fenomen ce poate fi repetat de fiecare dată în fața martorilor: la acest element de construcție se dublează deviația busolei de la o adâncitură la cealaltă. Firește, magnetismul este clar exclus!

Într-un mod mai explicit, aceasta înseamnă: de la planșeu la planșeu, deviația compasului se dubla. Iar aceasta este, nu sunt în stare să mă exprim altfel, curată nebunie! Avem aici de-a face cu un fenomen fantastic, reprezentat printr-un fenomen repetabil - pentru sceptici.

În acest moment nu pot decât să fac presupuneri în legătură cu ce s-ar putea afla în

respectivul element de construcție din timpuri necunoscute. O variantă nu chiar lipsită de logică ar fi o aparatură, care s-ar asemana cu un transformator, în cel mai larg sens al cuvântului. Un transformator - cine nu-l cunoaște de la trenul electric - are sarcina de a schimba tensiunea curentului electric. Pe de o parte energia este mărită, pe de alta este scăzută. Aici trebuie să fie vorba de un transformator în 5 trepte, activ în acest element de construcție. Are un efect ce poate fi măsurat chiar și în zilele noastre. Oare extraterestrii aveau nevoie la baza Puma Punku de o mare cantitate de energie pentru scopurile lor?

Încă din 1969, pe baza ciudatelor semiconducte, caracterizate de arheologi drept „conducte de apă”, Erich von Däniken a presupus că este vorba mai degrabă despre protejarea cablurilor de energie. Tot Erich von Däniken a arătat că nu există decât partea superioară a acestor învelișuri nefaste. Dacă ar fi fost într-adevăr conducte de apă, s-ar fi putut renunța, în cel mai rău caz, la partea de sus, în niciun caz la cea de jos. Cea mai mare probabilitate este ca autorul elvețian de bestseller să aibă dreptate, iar descoperirile mele ar închide cercul.

Aparatul de fotografiat a funcționat greșit

Dacă răspunzătoare pentru următoarele întâmplări misterioase sunt efectele activității de atunci sau vreo apariție OZN din timpurile antice, nu sunt în stare să afirm cu certitudine, chiar dacă înclin către cea de a doua afirmație. În secțiunea cu ilustrații a cărții am redat o fotografie, ce m-a uimit peste măsură – și acasă, în Germania – când am luat materialul foto de la studio.

Am făcut poza cu câmpia aflată în regiunea ruinelor de la Tiahuanaco, între restaurantul „La Cabana” și micul muzeu. Am folosit un aparat de buzunar simplu și ușor, care era în posesia mea de 20 de ani și pe care îl aveam mereu împachetat alături de celelalte echipamente, pentru orice eventualitate.

Fotografia prezintă unul din aceste blocuri de andezit prelucrate, care este imposibil să fi fost realizat de indienii Aymara cu unelte din piatră, așa cum mereu încearcă arheologii să ne facă să credem. Blocul se află acolo unde, la câțiva ani după o apariție OZN, nu a mai crescut deloc iarba pe o arie rotundă. Transversal pe poză trece o linie orizontală, sub care culorile sunt clar mai șterse decât în partea de sus. Ce fel de energie, ce radiație a acționat asupra emulsiei filmului folosit, a cărei dată de expirare era foarte îndepărtată?

Pe întreaga rolă de film, aceasta era singura anomalie de acest fel. În afară de aceasta, aparatul de fotografiat folosit nu a avut niciodată înainte, și nici după aceea, niciun fel de asemenea tulburări. Funcționează și acum fără cusur, ceea ce face misterul și mai de nepătruns.

După ce ghidul nostru vorbitor de limba germană, Señor Reinaldo, s-a arătat o perioadă interesat de ce făceam eu cu busola, am făcut în treacăt următoarea afirmație: „Anomaliile magnetice au fost adesea măsurate în locuri care au fost locul de desfășurare al aparițiilor OZN sau chiar un loc de aterizare pentru astfel de obiecte.

Vă mai întoarceți?

Cu această observație am declanșat o neașteptată avalanșă. Așa cum am aflat atunci, Señor Reinaldo nu era absolut deloc interesat de tematica „noastră”. El știa despre noi că povestim întâmplări nerezale, ce s-ar fi petrecut în primele perioade ale ruinelor de pe platoul Anzilor boliviene. Mai mult: a aranjat acolo un interviu captivant cu o martoră – ce trăia acolo – a unei extraordinare întâlniri de gradul trei.

Gloria al Diaga Cortez este proprietara micului restaurant „La Cabana”, rar vizitat acum de turiști, aflat la o aruncătură de băț de

ruinele împrejmuite de la Tiahuanaco. Într-o seară - era aprilie sau mai 1989 - femeia se întorcea la restaurantul ei, venind din satul de la 800 m depărtare. De când a plecat, a frapat-o faptul că mereu dădea peste căderi de curent electric. Însă nu a stat prea mult pe gânduri, deoarece în ținuturile Americii de Sud asemenea întâmplări sunt la ordinea zilei. După câteva minute a ajuns la „Cabana”.

Când intra în casă, i-a sărit în ochi comportamentul celor doi câini, care se ghemuiseră la pământ de frică și scheunau încet. Ceva nu era în regulă. Brusc a văzut lumina strălucitoare, ce se vedea puternic și în casă - mult prea puternic ca să provină de la vreo mașină ce trecea întâmplător. Și când s-a uitat pe fereastră, a văzut peste câmpia întinsă, aflată în zona împrejmuită de amplasarea de la Tiahuanaco, un disc uriaș, strălucitor, plutind tot timpul.

Niciodată Gloria al Diaga Cortez nu a crezut în poveștile nebunești despre „farfurii zburătoare”, considerându-le pe toate povești pentru copii. Totuși, acum se confrunta cu o teamă reală. De două sau trei ori a îndrăznit să se apropie timid de ușă, pentru a fi martoră pentru ultima dată la felul cum se îndepărtează obiectul de zbor cu o viteză incredibilă către orizontul înserării.

Chiar din ziua următoare, pe câmpia peste

care a plutit OZN-ul, a început să moară iarba încet, pe o arie rotundă. Trei ani nu a crescut nimic acolo, iar după aceea vegetația și-a revenit treptat. Acesta era și locul în care s-au manifestat efectele ciudate asupra fotografiilor.

În acea noapte, Gloria nu a fost singurul martor ocular al acelei întâmplări. Câțiva locuitori din sat, printre care și un paznic de noapte, au observat OZN-ul deasupra ruinelor. Altă dată, nu se mai știe exact ziua, în 1992 sau 1993, martori oculari au văzut, pe la ora două dimineața, o lumină strălucitoare deasupra „Porții Lunii”. Și aceasta provenea de la un disc ce plutea la numai câțiva metri de sol. Aproape morți de frică, locuitorii satului au putut recunoaște pe pământ câteva siluete mari, albe.

După cum se pare, s-au întors vechii „zei”, care au înălțat baza de la Tiahuanaco-Puma Punku acum foarte multe mii de ani. Se pune incitanta întrebare: când ni se vor arăta iarăși?

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

11. „Vârful zeilor cruzi” *Enigma din podișul Columbiei*

*Eram fascinat de peisajul încântător de acolo
sus. Nu departe de „Dealul cu imagini de idoli”*

s-a format o prăpastie fără fund. Tocmai mă aplecam puțin peste această prăpastie, când ghidul nostru ne-a informat că doar cu patru săptămâni mai înainte, trei americani își găsiseră moartea prăbușindu-se acolo. Cu toată priveliștea „atractivă”, m-am retras instinctiv din zona de pericol.

În afară de această, aici își duceau existența rebelii înarmați. Ghidul a făcut o glumă perfidă explicându-ne diferența dintre armatele de gherilă și soldații guvernamentali. Este chiar foarte ușor: uniforme sunt la fel, însă armata guvernului poartă bocanci, în timp ce partizanii eliberării umblă cu picioarele goale prin podișul columbian. De-ar fi totul atât de simplu! Însă relicvele de la San Agustin ridică și mai multe semne de întrebare.

„Cea mai periculoasă concepție
despre lume este cea a oamenilor
care nu au privit niciodată lumea.”
Alexander von Humboldt (1769–1859).

Când se menționează numele statului sud-american Columbia, garantat cel puțin 99 din 100 de persoane se gândesc la cafeaua de dimineață. Ceea ce într-o anumită măsură nu este de neînțeles căci boabele atât de îndrăgite în întreaga lume reprezintă principalul articol de export al statului mărginit de oceanul Pacific – în afară de droguri, marijuana și cocaină, cultivate în regiunile joase și păzite cu ochi de vultur de miliția aflată în serviciul capilor drogurilor. Nu a trecut mult timp de când Medellin, capitala marelui cartel al drogurilor, se afla pe buzele tuturor. Între timp presa s-a mai liniștit în legătură cu Columbia, însă cultivarea plantelor de cânepă și coca în niciun caz nu s-a redus.

Dar eu nu m-am dus în Columbia pentru a mă lăsa pradă îndoielnicului viciu al fumatului de marijuana sau al inhalării de cocaină. În locul acestora, San Agustin, un loc din provincia Huila, a fost țelul meu, care ocupa deja de mult timp unul dintre primele locuri de pe agenda mea.

Alături de marile minuni ale lumii

În comparație cu atât de cunoscutele așezări din America Centrală și de Sud precum Palenque, Nazca sau Tiahuanaco, San Agustin

aparține clar de atracțiile mai necunoscute, alături de marile minuni ale lumii. De fapt este nedrept: acolo, în pădurile seculare de pe înălțimile Anzilor columbieni, am văzut un număr foarte mare de comori uimitoare dintr-un trecut necunoscut. Statui enigmatice, care ne privesc întrebătoare, de parcă ar aștepta de la noi niște explicații despre originile lor.

Abia au trecut câțiva ani de când a fost descoperit San Agustin. Încă de la mijlocul secolului al XVIII-lea călugărul spaniol Juan de Sant descria în opera sa *Maravillas de la Naturaleza* (Minunile naturii) figurile și idolii din piatră învăluiți în mister, care erau adorați de indienii din San Agustin. În anul 1857, generalul italian Codazzi, care conducea Comisia Geografică a statului format în 1830, Columbia, a plecat la San Agustin. A schițat atunci 34 de statui înalte și patru mai vechi. Ca soldat, ce și-a luat meseria de la începutul începutului, a întocmit un plan militar exact și a însemnat fiecare statuie la locul ei.

35 de ani mai târziu, cercetătorul și arheologul Alphons Stübel (1835-1904) a scris o lucrare despre gânditorii din piatră, lucrare pe care a însoțit-o cu argumente de specialitate în cartea sa *Vulkanberge von Kolumbien* („Munții vulcanici ai Columbiei”). Aceasta l-a pus pe urma secretelor din podișul de la San Agustin, pe savantul de la Heidelberg. Karl

Theodor Stöpel. Acesta a constatat că figurile sunt realizate din minerale de granit și gresie cu incluziuni feroase, dar și din diverse roci vulcanice, și, după muncă epuizantă, a făcut mulajele din ghips ale majorității statuilor. Însă Stöpel a mai descoperit ceva: un întins labirint de culoare subterane, prin care amplasările păreau să comunice. În zilele noastre nu s-a aflat absolut nimic despre această parte subterană de la San Augustin, despre care profesorul Stöpel constata în anul 1911:

„Același templu este pardosit cu dale tari de piatră pe ambele părți și, la fel ca și precedentul, este acoperit cu o placă mare tot din piatră. Am ajuns în interior târându-mă pe sub rădăcinile de copac și am fost surprins să găsesc acolo un culoar îndreptat spre sud-vest, probabil către celălalt templu, a cărui amplasare nu este încă sigură. Aș fi explorat cu plăcere acest culoar, însă nu am mai avut timp. Am avansat circa 30 m, dar însoțitorul meu nu s-a mai putut mișca pentru a mă urma. Am putea ca, în afară de regiunea pădurilor de nepătruns, să cercetăm și gangurile aflate în pământ, uneori la mai mulți metri adâncime, ce ar putea face o legătură subterană între temple.”

Numai un an mai târziu, în 1912, directorul de atunci al Muzeului de Artă Populară din Berlin, profesorul etnolog Konrad Theodor

Preuss, s-a dus la lucrările de dezgropare de la San Agustin. Ca un exemplu al conștiinciozității germane, el a măsurat și a notat cu meticulozitate tot ce i-a intrat în raza vizuală și astfel s-a realizat prima inventariere științifică a misterioasei amplasări. A deschis mai multe morminte, a scotocit sarcofage uriase din piatră și a fost foarte uimit că toate erau goale:

„Punctele cardinale către care indicau nișele existente sunt prea variate ca să se poată trage vreo concluzie despre semnificația figurilor; la fel și mormintele au orientări diferite în timp ce poziția capului celui decedat nu poate fi stabilită din simplul motiv că nu există nicio urmă de la schelete...”

Până în ziua de astăzi se fac speculații relativ la misterul din jurul mormintelor goale sau al resturilor pământești dispărute.

Plouă în avion!

Adus în atenție prin una din cărțile lui Erich von Däniken, San Agustin ocupa de mult timp o poziție superioară pe lista locurilor misterioase din această lume, pe care doream să le vizitez în sfârșit, în februarie 1996, s-a făcut o excursie cu cititori, condus de mine și de Johannes Fiebag, care a început din metropola columbiană Bogota. Cu un aparat al companiei aeriene particulare „Neiva Air”, am pornit la 21

februarie înspre Bogota, aflată la capătul unui zbor ceva mai lung de o oră, în provincia aflată la exact 300 km depărtare. Ultima banchetă, din cele 40 ale avionului, îmi trezea reminiscențe ale drumului zilnic cu autobuzul școlii din anii tinereții, de aceea m-am așezat comod în spate. Abia atinsese avionul altitudinea normală, când m-am confruntat cu un fenomen absolut neobișnuit, pe care nu l-am mai trăit înainte și nici după aceea, niciodată: ploua și în avion!

Probabil apa de la condens s-a strâns în căptușeala acoperișului, care s-a împrăștiat vesel chiar atunci, conform motto-ului „Tot ce-i bun vine de sus”. Ceea ce a dat o notă și mai caraghioasă întregii situații, a fost faptul că în spațiul lat de numai o palmă de sub ultimul loc am găsit o umbrelă veche. Am deschis-o, spre amuzamentul celorlalți tovarăși de drum: eram astfel protejat, și această călătorie avea să se termine cu bine, și mai ales rămânând uscat.

După mult așteptata aterizare la Neiva, am mai mers pe șosea încă patru ore până la San Agustin, o bună parte fiind de-a lungul râului Rio Magdalena, care izvorăște din podișul Anzilor, nu departe de orașelul care adăpostește astăzi circa 3000 de locuitori.

Pe „Vârful zeilor cruzi”

De la hotelul „Yalconia”, bun pentru această parte a lumii și unde ne stabiliserăm cartierul general, am pornit de mai multe ori spre locul descoperirilor ce au făcut San Agustin cunoscut în cercul arheologilor. În mare, obiectivele turistice de acolo se împart în patru sectoare separate: parcul arheologic cu așa-numita „Pădure de statui”, „Izvorul spălării picioarelor” cu învecinatul „Deal al spălării picioarelor”, precum și „Dealul cu imagini de idoli”, o movilă artificială în formă de potcoavă. Mai sus de Rio Magdalena se află La Chaquira și El Tablon, două puncte marcante, cu statui și imagini crestate în stâncă.

Eram fascinat de peisajul încântător de acolo sus. Nu departe de „Dealul cu imagini de idoli” s-a format o prăpastie fără fund. Tocmai mă aplecam puțin peste marginea acestei prăpăstii, în care cade o cascadă de circa 150 m, când ghidul nostru ne-a informat că în acel loc, cu patru săptămâni mai înainte, trei turiști americani își găsiseră moartea acolo. În ciuda priveliștii „atractive”, m-am retras instinctiv din zona de pericol. Ghidul a făcut o glumă perfidă explicându-ne diferența dintre armatele de gherilă și soldații guvernului. Era chiar foarte simplu: uniformele sunt la fel, însă soldații armatei guvernului poartă bocanci, în timp ce partizanii eliberării merg cu picioarele goale prin podișul columbian. De-ar fi totul atât de

simplu! Însă relicvele de la San Agustin ridică mult mai multe semne de întrebare.

Parcul arheologic cu „Pădurea de statui”, este o paradă unică de idoli, un „Vârf al zeilor cruzi”. În mijlocul pădurii tropicale, precum și pe câmpiile din jur, s-au numărat până acum peste 300 de statui. Câteva dintre statui stau separat, ca de exemplu o figură cu ochi bulbucăți pe un soclu din piatră din umedele păduri seculare, figură ce duce la gură un obiect nedefinit, ca și cum ar cânta la flaut. La o altă statuie, de patru metri înălțime și oficial intitulată „Episcopul”, nu se pot face tot atât de multe speculații. Are în brațe un bebeluș, al cărui cap atârnă. Judecând după chipul inspirând poftă al figurii uriașe, „Episcopul” pare că în următoarea clipă va zdrobi bietul copilăș între colții lui de Dracula și-l va devora cu plăcere.

Oare aici și-au dus existența niște canibali?

„Dublul Eu”

Pe de altă parte, celelalte statui nu sunt singure: stau ori în grupuri mici, ori poartă plăci uriașe din piatră deasupra, exact ca la dolmenele din vechea cultură megalitică a Europei. Am fotografiat două figuri, care împreună cu alte două suporturi susțineau un acoperiș, ce trebuia să cântărească mai multe

tone. Ambii „paznici” aveau topoare, sau ceva asemănător, în mâini și au căști pe cap. Peste ei este modelat un alt chip din piatră și la mijloc stă, ca și cum ar fi păzit într-un adăpost, un personaj grosolan, care ține în mâini o bandă pe care atârnă un craniu.

La aceste numeroase statui iese în evidență în special faptul că sunt puse aproape „pe două nivele”, deci „figura principală” poartă în spate o a doua. Aceasta l-a condus, în anul 1912, pe deja menționatul folclorist berlinez Konrad Theodor Preuss la concluzia că statuile ar simboliza un fel de „Al doilea Eu”. Și pe „Dealul spălării picioarelor”, Alto de Lavapatas, se află unul din aceste personaje, denumit aici „El doble Yo”: un personaj sigur masculin, cu brațe puternice și mâinile strânse la piept. Din figura lor, care nu inspiră nimic bun, ies patru dinți ca de vampir, iar capul lor pare a fi protejat de o cască (!) îngustă. În afară de aceasta, misterioasa figură poartă pe spate o a doua figură, un „al doilea Eu”.

Totuși, tot, ceea ce credem că știm despre relicvele de la San Agustin se pierde în ipoteze și speculații. Nimeni nu a fost acolo. Arheologii includ descoperirile culturii precolumbiene Chicha la o grupă de popoare aproape unice din punct de vedere cultural, ce făceau agricultură, comerț și prelucrare de materiale în uniuni de state libere, sub un conducător.

Însă pe cine reprezintă ciudatele statui, nu pot nici măcar arheologii să ne răspundă.

Ei le-au dat nume ce sună frumos, precum „zeul Soarelui”, „zeița Lunii” sau „Episcopul” și „Dublul Eu”, însă ele sunt doar niște nume arbitrare, rezultate din creația noastră, din înțelegerea noastră.

Jocuri cu apa – Culturi despre apă

La fel de arbitrară este și denumirea „Izvorul spălării picioarelor”. La poalele „Dealului spălării picioarelor”, la care se ajunge pe o scară infinită, curge prin vegetația luxuriantă râulețul Quebrada de Lavapatas. Curge peste niște stânci măsurând circa 300 m², care în timpurile preistorice trebuie să fi fost o rețea foarte complicată de canale, jgheaburi și adâncituri. Pe o schelă formată din trepte și plăci, turiștii uimiți sunt conduși către mica operă de artă.

În total sunt trei bazine pătrate și nenumărate canale de genul unui labirint, prin care curge apa. Este într-adevăr fascinant să urmărești cursul apei: apa picură dintr-un jgheab pe următorul și continuă cursul, până când întâlnește un indicator de nivel. Iar ca ornamentație a uimitoarelor jocuri de apă preistorice se reliefează, pe stânci și pe marginile bazinelor, forme abstracte de reptile

și animale de genul maimuțelor.

Punctele de vedere ale arheologilor în legătură cu semnificația „Izvorului spălării picioarelor” sunt contradictorii. În timp ce unii cred că este vorba de un cult al apei și al fertilității, alții văd o amenajare sfințită pentru ceremonialurile religioase, precum o îmbăiere rituală.

Despre ce este vorba la aceste misterioase rămășițe din podișul Columbiei, nu am fost nici eu în stare să răspund atunci când, câteva zile mai târziu, am luat avionul de la Neiva înapoi la Bogota. Cel puțin, de data aceasta nu a mai curs apă din tavan.

Însă râul Quebrada de Lavapatas va susura încă o mică veșnicie prin canalele, bazinele și rondurile încrustate în stâncă, până când vom fi în stare să limpezim enigmele și tainele existente nu numai în podișul Anzilor columbieni.

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

12. „Construiți o copie a sistemului vostru solar!”

Teotihuacan – un planetariu gigantic în piatră

Tensiunea creștea: Erich von Däniken l-a

rugat pe unul dintre numeroșii spectatori să deschidă cutia grea din fier, în care se afla un mister și mai adânc al orașului mexican de piramide. Respectivul manevra nenumăratele chei cu greutate, totuși era fermecat: niciuna dintre ele nu părea să se potrivească. Brusc și fără să pună prea multe întrebări, prietenul nostru Raimer a luat legătura de chei de la spectator, le-a verificat și comparat, pentru ca în final să deschidă broasca cu mâini dibace. Când a fost dată la o parte placa grea de oțel, a trebuit să ne ferim privirea, atât de puternic străluceau straturile de mică în lumina Soarelui.

Cine, ne întrebăm noi, a încorporat acolo, în timpuri necunoscute, aceste straturi de material izolator împotriva căldurii și electricității atmosferice, ce astăzi este folosit în înalta tehnologie? Să fi fost din nou – și cine altcineva ar putea să fie – vechii „zei” din cosmos?

„Când veți coborî din nou aici,
voi treisprezece zei și nouă zei,
veți reordona ceea ce ați creat
odinioară.”

Din Chilam Balam
(„Cartea preotului jaguarului”).

August 1993. Am zburat în metropola jocurilor de noroc, Las Vegas, prin arșița deșertului Nevada, iar acolo am luat parte la congresul mondial al „Ancient Astronaut Society” (AAS). Am sărbătorit a douăzecea aniversare a acestei organizații, ai cărei membri se ocupă cu adunarea și publicarea de indicii cu privire la faptul că strămoșii noștri primeau vizite de la forme extraterestre inteligente, din cele mai vechi timpuri. AAS a fost fondată în 1973 de către avocatul din Chicago, dr. Gene Philips, după ce filmul lui Erich von Däniken „Chariots of the Gods?” (titlul englez dat celebrelor „Amintiri despre viitor”) i-a trezit interesul pe această incitantă temă. Slavă Domnului, manifestarea de cinci zile s-a ținut în camerele climatizate de la „Imperial Palace Hotels”. Era un lucru imperios necesar, având în vedere temperatura de la prânz, 50 °C, în luna august.

Însă nu am scăpat așa repede de temperaturile acelea căci la sfârșit conferinței mondiale a AAS m-am înscris într-un grup de călătorie, condus de Erich von Däniken personal, prin locurile din cărțile sale. S-a mers în Mexico, unde s-au vizitat locuri atât pline de mister, cât și cu nume cu rezonanță, precum Uxmal, Palenque, Chichen Itza, Tula și multe altele.

Pentru mine nu era prima vizită în ținuturile Americii de Sud. Exact doi ani mai înainte, fusesem deja acolo, „pe urmele zeilor”, cu un grup turistic, pregătit la cel mai înalt nivel printr-o expoziție de fotografie, pe care Erich von Däniken a ținut-o special în acest scop la o casă dintr-un orașel din sud-estul Bavariei. Firește călătoria cu Erich von Däniken a fost deosebit de interesantă și plină de evenimente. Pentru mine personal, acest tur a reprezentat o atracție specială. Căci exact în urmă cu 25 de ani, când am început să fiu interesat de fascinantele enigme ale istoriei umanității – stimulat fiind de bestseller-ul lui Däniken „Amintiri despre viitor” – am mers la Palenque, unul dintre locurile cu cele mai multe urme ale teoriei zeilor veniți din cosmos. Împreună cu omul pe care doar „avalanșa” l-a pus în mișcare. Eram foarte emoționat, în ciuda umidității crescute a aerului din pădurile tropicale.

„Locul unde îl atinge pe Dumnezeu.”

La aproximativ 40 km nord-est de orașul Mexico, acest colos mereu în mișcare, cu un haos rutier ce nu se termină niciodată, se află amplasarea arheologică de la Teotihuacan. În iulie 1520, spaniolul Hernando Cortez, intrat în istorie ca fiind sângerosul cuceritor al

Mexicului, a trebuit să se retragă împreună cu cei câțiva oameni rămași, la Otumba, după ce a renunțat la primul atac asupra capitalei de atunci a aztecilor, Tenochtitlan. Aici, pe culmile munților, conchistadorul sigur a observat ciudatele structuri deluroase, cu înălțimi identice. Probabil a mers printre ele nebănuind în ce loc plin de mister se afla. În realitate aztecii știau, totuși au trecut totul cu bună știință sub tăcere. Ei numeau zona aceea *téotihuacan*. Ceea ce înseamnă „locul unde îl atingi pe Dumnezeu”. Nu se cunoaște numele original al locului; nimeni nu știe cine erau locuitorii Teotihuacan-ului, de unde veneau și ce limbă vorbeau.

În orice caz, acest loc reprezintă cea mai veche civilizație din podișul mexican și orașul fără predecesor. Arheologa franceză Laurette Séjourné scria despre acest loc plin de mistere și secrete următoarele: „Originea acestei culturi înalte reprezintă cea mai mare enigmă. Dacă este greu de acceptat că însușirile culturale... și-au găsit forma definitivă deja de la început, este și mai greu de crezut că acest complex aferent de premise spirituale a existat, pur și simplu, dintr-o dată, complet format. Nu avem nicio dovadă materială a acestui uimitor proces de dezvoltare.”

Drumul Morților

Istoria din negurile timpului a Teotihuacan-ului ne pune în fața unui mister de nepătruns, datorat imensei lui grandori. Întinderea orașului se ridică în timpurile dezvoltării maxime la circa 25 km², iar numărul locuitorilor de atunci a fost estimat la 200.000.

Nucleul era constituit de fastuoasa stradă, ce se desfășura de la sud la nord, „Camino de los Muertos”, în traducere „Drumul Morților”. Cu trei kilometri lungime și 40 metri lățime, drumul era flancat pe ambele părți de numeroase piramide mici și platforme ale templelor. Un artificiu arhitectonic al necunoscutului proiectant al Teotihuacan-ului a condus la o iluzie optică fascinantă. La nord, Drumul Morților prezintă o ascensiune de 30 m. Privitorului, care se apropie din sud, i se creează impresia că strada se îndreaptă spre cer prin niște trepte nesfârșite, până când în capăt se contopește cu „Piramida Lunii”. Invers dispare întreaga terasare, dacă te uiți de pe vârful aplatizat al Piramidei Lunii, înspre sud. Un truc rafinat, ce scoate în evidență subtile cunoștințe de geometrie și arhitectură!

Privind de la Piramida Lunii înspre capătul nordic al Drumului Morților, în stânga măreței străzi, se află cea mai mare construcție a Americii Centrale, Piramida Soarelui. Cu o

suprafață a bazei de 222 x 225 m, ea are un plan aproape pătrat. Are o înălțime de 63 m, cu 19 m mai mult decât Piramida Lunii, și cu toate acestea, privitorul are senzația, uitându-se din vârf că ambele construcții au aceeași înălțime. Pentru această iluzie este răspunzătoare și mai-sus menționata diferență de înălțime.

Grație suprafeței bazei de 49950 m² - aceasta înseamnă aproape cinci hectare!

- Piramida Soarelui din Teotihuacan, cu toate că este cu aproximativ 80 m mai joasă, are dimensiuni mai impozante decât piramida lui Keops de la Gizeh. Numai așa-numita „Piramidă Albă”, acea construcție învăluită în mister din sud-vestul capitalei provinciei chinezești Xian, este mai mare, având o înălțime de 300 m și o latura a bazei de o jumătate de kilometru.

Înregistrările din aer au confirmat că Teotihuacan a fost un oraș uriaș, împărțit clar în patru sectoare. Astfel, Drumul Morților marchează axa nord-sud, iar două străzi largi, transversale, formează axa est-vest. În spatele piramidelor și a numeroaselor platforme ale templelor sunt clădiri, ce formau aparent cartiere de locuințe. Ca și în marile orașe moderne din timpurile noastre, se pot recunoaște locuințe formate din curți și case puse una lângă alta. Acestea beneficiau deja de un sistem riguros de canalizare, cu scurgeri și conducte de apă separate. Și astfel, cu mai

mult de 200.000 de locuitori, Teotihuacan, care a găzduit odată „Locul unde îl atinge pe Dumnezeu”, a întrecut cu mult Roma antică.

Un model al sistemului nostru solar

Enigmele acestei amplasări, care și așa nu sunt puține, aveau dimensiuni respectabile, însă au fost lărgite până la „o variantă cosmică”. După cum demonstra Erich von Däniken în una din cărțile sale, Teotihuacan reprezintă un model gigantic din piatră al sistemului nostru solar.

Doi cercetători sud-americieni, Peter Tompkins și Hugh Harleston, au fost cei care au putut dovedi legăturile dintre construcțiile monumentale de la Teotihuacan și planetele sistemului nostru solar. Urmând expunerile lor, la măsurătorile lor meticuloase trebuie stabilită acea unitate de măsură, care stă la baza întregului amplasament. Căci întotdeauna, planurile geometrice și arhitectonice sunt imposibile fără o unitate de măsură. Această unitate de măsură a fost stabilită la exact 1,059 m – iar Harleston a denumit-o „hunab”, ceea ce în limba mayașilor înseamnă „unitate”.

Acum fusese găsită cheia planului orașului căci întreg Teotihuacan-ul se putea schița folosind hunabul. După măsurarea amplasamentului cu această unitate s-a

dezvăluit o surpriză frapantă.

Când Harleston a introdus în computer rezultatele măsurărilor sale, nu și-a putut crede ochilor. Trunchiurile de piramidă și platforma „citadelei” cu templul Quetzalcoatl drept punct de pornire, precum și celelalte construcții ale orașului marcau în medie, datele traiectoriilor planetelor interioare Mercur, Venus, Terra și Marte. Harleston a stabilit pentru distanța de la Pământ la Soare 96 de hunabi; plecând de la același punct fix, construcțiile sunt poziționate exact: pentru Mercur cu 36, pentru Venus cu 72 și pentru Marte cu 144 hunabi. Chiar și centura de asteroizi - acele planete mici ce se învârtesc în jurul Soarelui între Marte și Jupiter, cu numărul aproximat la 2000 - este plasată corect, la 288 de hunabi. Proiectantul necunoscut al orașului a amenajat în acest loc un canal artificial pentru râul San-Juan, care traversează Teotihuacan-ul prin subteran.

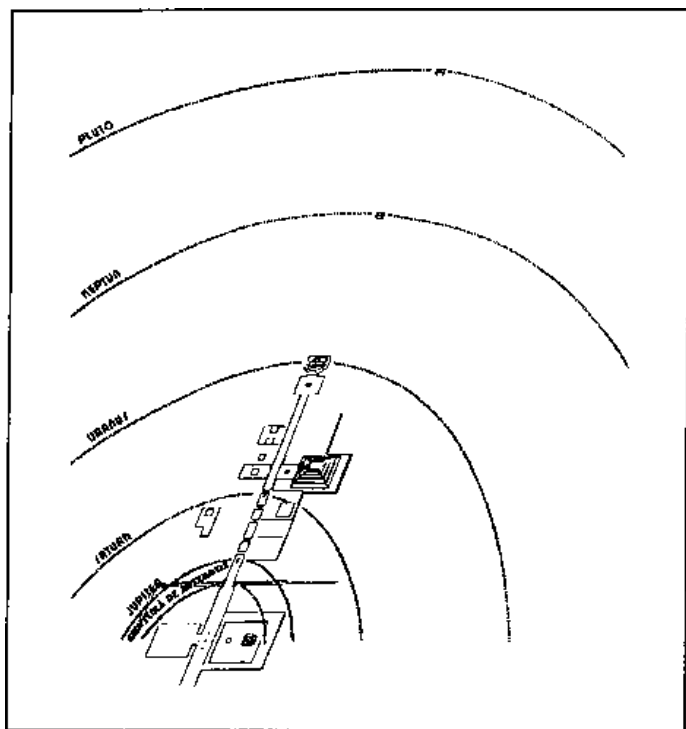

Fig. 8. Teotihuacan — o ilustrare în piatră a sistemului nostru solar: Fiecărei planete îi corespunde o construcție poziționată exact, care marchează datele traiectoriei din perioada respectivă"

Se merge mai departe: ruinele unei construcții necunoscute marchează la 520 de hunabi poziția lui Jupiter, și „locțiitorul” din piatră al planetei Saturn este la 945 de hunabi. Deja menționata Piramidă a Lunii, de la capătul Drumului Morților, marchează traiectoria lui Uranus. Totuși ce este cu planetele cele mai îndepărtate de Soare – au fost avute în vedere Neptun și Pluto?

Firește. Căci așa-numita Stradă a Procesiunii continuă Drumul Morților peste Piramida Lunii, înspre ținutul muntos, într-adevăr: la 2880 de

hunabi, pe un vârf muntos, se află rămășițele unui templu, iar mai adânc în munți, la o distanță de 3780 de hunabi, este un turn ermetic, fără intrări și ferestre. Astfel, planeta Pluto – descoperită în epoca noastră abia în 1930, de către astronomul Clyde Tombaugh (1906–1996) – a fost inclusă de la început în gigantul amplasament, ce se...

CO

Planetele și distanțele medii până la Soare (în milioane de km)	În unități astronomice (UA)	„Hunab” în Teotihuacan
Merkur	57,9	36
Venus	108,2	72
Erde	149,5	96
Mars	228	144
Asteroiden	420	288
Jupiter	780	520
Saturn	1428	945
Uranus	2730–3000	1845
Neptun	4500	2880
Pluto	4500–7000	3780

Fig. 9. Teotihuacan — o ilustrare în piatră a sistemului nostru solar. Valorile numerice ale distanțelor de la planete la Soare în unități astronomice (UA) și distanțele dintre construcțiile relevante, care corespund frapant în hunabi!”

Tabelul (vezi Fig. 9), în care am trecut distanțele dintre planete și Soare, dezvăluie alte detalii uimitoare. Valorile numerice ale unității hunab, luate de la construcțiile descrise din Teotihuacan, corespund distanțelor dintre planete și Soare, exprimate în unități

astronomice!

Ce inteligențe avansate îi instruiau pe oamenii dintr-o epocă de mult uitată să construiască o imagine redusă la scară a sistemului nostru solar, care a traversat mileniile și ne amintește de existența lor? Cine să fie altcineva, decât acei „zei astronauți” din adâncurile universului?

Depozite de arme ale extraterestrilor?

Un alt mister, nu mai puțin fascinant, al Teotihuacan-ului se ascunde sub masivele plăci din oțel. Aceste sunt straturi groase de mică, în cazul acesta muscovit, băgate în pământ, un mineral existent în cristale stratificate, cu un grad mare de exfoliere.

Încă din noiembrie 1991 am fost la astfel de depozite de fier; nimeni nu a fost atunci pregătit să mi le deschidă. În august 1993, Erich von Däniken a făcut totul pentru a ni se prezenta o încăpere de mică, pe care arheologii le considerau *top-secret*. Când ne-am adunat în fața unei plăci din oțel, tensiunea a crescut: Erich l-a poftit pe unul dintre numeroșii spectatori să deschidă cutia grea din fier. Respectivul manevra cu greu nenumăratele chei, totuși era fascinat: niciuna nu vroia să se potrivească. Dintr-o dată, fără să pună prea multe întrebări, prietenul nostru Rainer a luat

legătura de chei, le-a verificat și comparat și, în final, a deschis încuietoarea buclucașă cu mâini dibace. Când a fost dată la o parte placa grea de oțel, a trebuit să ne ferim privirea, atât de puternic străluceau straturile de mică în lumina Soarelui.

Ne întrebăm, cine a depozitat aici aceste materiale, în timpuri necunoscute? Mica posedă niște caracteristici ce au deschis tehnicii moderne niște posibilități de utilizare foarte speciale. Este elastică, izolează temperaturi de până la 800 grade Celsius și nu este distrusă de deviațiile bruște de temperatură. Totuși.

cea mai extraordinară calitate este aceea de izolator electric. Muscovitul rezistă la descărcări electrice. Este și astăzi folosit în furnale drept fereastră, iar în electrotehnică servește la izolarea aparatelor foarte solicitate.

În Mexic, mica este destul de rară. Definită chimic drept hidrosilicat de potasiu și aluminiu, se găsește mai ales în apropierea granitului, este găsit în filoane și exploatat. Cele mai mari depozite s-au descoperit în Madagascar, India, sudul Africii, precum și în Brazilia și SUA. Se poate ca de acolo să fi fost exportat în Teotihuacan.

Sub aceste straturi de mică, două culoare duc spre o mică încăpere, amplasată sub Piramida Soarelui. Ce se întâmpla acolo în timpurile

preistorice? Oare în acel „loc unde îl atingi pe Dumnezeu” se experimenta înalta tehnologie, se produceau temperaturi de sute, sau chiar mii de grade? Oare ciudații astronauti depozitau sub acest ecran contra căldurii arme și aparate importante, de care aveau nevoie în călătoriile lor din cosmos și le ascundeau de cei neautorizați să pună mâna pe ele?

Constructorii Teotihuacan-ului - cel puțin conform părerilor „ortodoxe” ale celor mai mulți arheologi - au fost oamenii din epoca de piatră, care nu aveau nicio idee despre calitățile tehnice ale mineralului folosit acolo, mica. Însă cineva a trebuit să îndrume acei oameni ca să construiască modelul din piatră al sistemului nostru solar, cu încăperile secrete cu mică. O altă încercare de explicare nu poate face față tot mai deselor semne de întrebare în ceea ce privește această situație fantastică.

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

13. Ei sunt deja printre noi!

Porto Rico - o bază a extratereștrilor?

După cum se pare, nu mai este nicio îndoială că pe și deasupra teritoriului Porto Rico s-au petrecut lucruri sinistre și se mai întâmplă

încă, aproape zilnic. În timpul șederii mele pe această insulă - chiar când mă lăsam pradă lucrurilor mai puțin spectaculoase de pe plajă -, mi-a sărit în ochi activitatea febrilă a US-Navy și Air Force. Aparată F-14 „Tomcats” patrulau fără încetare pe coastă, dar și deasupra pădurilor tropicale din interiorul insulei, de obicei în formațiuni de câte două, dar și mai multe.

Am avut impresia că forțele armate erau foarte conștiente de faptul că nu sunt singurele care domneau în insulele Caraibe.

Dacă Porto Rico într-adevăr găzduiește una sau mai multe baze ale unei inteligențe ce nu provine de pe această planetă, atunci consecințele vor fi atât de șocante, încât ar zdruncina din temelii toate instituțiile societății noastre.

Căci atunci „ei” ar fi deja printre noi...

„Adesea mă întreb, ce s-ar întâmpla, dacă noi toți, cei de pe Pământ, am descoperi că vom fi amenințați de o putere de pe o altă planetă.”

Ronald Reagan, fost președinte al SUA

Printre locurile cele mai misterioase de pe planeta noastră, cu siguranță un loc aparte îl ocupă o insulă amplasată între Republica Dominicană și insulele Antile. Vorbesc despre „Commonwealth of Porto Rico”, ce se numără din punct de vedere politic printre Statele Unite ale Americii și nu este cu nimic mai prejos față de celelalte state insulare din regiune, din punct de vedere al farmecului peisajului. Ar putea fi o insulă de vis, așezată idilic în soarele tropical, visătoare și pașnică...

Așa și este – cel puțin la prima vedere – impresia generală lăsată de Porto Rico celor mai mulți vizitatori, care-și petrec concediile pe nisipurile lui albe. Totuși, aparențele înșală. Căci nu există nici un alt loc pe pământ, unde fenomenul OZN să se desfășoare cu toate fațetele lui, la fel de intens ca aici. Aici sunt văzute aproape zilnic obiecte de zbor, al căror comportament în timpul zborului încalcă toate legile fizicii cunoscute de noi. Mult în afara granițelor din Porto Rico, Chupacabra, în traducere „Tetină de capră”, a dobândit o notorietate îngrozitoare. Rareori trece o săptămână fără să se fi găsit cadavrul mutilat înfiorător al unui animal domestic, ce prezintă aceleași simptome ca și vitele și caii mutilați din vestul SUA. Martorii oculari descriu creaturile înfricoșătoare la fel ca pe „ființele

mici și cenușii”, însă cu dinți îngrozitori și ochi ce strălucesc în întuneric.

Aproape la fel de des sunt observate ciudate ființe umanoide. Senzația generală a fost declanșată de cel puțin un incident, în decursul căreia au fost „lichidați” cel puțin doi piloți din US-Air-Force. Nici până în ziua de astăzi nu s-a mai găsit nicio urmă a celor două F-14 „Tomcat” și a piloților lor. Iar aceasta în ciuda faptului că incidentul nefericit a fost văzut de peste 100 de martori oculari, iar o parte din ei au depus mărturie sub jurământ. Despre aceasta mai târziu.

Acestui sinistru petec de pământ i-am făcut o vizită în august 1997.

Paradisul cu mici defecte

Încă o dată aveam mai multe destinații pentru conferințe, ca de exemplu Orlando-Florida și Virginia Beach, o stațiune balneară de vis de pe coasta statului cu același nume. Între aceste două destinații aveam la dispoziție cam o săptămână de timp liber – și întrucât după două zile de stat degeaba înnebuneam, am planificat repede o excursie în Porto Rico.

Premergător am avut mai multe convorbiri telefonice cu ufologa de acolo, Lucy Guzman de Plâ, care, împreună cu soțul ei, Orlando, a stat alături de mine în timpul întregii săptămâni de

cercetări. Am fost în principal interesat de mutilările de animale, devenite aproape ca o epidemie, ce au invadat Chupacabra. Întrucât deja am vorbit pe larg despre aceste lucruri într-una din cărțile mele precedente, amintesc totuși pe scurt câte ceva.

Porto Rico este un paradis cu mici defecte, iar aceasta nu numai din cauza deselor apariții OZN, ce între timp au ajuns să amenințe chiar viața. Și mai bătătoare la ochi este o apariție, ce ascunde ceva nu chiar extraterestru, dar în orice caz ceva supraterestru, în cel mai simplu sens al cuvântului. Vorbesc acum despre furtunile tropicale bruște, care pot lua imprevizibil forma unui potop. Chiar în ziua următoare sosirii mele – ufologa menționată la început, Lucy Guzman de Plâ m-a luat de la hotel și am mers la ea acasă trecând prin San Juan – cerul și-a deschis din nou băierile. Niciodată nu am mai trăit o furtună cu o astfel de intensitate: multe automobile erau răsturnate pe marginea străzii. Erau în apa puhoiului chiar până la marginea parbrizelor, iar șoferii au putut să se refugieze pe capotă abia în ultimul moment. Chiar și pe strada principală, care ducea la Rio Piedras, apa ajungea amenințător până la pragul mașinii. O grămadă de probleme pentru portoricani.

Mai mult, când am mers la câteva zile să vizităm cel mai mare radiotelescop din lume,

banalul fapt că era închis, ne-a prevenit de tot ce putea fi mai rău. Abia părăsisem drumul plin de curbe și intrasem din nou pe autostrada spre San Juan, când norii, la început mici, s-au concentrat cel mai scurt timp în niște nori negri, diabolici. Erau fulgere strălucitoare, de o mărim nemaivăzută până atunci, iar eu eram foarte bucuros să nu stau chiar în mijlocul aceluia infern. În casă am realizat că Arecibo nu ar fi trebuit să aibă porțile închise. De atunci am mai trecut prin ceva: un fulger s-a descărcat exact lângă stradă, în timpul unui tur cu motocicletă, iar de atunci am un profund respect pentru aceste lucruri!

Era clar că Arecibo nu mă vroia. Am primit informații despre numeroase incidente spectaculoase, petrecute în legătură cu fenomenul OZN din Porto Rico.

Părea aproape că OZN-urile proveneau de acolo sau că aveau cel puțin o bază secretă.

În „Laguna Cartagena”

Din anul 1987, aparițiile de obiecte de zbor neidentificate s-au înmulțit mai ales la sud-vest de Porto Rico. Cele mai multe dintre aceste incidente par să se concentreze în zona dintre orașele Cabo Rojo și Lajas. Aici se găsește un lac de mai mulți kilometri lungime, „Laguna Cartagena”. La sud se întinde lanțul muntos

Sierra Bermeja.

La 31 mai 1987 către ora 14 după-amiaza, câteva mii de locuitori din partea de sud-vest a insulei Porto Rico au fost zguduiți de mișcări puternice de pământ, precum și de un zgomot ca o explozie puternică, ce venea clar din interiorul Pământului. Pământul s-a mișcat câteva clipe, iar la unele locuințe au apărut fisuri adânci. Prima dată, centrul seismologie de pe insulă a anunțat că epicentrul ciudatei mișcări era la 27 m sub Laguna Cartagena, însă ulterior a fost modificat. Acum s-a spus că epicentrul cutremurului a fost la vest de insulă, în largul mării.

Ce s-a mai întâmplat: în nopțile următoare, numeroși martori oculari au observat cum în zona Lagunei Cartagena pluteau pe cer mai multe obiecte de zbor neidentificate. Iar aceasta nu a fost destul: deja din timpul nopții de dinainte de cutremur, pe la ora două dimineața, mai mulți locuitori au observat un obiect de zbor uriaș, sub formă de farfurie, ce plutea deasupra Lagunei Cartagena de parcă ar fi căutat ceva. O locuitoare căreia i-a aparținut o bucată de teren, pe care se află astăzi lacul, a declarat că familia ei a observat deja din 1956 obiecte neidentificate, ce ieșeau și se scufundau în apele Lagunei Cartagena.

Señor Cruz, director al Civil Defense Agency din Lajas, a observat în mai multe nopți obiecte

ce străluceau puternic, rotunde, dar și ovale, ce zburau cu rotații dreptunghice deasupra zonei. Uneori se scufundau în Laguna și dispăreau sub ape.

Vizitatori misterioși

Nu au fost văzute doar obiecte zburătoare, ci și presupușii lor ocupanți, care îi îngrozeau pe locuitorii din regiune.

Astfel, Señora Marisol Camacho, care trăiește la marginea comunei Maguayo, nu departe de Laguna Cartagena, a primit în noaptea de 13 august 1991 vizita neașteptată a două ființe ciudate. Dormea, când spre ora 2 dimineață a perceput un zgomot neobișnuit, ce părea să vină din balcon. Gândindu-se mai degrabă la musafiri nepoftiți de origine și cu intenții terestre, Marisol s-a apropiat precaut de fereastra balconului. Afară a recunoscut două personaje, ce discutau într-o limbă necunoscută ei. A ridicat încet jaluzelele, și s-a uitat la cele două ființe ciudate, pe care vi le puteți închipui.

Ambii cercetau plantele de pe balcon, și anume o plantă decorativă tropicală cu numele de *Monstera deliciosa*, care din cauza numeroaselor găuri din frunze se mai numește și „Brânza Schweizer” (*Queso Suiza*). Au rupt de pe tulpină mai multe frunze și au scos sunete necunoscute în fața ei. Părea că erau

interesați de plantă, la fel ca și botaniștii noștri.

Ca și cum ar fi fost paralizată, Marisol Camacho nu se mai putea mișca; doar se uita la cei doi intruși. Aveau o înălțime de circa 1,20 m și capete disproporționat de mari, în formă de ou, mai înguste în partea de jos. Erau foarte subțirei și pielea părea să aibă culoarea gri. Aveau ochi frapanți, mari, oblici, se întindeau până la marginile capului și nici pupila, nici corneea nu erau ca la ochii normali. Figura acestor personaje neobișnuite era plată, cu o deschizătură îngustă, fără buze, în loc de gură. În ciuda înfățișării lor, Marisol nu simțea frică; era fascinată și asemena ființele cu niște copii.

Brațele ambelor ființe erau vizibil mai lungi decât ale oamenilor și martora le-a observat mâinile subțiri, cu patru degete delicate. Era ca și cum creaturile acestea ignorau sau nu observau prezența la fereastra balconului a doamnei Camachos. Intrușii luau frunze de la planta cercetată și continuau să discute, vorbind într-o limbă rapidă, ce suna necunoscut. S-au deplasat spre Laguna Cartagena, s-au dus la capătul străzii după un tufiș și au dispărut din raza vizuală a martorei.

Două săptămâni mai târziu, Marisol Camacho a trecut prin exact aceeași experiență, numai că de data aceasta s-a putut mișca și a încercat să comunice cu ciudatele ființe. Când le-a vorbit, cei doi s-au uitat la ea și au fugit pe

stradă, dispărând tot în direcția Lagunei Cartagena.

O întâlnire înfricoșătoare la lumina zilei

În această perioadă, într-o zi de la sfârșitul lui august 1991, pe la ora 11:30 la prânz, portoricanul Ulises Perez mergea cu motocicleta pe un drum neconsolidat, cu pietriș. Era în drum spre o fermă de vite, aflată undeva între satul La Parguera și Laguna Cartagena. Nefiind atent, a intrat într-o baltă de apă și motorul i s-a oprit. Când încerca să repornească motocicleta, privirea i-a alunecat pe un canal de irigare de pe o stradă paralelă. Acolo a observat o ființă umanoidă. Ulises Perez descria răscolitoarea întâlnire astfel:

„Dintr-o dată am văzut ceva, ce stătea pe o buturugă din lemn, lângă un copac și aplecat peste ea. Pielea acestei ființe era precum carnea crudă – cam ca atunci când se taie o bucată de piele, iar tăietura este albicioasă, cu puncte roșii. Cam așa arăta. Era o piele palidă, albicioasă, asemănătoare cu cea a salamandrelor de culoare deschisă.

Ne-am uitat o clipă unul la celălalt fără să ne mișcăm. Nu-mi este rușine să recunosc că acel lucru îmi provoca frică, și am încercat să repornesc motocicleta, ca să plec repede de acolo.

Când m-am mișcat, creatura a sărit și a dispărut în apa canalului - i-am văzut picioarele dispărând sub nuferi. Am lăsat motocicleta acolo și am fugit. Când am ajuns acasă, am povestit agitat ce am văzut. Prietenii și rudele mele nu vroiau să mă creadă, de aceea am hotărât, să ne întoarcem în acel loc. Totuși, când au văzut nuferii striviți, m-au crezut și a început să le fie și lor teamă.”

Conform lui Ulises Perez, ființa este identică cu cea din cazul menționat anterior. Cel mai mult l-a impresionat capul, cu ochii negri, uriași. Ca și la celelalte întâlniri, și aici există o legătură de prost augur cu Laguna Cartagena, căci de acolo vine respectivul canal de irigare.

Incidente de acest fel, care se ridică la sute, întăresc presupunerea că aceste ciudate ființe au un fel de bază sub Laguna Cartagena sau altundeva pe insula Porto Rico. Într-adevăr, numărul neobișnuitelor întâlniri, al groaznicelor mutilări de animale și al altor fenomene de pe această insulă enigmatică foarte mare. Iar OZN-urile zboară în continuare, îi înfricoșează pe cetățeni, chiar și pe soldați. Uneori mai tare decât ar fi justificat. Căci deja s-a ajuns la confruntări dramatice, terminate, după toate probabilitățile, dramatic!

Zgomote mortale pe cer

Cel mai spectaculos incident, în cursul căruia au căzut victime unui obiect de zbor necunoscut chiar avioane militare împreună cu încărcătura lor, este cel care a intrat în istoria fenomenelor OZN drept „Incidentul Cabo-Rojo”, denumit după locul desfășurării incredibilei întâmplări din seara zilei de 28 decembrie 1988.

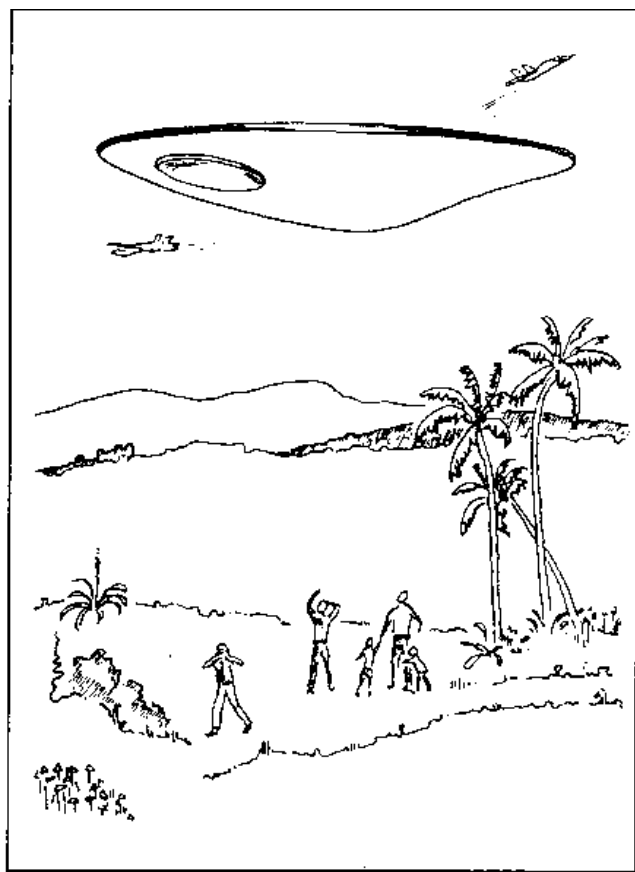

Fig. 10. Peste 100 de martori oculari înmărmuriți au observat în seara zilei de 28 decembrie 1988, cum un OZN uriaș pur și simplu i-a „înghițit” pe doi piloți americani de la bordul avionului tip F-14 „Tomcat”. Nici până astăzi nu s-a găsit vreo urmă a echipajului! Autoritățile militare din Porto Rico și SUA dezminț și acum incidentul.

Către ora 19:45 a serii în discuție, numeroși oameni au văzut pe cer o lumină albastră, ce survola munții Sierra Bermeja (aflați în sudul Lagunei Cartagena). Când s-a apropiat, culoarea OZN-ului s-a schimbat în galben-portocaliu, și în final martorii au fost în stare să recunoască un obiect uriaș, triunghiular, ce avea dedesubt o formă semi-sferică.

Dintr-o dată, la fața locului au apărut doi piloți ai US-Navy și avioane tip F-14 „Tomcat” și au procedat la urmărirea obiectului de zbor necunoscut. Drept răspuns, OZN-ul a încercat să-l evite, schimbându-și brusc direcția de zbor. Când nu-i reușea, se oprea brusc în aer și plutea în același loc. Unul dintre cei doi piloți, care se apropiase primejdios de mult, fusese aproape de a intra în coliziune cu el.

Între timp se adunaseră mai mult de 100 de martori, care urmăreau incitantul scenariu cu încordare mărită. Mulțimea de oameni striga foarte agitată căci toți erau convinși că în clipa următoare va urma o coliziune însoțită de o explozie. Totuși, coliziunea așteptată de toți nu s-a produs.

În schimb, s-a produs ceva cu totul neașteptat: primul dintre cei doi piloți a dispărut fără urmă. Când s-a apropiat de OZN celălalt „Tomcat” din partea dreaptă, a dispărut și el, pur și simplu în aer!

Imediat după acest incident, obiectul zburător s-a întors și aplecat înspre micul lac cu palmieri. În mod surprinzător, acolo s-a împărțit în două jumătăți, iar martorii oculari au văzut o explozie puternică, dar nezgomotoasă. După aceea, o jumătate a zburat spre nord, în timp ce cealaltă s-a îndepărtat cu mare viteză înspre est. Ambele părți ale obiectului au dispărut la orizont.

O serie de martori oculari a observat un al treilea pilot, ce părea să sondeze de la o distanță sigură cele ce se întâmplau. Când acest pilot a observat ce se petrecea în imediata apropiere a obiectului de zbor, a încercat să dispară de acolo cât mai repede. Totuși, în acea clipă s-au apropiat trei „lumini” roșii de la obiect, au urmărit al treilea F-14 și au dispărut împreună cu avionul la nord de Porto Rico. Cele trei „Tomcat” – precum și cei din interior – au dispărut fără nicio urmă, până în ziua de astăzi!

Cu toate că incidentul, cu urmări sigur fatale pentru echipaj, a fost urmărit de peste 100 de martori oculari, ce îl confirmă sub jurământ, autoritățile SUA și Porto Rico continuă până astăzi să nege că s-ar fi desfășurat vreodată incidentul nezgomotos de pe cer. Însă pentru locuitori este o experiență reală: când eu însumi mi-am desfășurat acolo cercetările în august 1997. Directorul de stat al „Mutual UFO

Network”, Señor César Remus mi-a confirmat veridicitatea întâmplărilor de pe 28 august 1988.

„Incidentul Cabo-Rojo” nu a rămas singurul de acest fel. Deja cu șase săptămâni mai înainte, pe 16 noiembrie 1988, s-a anunțat un eveniment la fel de dramatic. Conform declarațiilor ufologului portoricăan Jorge Martin, acesta s-a petrecut deasupra orașului San Germán, așezat în nord-estul Lagunei Cartagena.

Disparații misterioase

Nu este nicio îndoială că pe și deasupra teritoriului Porto Rico au avut loc întâmplări sinistre, și se mai petrec chiar și astăzi. În timpul șederii mele pe această insulă – chiar când mă lăsam pradă lucrurilor mai puțin spectaculoase de pe plajă – mi-a sărit în ochi activitatea febrilă a US-Navy și Air Force. Avioane F-14 „Tomcat” patrulau neîncetat pe coastă, dar și în interiorul insulei, de regulă în formațiuni de câte două aparate, dar și în grupuri mai mari. Pentru decolări și aterizări, armata folosea și pistele aeroportului internațional din capitala San Juan.

Am avut impresia că forțele armate erau foarte conștiente că nu erau singurele care domneau în insulele Caraibe. Ce secrete se

ascundeau în acest paradis tropical? Numeroase persoane serioase sunt foarte convinse că, ori pe coastă, ori în pădurile de nepătruns din interiorul insulei, sunt găzduite bazele acelor presupuse obiecte de zbor extraterestre.

Una dintre aceste regiuni cu păduri virgine din Porto Rico, unde s-au petrecut nenumărate incidente misterioase, este pădurea tropicală El Yunque. Acolo se produceau din timpuri vechi dispariții inexplicabile de persoane civile. La începutul anilor '80 s-a întâmplat chiar să se prăbușească în pădure un obiect de zbor neidentificat, iar zona a fost imediat blocată de către armata americană. De atunci circulă cele mai incredibile zvonuri. Se vorbește chiar despre o colaborare, sau cel puțin trecerea sub tăcere a activităților extraterestre, de către forțele armate ale Statelor Unite ale Americii.

Dacă Porto Rico într-adevăr găzduiește una sau chiar mai multe baze ale unei inteligențe ce nu provine de pe această planetă, atunci consecințele ar fi atât de șocante, încât vor zdruncina din temelii toate instituțiile societății noastre.

Căci atunci „ei” ar fi deja printre noi...

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

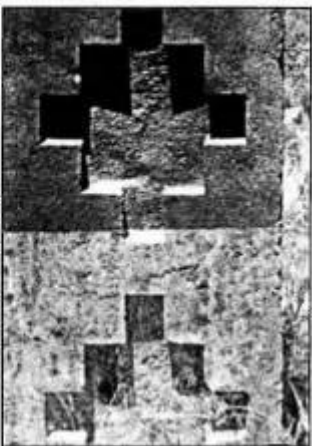

31. Și aici totul este diferit față de normal: toți copacii cresc în afara cercului, cine stă în interiorul lui ia, fără să vrea, o poziție înclinată.

32. Toți monoliții din Tiahuanaco și Puma Punku prezintă oscilații magnetice evidente. Señor Reinaldo în timp ce făcea măsurători cu busola.

33. Niciodată, nici înainte și nici după aceea, nu au existat probleme cu pozele făcute cu aparatul meu de fotografiat de buzunar. Numai această fotografie, făcută de mine la locul unei aterizări OZN de lângă ruinele de la Tiahuanaco, are o dungă transversală ce delimitează diferențele culorilor. Cauza este necunoscută.

34. Gloria al Diaga Cortez — la dreapta autorului — a fost în primăvara anului 1989 martoră la o întâlnire la mică distanță cu un OZN, ce plutea deasupra ruinelor de la Tiahuanaco (Bolivia).

35. Gigantica lucrare din piatră de la Puma Punku, situată în Anzi, la 4000 m înălțime. Oare cu mult timp înainte, niște astronauți ciudați au reușit să se întoarcă printre stele cu ajutorul unei moderne baze tehnice?

36. Alături de marile minuni ale lumii, în podișul din Columbia se află amplasarea arheologică de la San Agustín. Aici sunt nenumărate statui misterioase, ce ne privesc întrebătoare, ca și cum ar aștepta de la noi explicații privind proveniența lor neexplicată.

37. Într-o stâncă din râul Quebrada de Lavapatas a fost făcut în timpuri preistorice un complex sistem de cunale, jgheaburi și adâncituri. Părerile arheologilor despre această minunată lucrare, numită „Fântâna spălării picioarelor”, se contrazic.

38. O bună bucată din drum se face de-a lungul râului Rio Magdalena, ce izvorăște din podișul Anzilor, nu departe de San Agustín.

39. În San Agustín se găsesc mereu dolmene ca cele din cultura megalitică europeană.

40. Cu numai câteva săptămâni înainte de vizita mea în podișul columbian, trei turiști americani au murit în acest loc. Cascada are aici mai bine de 150 m lungime!

14. Testamentul oamenilor cu pielea verde

Despre piramide necunoscute și vizitatori din alte dimensiuni

Chiar în apropierea piramidelor în trepte, despre care nici măcar locuitorii nu știu aproape nimic, se află „Peștera Guanchen” din Badajos. Acest nume sună aproape la fel cu acela al locului de prost augur, „Banjos” – în zadar căutat în întreaga Catalonie, pe teritoriul Spaniei.

Numai un gând spontan, o idee vagă, ce mi-a venit acolo, pe insula de vacanță Teneriffa, departe de plaje, unde se desfășoară viața mondenă: oare acesta era locul acela în care, acum mai bine de o sută de ani, doi copii cu pielea verde, de origine nedefinită, au intrat în continuumul nostru spațio-temporal?

Poate că și versiunea spaniolă a misterioasei istorii a celor doi copii, veniți dintr-un enigmatic „altundeva”, avea un sâmbure de adevăr și nu era doar o copie grosolană a „Woolpit-Saga” din Anglia, așa cum au presupus mulți.

*„Fabula este un pod, ce duce către adevăr.”
(proverb arab).*

De multe decenii circulă o poveste plină de

fantezie prin literatura care se ocupă cu fenomene neobișnuite. Mai exact spus, sunt de fapt două: și anume o versiune englezească și una spaniolă a unei întâmplări spectaculoase, ce nu se încadrează în banalul cotidian.

În august 1887, în timp ce se aflau pe câmp la culesul recoltei, câțiva țărani au găsit lângă intrarea într-o peșteră, doi copii străini, ce plângeau amarnic. Erau un băiat și o fată; vorbeau o limbă necunoscută țăranilor. Nimeni din satul catalon *Banjos* nu era în stare să înțeleagă cuvintele celor doi copii nefericiți.

Acesta nu a fost singurul lucru neobișnuit la perechea apărută din neant. Mult mai misterios a fost faptul că îmbrăcămintea celor doi copii era făcută dintr-un material necunoscut țăranilor. Iar atât pielea băiatului, cât și a fetei, era verzuie.

Din țara crepusculului

Cei doi copii găsiți au făcut o impresie deosebită. Pentru a-i liniști, primarul din Banjos a luat perechea acasă. Acolo le-a oferit mâncare celor doi copii absolut înfometați, însă aceștia au refuzat orice fel de hrană în următoarele cinci zile.

Nu au băut decât apă proaspătă de izvor, până când au descoperit un coș plin cu fasole verde coaptă și și-au potolit foamea. Din acel

moment s-au hrănit numai cu fasole și apă. Un amestec interesant, dacă pot să spun așa.

Băiatul, care se vedea clar că este cel mai mic dintre frați, a fost mult prea slăbit din cauza lungii înfometări și în decurs de o lună a murit. În schimb, sora lui și-a revenit și a început să învețe limba spaniolă. Când a ajuns s-o stăpânească într-atât încât să poată discuta inteligibil cu cei din jur, a început să povestească despre originea ei. Aceasta a făcut întreaga poveste și mai de neînțeles.

După cum lăsa fata să se înțeleagă, ei veneau dintr-o țară, în care domnea veșnic crepusculul și Soarele nu strălucea niciodată. Delimitarea naturală era făcută de un râu mare, peste care puteau vedea cealaltă țară scaldându-se în lumina Soarelui. În această țară a crepusculului se ducea o viață pașnică. Totuși într-o zi. Copiii au auzit un zgomot asurzitor și s-au trezit în înșoritul Banjos.

Curioșii locuitori din sat au încercat să găsească ascunsa intrare în „cealaltă lume”, după descrierea făcută. Oricât au căutat, nu au găsit nicăieri vreo trecere sau poartă, prin care să poată intra în lumea descrisă de fată. Aceasta s-a acomodat cu timpul la noua viață, iar pielea și-a pierdut treptat culoarea verzuie. Totuși, fata a murit după cinci ani și a luat secretul cu ea în mormânt.

Numai o copie grosolană?

Am menționat de la început: există două versiuni ale acestei povești de prost augur. Cealaltă versiune, provenind din Anglia, s-a petrecut în timpuri mult mai înaintate, în satul Woolpit, la Bury St. Edmunds, comitatul Suffolk. Într-adevăr, străvechile cronicile de biserică din secolul al XIII-lea ilustrau strania apariție a doi copii cu pielea verde. Perioada exactă s-a stabilit în timpul domniei regelui Stéphan, undeva între anii 1135 și 1154.

William von Newburgh, un cronicar bisericesc, a relatat raportul său despre copiii cu pielea verde, materializați la Woolpit, cu următoarele cuvinte:

„Nu pot omite a scrie despre o minune ce nu s-a întâmplat de la începuturile timpurilor, și care s-a petrecut sub domnia regelui Stéphan. Am ezitat mult timp în a crede, cu toate că s-a produs multă vâlvă în popor. Mi se pare ridicol să crezi o poveste fără a avea vreo dovadă, sau având dovezi foarte nesigure. Am fost copleșit de greutatea atâtor martori credibili, astfel încât o cred și eu și mă mir că rațiunea mea năzuia zadarnic să o înțeleagă.

În Anglia există un sat, aflat la patru sau cinci mile depărtare de venerabila mănăstire a fericitului rege și martir, Edmund, unde se pot vedea anumite morminte din timpuri

imemorabile, ce în limba engleză se numesc *wolfpittes* [ceea ce poate fi tradus prin „viziuna lupului” sau „peștera lupului”; H.H.] și care au dat și numele așezării alăturate. S-a întâmplat în timpul recoltei, când țăranii recoltau grâul și astfel au dat peste o fată și un băiat, cu pielea în întregime verde și îmbrăcați în haine din material și de culoare necunoscute. Au fost pe câmp până când i-au luat țăranii și i-au dus în sat, unde tot poporul s-a adunat în grabă, pentru a vedea minunea.”

De asemenea, copiii au refuzat mâncarea dată de oameni; prima dată au mâncat fasole verde proaspătă, după care au început să consume de toate. Și aici, băiatul moare în scurt timp din cauza înfometării.

Înclinații evlavioase

În ceea ce privește circumstanțele apariției lor și originea lor, cronicarii au câteva mici divergențe. Starețul Ralph von Coggeshall, a cărui abăție se află la circa 30 de mile sud de Woolpit, a observat că ambii copii au venit dintr-o țară în întregime verde, locuită de oameni cu pielea verde. Nu exista Soare și erau scufundați în crepuscul. Frații își păzeau turma într-o zi, au ajuns la o peșteră iar când au intrat au auzit un sunet ca de clopot. Devenind curioși, au mers prin acea peșteră până au

ajuns la o altă ieșire. Când au ieșit, lumina puternică a Soarelui și temperatura neobișnuită i-a făcut să leșine.

Când și-au revenit, au fost speriați de zgomotul ce se apropia de ei. Copiii au încercat să fugă, însă nu au mai găsit intrarea în peșteră și au fost luați prizonieri.

În schimb, în raportul lui William von Newburgh, cei doi copii cu pielea verde nu au fost găsiți la intrarea într-o peșteră, ci în câmp deschis. Aici se dă și un loc de origine:

„Venim din țara sfântului Martin; acesta este cel mai mare sfânt al nostru... într-o zi am păzit pe câmp turma tatălui nostru, când am auzit o gălăgie mare, ca și cum ar fi bătut toate clopotele sfântului Martin în același timp. După aceea am văzut negru în fața ochilor. Brusc, ne-am pomenit în câmpul vostru de grâu.”

În această versiune, fata s-a întors în țara de unde venise, o țară creștină, cu biserici, despărțită de „Țara luminii” printr-un râu lat.

Nu mai este nevoie să menționez că respectiva „Țară a sfântului Martin” nu poate fi localizată nicăieri. În schimb, se poate citi ceva printre rândurile evlavioaselor cronici. Atât Ralph von Coggeshall, cât și William von Newburgh, s-au străduit să îmbogățească raporturile lor cu elemente ale învățăturii creștinești. Aluziile la sunete de clopote și biserici sar clar în ochii cititorului.

Ceea ce nu se poate trece cu vederea, sunt asemănările dintre versiunea englezească și omoloaga ei spaniolă. Acestea nu se rezumă la curgerea cursului evenimentelor, ci și la numele unor participanți. Numele primarului spaniol, Ricardo da Calno, corespunde cu cel al cavalerului ce i-a luat la el acasă pe ambii copii verzi din Woolpit, care se numea Sir Richard de Calne.

Sună destul de asemănător - din aceste coincidențe, observatorii sceptici trag concluzia că „versiunea spaniolă” reprezintă o repovestire a acelor întâmplări petrecute de fapt în Anglia medievală. Concluzia sună, trebuie să recunosc, destul de plauzibil.

Pe urmele unui popor dispărut

Eram pregătit să accept orice afirmație drept ultimele cunoștințe în legătură cu Banjos, dacă nu mă punea altceva pe gânduri. Aici trebuie să descriu o scenă petrecută pe o insulă din Atlantic, ce poartă porecla de „Insula eternei primăveri”. Este vorba de Insulele Canare, ce aparțin de Spania. În acest caz special este vorba despre insula Teneriffa.

Locuitorii străvechi ai Insulelor Canare sunt așa-numiții *guanchen*, a căror origine - fiecare o folosește pe cea care-i place - se trage din Sahara, de pe mitologicul continent Atlantida

sau pur și simplu dintr-un loc necunoscut. Cu siguranță nu se poate spune decât că nu se știe nimic exact.

Faptul că știm încotro s-au dus, nu este o laudă a civilizației noastre occidentale. Lexiconul scrie pe scurt că au „dispărut”. Realitatea este rușinoasă căci poporul guanchen a fost decimat în cea mai mare parte de către conchistadorii spanioli în secolul al XV-lea. Puținii supraviețuitori au fost complet asimilați de intruși până la sfârșitul secolului al XVI-lea. Cert este că populația originală a Insulelor Canare a dispărut complet.

Iar acum urmează ceva foarte interesant: se pare că acești *guanchen* aveau o nuanță de oliv. Deci, mai clar, o culoare a pielii cu o intensitate mai mare sau mai mică de verde!

Unii etnologi stabilesc o legătură de rudenie a celor din Canare cu berberii din Sahara nord-africană. Într-adevăr, chiar și astăzi, pielea unor berberi se colorează în albastru – ceea ce duce de multe ori la o legătură cu coloratura de maro-ocru.

Încă o dată în căutare de piramide...

Guanchen au lăsat posterității – iar acest fapt este la noi aproape necunoscut – un număr de piramide învăluite în mister. Am auzit pentru prima dată de ele la începutul anilor '90, când

un cunoscut, care conduce în Teneriffa o școală de drumeție, mi-a povestit despre ele. A durat până la Paștele din 1997 să am posibilitatea de a vedea personal relicvele poporului dispărui. Guanchen. Nu a fost un lucru ușor, deoarece nici chiar în insulele Canare nimeni nu este informat de existența lor. O amplasare – căci după ultimele mele informații sunt mai multe – se află în orașelul Güimar din sudul insulei Teneriffa. Mi-a luat aproape o zi să ajung acolo cu o mașină închiriată; cu slabele mele cunoștințe de spaniolă, am întrebat nenumărați locuitori de piramide. Cei mai mulți nu știau nimic despre existența lor, iar cei câțiva care aveau idei puteau să-mi dea numai niște indicii vagi.

Și astfel am colindat, până când am dat în final de obiectul căutărilor mele – și anume în Güimar, care s-a transformat în mărturii ale timpurilor străvechi. Construcțiile în formă de piramide în trepte sunt ascunse de privirile curioase ale oamenilor în spatele unor garduri construite. Aparent s-a făcut acolo un fel de „muzeu-parc”, ce are o tăbliță cu inscripția *Parco etnografico de Güimar*. Aceasta nu pare să anunțe acele construcții.

Ceea ce m-a mirat au fost piramidele, care erau un fel de tabu. L-a fel cum s-a întâmplat și la descoperirea numeroaselor piramide chinezești (vezi capitolul 4).

Acum mă întorc pentru ultima dată la povestea de prost augur a celor doi copii cu pielea verde – în „varianta spaniolă”. Căci chiar în apropiere de piramida în trepte, despre care nu prea știau nici măcar localnicii, se află „Peștera Guanchen” din Badajos. Acest nume suna aproape la fel cu acel loc, Banjos, căutat zadarnic în întreaga Catalonie, pe teritoriul Spaniei.

Numai un gând spontan, o idee vagă, ce mi-a venit acolo, în Teneriffa, departe de plajele unde se desfășura viața mondenă: oare acesta este locul în care, acum mai bine de o sută de ani, doi copii cu pielea verde, de origine nedefinită, au intrat în continuumul nostru spațio-temporal?

De unde au venit copiii verzi? Dintr-o altă dimensiune, o lume paralelă, ce coexistă pașnic alături de universul nostru vizibil, pe care noi îl acceptăm cu ușurință drept unica realitate? Între timp, această idee a lumilor paralele nu a mai fost privită nici de oamenii de știință drept SF. Oare cei doi au venit dintr-o realitate ce se află alături de noi?

Atunci, poate că și versiunea spaniolă a poveștii celor doi copii, veniți dintr-un enigmatic „altundeva”, are un sâmbure de adevăr și nu este doar o copie grosolană a „Woolpit-Saga” din Anglia, așa cum au presupus mulți.

Oare vom reuși cândva să aducem lumină în acel teritoriu de prost augur, pierdut, în sensul propriu, în spațiu și timp?

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

15. Doar forța spiritului este mai mare *Case cu fantome și locuri „ne-suspecte”*

În fosta curte parohială din Wang - care atunci era încă adăpostită în apropiere de Stadl - se află astăzi o mănăstire. Slujbele se fac acolo unde cei dedicați spiritului petreceau de multe ori nopți întregi la lumina lumânărilor, studiind.

Mai mereu, atât măicuțele, cât și localnicii, murmurau povești extraordinare despre întâmplări inexplicabile, în care fuseseră implicate generații întregi de preoți. De multe ori preoții, ai căror ajutoare și bucătărese trăiau în deplină groază, vedeau cum clanțele sunt apăsate de mâini invizibile, ușile și ferestrele se trânteau brusc și geamurile se spărgeau zgomotos, cu toate că afară nu se simțea nicio urmă de adiere.

„Gândul morții nu mă neliniștește deloc, deoarece am convingerea că spiritul

nostru are o natură indestructibilă.”
Johann Wolfgang Goethe (1749–1832).

Nu știu dacă regiunea este cea care-i poate influența atât de mult pe locuitorii ei și atitudinea lor: căci există anumite locuri în care oamenii sunt cunoscuți pentru puternica înclinație de a vedea lucruri ce scapă „înțelegerii umane sănătoase”. Vechile cetăți și castele din Anglia și Scoția sunt atât de cunoscute pentru dese apariții de spirite și enigmele PSI, încât ghizii, în locurile cele mai bântuite de nenorociri, s-au trezit într-un adevărat haos de piață.

La fel pare să se întâmple și cu regiunea în care trăiesc eu. Astfel, în sud-estul Bavariei este o zonă „binecuvântată” cu case cu fantome, precum și cu locuri. În care nimic nu pare suspect. În popor mai sunt încă deosebit de vii poveștile cu ființe fantomatice și apariții fosforescente, ce deja i-au speriat foarte tare pe unii șoferi.

Mă întreb dacă într-adevăr este numai o invenție a unei regiuni, în care s-au transmis din ușa-n ușa niște superstiții și credințe foarte adânc înrădăcinate. Ambele au originile într-o altă realitate. Chiar și în această perioadă de raționalism iluminat, acestea nu pot fi ignorate atât de ușor, ca fiind niște povești pentru copii.

Nori strălucind albastru în noapte

Este un peisaj de-a dreptul pitoresc; eu însumi m-am dus acolo de nenumărate ori. Este vorba de strada ce duce de la Schnaisee la Wasserburg am Inn. Cel care trece după câțiva kilometri pe lângă mica așezare Kling, nu-și prea poate da seama că suprafața aceea lipsită de importanță a fost odată o cetate foarte importantă, distrusă la începutul secolului al XIX-lea.

În secolele al X-lea și al XI-lea, respectivul burg constituia centrul domeniului contelui von Kling. La începutul secolului al XII-lea, Kling a intrat în posesia comitatului von Wasserburg, iar în anul 1259 a preluat casa de Wittelsbach. Aceasta l-a făcut pe Kling unul dintre cei mai mari proprietari de pământuri Bavaria. Însemnătatea acestui lucru se măsoară prin faptul că în 1543 cetatea a cuprins și un foarte mare castel, care a fost mai mult de 250 de ani sediul comitatului Kling. Castelul a servit drept reședință de vânatoare, loc de retragere în caz de război și loc de popas în drumul nobilei *Crém e de la Crém e* din acele timpuri. În 1803, după dizolvarea statelor germane, castelul și-a pierdut repede importanța iar în anul următor a fost scos la licitație și demolat.

Astăzi numai o plăcuță aflată pe locul respectiv mai indică ruinele cetății Kling. Mai

sus de micul sat se mai pot admira cam 20 de metri din zidul de sud. Între anii 1976 și 1980, mai mulți elevi și profesori de la școala de acolo, precum și voluntari, au lucrat la degajarea și restaurarea zidului.

Astăzi nimic nu mai amintește de tribunalul care a funcționat acolo în mod regulat între anii 1100 și 1800. Nu rareori s-au dat pedepse draconice împotriva țăranilor ce practicau braconajul și a localnicilor nerespectuoși. Urmând obiceiurile acelor timpuri, se dădea mult prea des pedeapsa cu moartea – după „îngrijirea” din belșug a delincvenților prin schingiuire pe „banca de întindere”, erau spânzurați, li se tăia capul sau erau chiar spintecați. Cei condamnați la moarte prin jupuire erau legați de un dispozitiv mare, aflat la doi kilometri de castel.

Această bucată de stâncă se mai vede și astăzi acolo, la mai puțin de zece metri de marginea străzii ce duce la Evenhausen. De multe ori, șoferii care au trecut noaptea pe acolo au observat nori strălucitori, colorați ciudat în albastru, care se întindeau ca într-o horă și pluteau deasupra pietrei, după care se adunau din nou. Oare sunt doar iluzii optice sau povești extrem de romantice ale unor contemporani doritori de îmbogățire? Sau există într-adevăr ceva ce a supraviețuit morții fizice și este legat de aceste locuri suspecte din

oarecare motive?

Parapsihologia ne învață că puterea spiritului este mult mai mare decât cea a materiei.

Spiritele din spatele zidurilor mănăstirilor

Nu departe de localitatea Kling, drumul se ramifică în direcția Gars am Inn. La jumătatea drumului se află ținutul Wang, ce pare de asemenea să posede un fel de fantome legate de locul respectiv.

În fosta curte parohială din Wang - care atunci mai era încă adăpostită în apropiere de Stadl - astăzi se află o mănăstire. Slujbele se fac acolo unde, înainte, cei dedicați spiritului petreceau de multe ori nopți întregi la lumina lumânărilor, studiind.

Mai mereu, atât măicuțele, cât și localnicii, murmurau povești extraordinare despre întâmplări inexplicabile, în care erau implicate generații întregi de preoți. Deseori, preoții, ai căror ajutoare și bucătărese trăiau în deplină groază, vedeau cum clanțele sunt apăsate de mâini invizibile, ușile și ferestrele se trânteau brusc și geamurile se spărgeau zgomotos, cu toate că afară nu se simțea nicio urmă de adiere.

La numai câțiva kilometri după Gars era mănăstirea Au, așezată foarte romantic într-o cotitură a Inn-ului. Ani de-a rândul, fabrica de

bere a mănăstirii a folosit construcția din vale, ridicată foarte aproape de povârniș, drept depozit pentru gheață. Fosta pivniță de bere se întindea mai mult înspre deal, iar șinele parcă treceau printr-un tunel întunecat. Acolo unde generații de călugări au stivuit rânduri întregi de butoaie cu bere, acum se mișcă dintr-o parte în alta ca împins de o mână-fantomă, un vechi vagon-platformă pentru gheață. Când am văzut clădirea învechită, se lucra intens la ea. I se schimbaseră proprietarul și era restaurată. Oare era noaptea trezit din somn de niște zgomote bizare?

La mica biserică de lângă mănăstirea Seeon s-au adunat în cimitir numeroși morți din casele nobile germano-rusești, aduși aici de la Leuchtenberg, pentru odihna veșnică. Pe cele mai multe pietre funerare se găsește crucea ortodoxă rusă, pe care se află liniile oblice suplimentare. Tot aici este înmormântată o femeie, care până la cea din urmă suflare s-a luptat să fie recunoscută drept fica țarului Nicolae al II-lea, prințesa Anastasia, ultima supraviețuitoare a familiei rusești a Romanovilor. Acest titlu nu i-a fost niciodată recunoscut și a luat cu ea în mormânt secretul, care a preocupat istorici și avocați din lumea întreagă.

Se pare că nici în mormânt nu și-a găsit liniștea, pentru că a părăsit această lume fără

a-și putea clarifica identitatea în mod lipsit de dubii. Numeroși oameni care au trăit ani întregi în mănăstire, printre care și actorul Hans Wuprächtinger, jură că „Anastasia” este cea care lasă urme iarna, în zăpada proaspăt căzută.

Cazul Rosenheim

Acestea au fost numai câteva dintre multele locuri din cadrul triunghiului format de Chiemsee, Wasserburg și Rosenheim, în care unele lucruri nu sunt chiar în regulă. Într-un timp existau povești pentru copii, în care niște „văzători de spirite” nu mai vroiau să se despartă de drăguții gălăgioși de dincolo, adică fantomele care bântuie.

În încheiere, aș vrea să vă mai relatez un caz petrecut acum exact 30 de ani, în Rosenheim. Se deosebește complet de poveștile banale cu fantome, pentru că a fost amănunțit documentat de către oameni de știință. Și reușește foarte bine să ne arate că între cer și pământ există mult mai multe lucruri decât am fost învățați la școală.

La sfârșitul lui noiembrie 1967, în biroul avocatului din Rosenheim, Adam, s-au petrecut întâmplări absolut misterioase, contrare tuturor legilor fizicii. Tuburile de neon, montate pe tavan la o înălțime de doi metri și jumătate,

se stingeau tot timpul. Electricianul chemat în grabă a constatat plin de uimire că acestea nu erau arse, ci erau învârtite doar 90 de grade în fasunguri. Când acesta cerceta tuburile, ceva a pocnit brusc și siguranțele au sărit singure, fără niciun motiv. De asemenea, un aparat de copiat împrăstia lichid.

Cel mai îngrozitoare erau perturbările telefonice, care făceau imposibil lucrul în biroul de avocatură. Pentru că toate cele patru aparate sunau în același timp, au fost întrerupte. Aparatul de taxat înregistra convorbiri ce nu putuseră avea niciodată o asemenea lungime. Astronomica notă de plată de la telefon l-au dus la faliment pe avocatul Adam!

Centrala electrică din Rosenheim a fost înștiințată, întrucât cauza se presupunea a fi dereglările din rețeaua de electricitate. Au fost trimiși mai mulți lucrători, care au instalat aparate de măsurare a tensiunii, pentru a fi posibilă supravegherea permanentă a biroului. Angajaților li s-a recomandat să anunțe imediat dacă au observat ceva ciudat.

Imediat ce aparatele de măsurat au fost instalate, s-a observat ceva uimitor. Benzile de înregistrare, din aparatele sigilate cu plumb, indicau deviații absolut inexplicabile până la cea mai înaltă valoare de pe scală. În raportul de verificare al centralei electrice din

Rosenheim erau notate următoarele: „Luni, la ora 7:30, în camera principală, după un pocnet puternic a căzut un tub de iluminat din fasung și s-a spart pe podea. Totuși, circuitul electric nu s-a întrerupt. Aparatele au înregistrat deviații de până la 50 amperi. A fost inexplicabil, în primul rând că nu au sărit siguranțele. La fel de ciudat a fost faptul că revenirea câmpului la punctul maxim s-a petrecut printr-o curbă, nu printr-o linie dreaptă, așa cum ar fi fost normal.”

Nu este nicio motivație tehnică

Când în loc de neoane s-au adus becuri normale, câteva au explodat. Pentru a se evita rănirile cu cioburile de sticlă, becurile au fost protejate cu plase de sârmă. Toate eforturile de a se stăvili tulburările tot mai deranjante au fost zadarnice. Nici măcar un cablu direct de la centrală, instalat ulterior la agregatul de urgență din camere, nu a putut împiedica neobișnuitul fenomen. Tehnicienii nu mai știau ce să facă, toate eforturile lor ajunseseră într-un punct mort.

Între timp s-a cerut ajutor într-un loc total diferit: profesorul Hans Bender de la universitatea din Freiburg, ce deținea singura catedră din Germania pentru știința nerecunoscută încă, parapsihologia. Când

acesta a început cercetările la 1 decembrie 1967, lămpile de pe holuri se balansau așa de tare, încât atingeau peretele. Bender a putut să facă o observație importantă încă de la început: extraordinarul fenomen și inexplicabilele deviații ale instrumentelor de măsurare se manifestau numai când biroul de avocatură era deschis. În afara acestei perioade nu erau prezente aceste apariții. Încă înainte de începerea cercetărilor – care pe baze foarte certe au condus la concluzia că este un caz cu fantome –, profesorul din Freiburg a declarat că întâmplările misterioase veneau de la o persoană din interiorul biroului de avocatură.

Efectul Poltergeist

Foarte curând, suspiciunile i s-au concretizat asupra unei anumite persoane. În permanență, instrumentele înregistrau primele deviații când intra de dimineață în birou ucenica Annemarie Sch., care atunci avea 19 ani. Și alte observații păreau să confirme că aparițiile erau dependente doar de prezența Annemariei. Când fata mergea pe culoar, lămpile începeau să se balanseze, corpurile de iluminat explodau și cioburile se împrășteau în jurul ei. Annemarie trebuia să fie declanșatorul inconștient al neobișnuitelor fenomene, iar acele întâmplări, care l-au adus pe avocatul Adam aproape de

ruină, puteau fi explicate prin influențe psihokinetice.

Pentru a verifica această ipoteză, au fost efectuate alte două experiențe. Dr. F. Karger, de la institutul Max Planck din Garching, München, și fizicianul G. Zicha au analizat toate cauzele imaginabile, ce puteau fi valabile pentru deviațiile inexplicabile ale instrumentelor de măsurat. Nu au descoperit nimic. În final nu au putut decât să remarce „că o explicare a fenomenului cu principiile puse la dispoziție de fizică nu este posibilă”.

Toate rezultatele obținute în timpul cercetărilor aveau drept singură concluzie faptul că tulburările erau cauzate de aceeași forță. O forță misterioasă ce așa cum acționa asupra indicatoarelor instrumentelor de măsurat, tot așa făcea tuburile de neon să se rotească în fasunguri, becurile să explodeze, lustrele să se balanseze înfricoșător și tablourile să se rotească pe pereți. Această forță nu era oprită nici de un dulap de acte de trei chintale și jumătate, pe care l-a tras de două ori pe distanța de 30 de centimetri! Cu siguranță, și tulburările telefonice erau provocate de forța psihokinetică a Annemariei. La reclamația avocatului Adam provocată de notele de plată de la telefon exorbitant de mari, reprezentantul Poștei Federale Germane a instalat un aparat de controlare, ce înregistra

toate numerele apelate din birou. De aici a reieșit că deseori, în timpul unui singur minut, s-a format de patru, cinci ori la ora exactă locală, 0119, fără ca vreo persoană să atingă telefonul. Cine cunoaște vechile telefoane își poate singur da seama că o astfel de formare de numere într-un timp atât de scurt este imposibilă. Aparatul de control înregistra numărul 0119 de 50 de ori la rând, sau arăta că se folosea telefonul, fără a se fi vorbit la el.

Un noroc pentru cercetarea parapsihologică

După Crăciunul din 1967, Annemarie Sch. a mai venit la birou pentru exact două săptămâni, după ce i s-a dat concediu din cauza acțiunii inconștiente, dar foarte distructive pentru biroul de avocatură. În perioada de două săptămâni, intensitatea fenomenelor a crescut din nou la nivel maxim. Sertarele ieșeau singure din dulapuri, tablourile și calendarele se învârteau pe pereți până cădeau. Lămpile pocneau iar fata a devenit isterică. Din ziua în care Annemarie nu a mai pășit în birou, fenomenele distrugătoare au încetat instantaneu și toate au reintrat pe un făgaș normal.

Pentru ramura, atunci încă tânără, a parapsihologiei, această șansă, de a putea testa capacitățile psihokinetice pe viu, a fost un

noroc incredibil. Cercetările ulterioare de laborator, făcute cu fata la institutul din Freiburg, au dat rezultate semnificative. Pentru Annemarie a însemnat o mare ușurare, căci „adolescenta cu Poltergeist” avea multe necazuri atât pe plan profesional, cât și pe cel privat.

Chiar legăturile personale se pot distruge în astfel de cazuri. Annemarie era logodită cu un inginer. Acesta mergea des cu prietenii la popice. Când și-a luat odată prietena, s-a întâmplat inevitabilul: forța psihokinetică a Annemariei a distrus sistemul electric al pistei de popice. Șocat, inginerul a desfăcut logodna căci lui, om de științe naturale, i se părea inadmisibil să trăiască cu o femeie a cărei simplă prezență era suficientă ca să distrugă aparatele tehnice.

În acest caz special aș fi avut tendința de a prezenta inginerului o viziune asupra lumii care să cuprindă și forme ale unei realități fantastice, de a creiona „activitățile Poltergeist” inconștiente ale Annemariei. Există totuși o alinare: Annemarie a găsit pe altcineva, cu care s-a căsătorit. De câțiva ani este mama a doi copii. Iar de la acele spectaculoase întâmplări, care au impresionat lumea în urmă cu 30 de ani, nu a mai fost deranjată de întâmplări și apariții paranormale.

Oamenii de știință, care au cercetat-o atunci,

au atribuit capacitatea ei tensiunilor la care este supus un om în curs de maturizare, ceea ce este de înțeles. În anii trecuți a mai fost invitată la câte un talk-show, în rest nu vrea să-și mai amintească de întâmplările din casa de pe strada König din Rosenheim. Nici biroul de avocatură Adam nu mai există de câțiva ani. Însă numeroșii locuitori din orașul bavarez își mai amintesc exact de evenimentele care animau toate discuțiile din anii 1967-68.

Puterea spiritului a primit recunoașterea științifică a faptului că este mai sus decât materia.

Informațiile și indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiți în partea finală, „Drumul către amplasări”.

41. În mijlocul pădurilor tropicale de la San Agustín se află parcul arheologic, cu „Pădurea de statui”. Această figură cu ochi bulbucați duce la gură un obiect nedefinit.

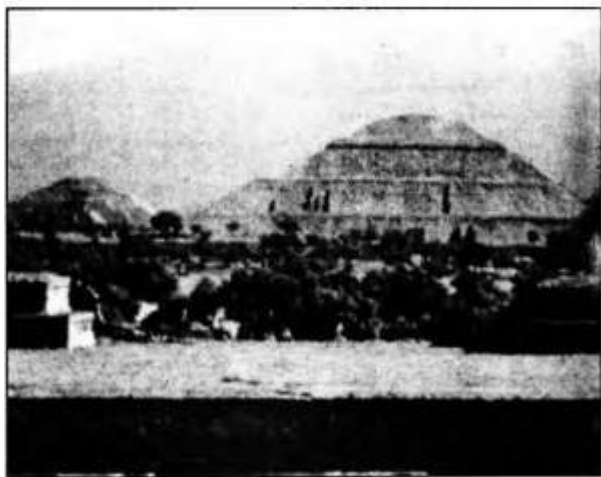

42. Păduri tropicale dese, cât cuprinde ochiul. După-amiază aproape că poți să-ți potrivești ceasul după aversele de ploaie. De aceea s-a format luxurianta vegetație din această zonă a podișului columbian.

43. „Camino de los Muertos”, lung de circa trei kilometri. Privind de pe Piramida Lunii dispare întreaga terasare, pe care o sesizezi, privind dinspre sud, ca pe o scară ducând la cer.

44. Piramida Soarelui și cea a Lunii de la Teotihuacan. Acest oraș preistoric a fost din start conceput de proiectanți drept o oglindire gigantică a sistemului nostru solar!

45. Cerul și-a deschis toate băierile atunci când am ajuns pe insula din Caraibe, Porto Rico. În câteva secunde, străzile s-au umplut de apă — niciodată nu am mai văzut o furtună cu asemenea intensitate înspăimântătoare.

46. Acțiuni febrile ale US Air Force: avioane F-14 „Tomcat” patrulau neîncetat deasupra insulei, pe care mereu au fost anunțate cazuri OZN spectaculoase.

47. Tenerife, așa cum o cunoaștem și o îndrăgim noi: acul de stâncă „Zapata de la reina”, având pe fundal conul vulcanului Pico de Teide.

48-50. În insulele Canare există și piramide! Au fost atribuite anticilor locuitori, guanchei, care au fost nimiciți. Incredibil, aceste piramide se află pe teritoriul orașului Güimar, care a realizat în acest loc un parc etnografic.

51. În fosta pivniță pentru gheață a berăriei mănăstirii din An am în este ceva „suspect”. Adesea se mișcă, de parcă ar fi tras de o mână invizibilă, vechiul vagon din fier, cu care se transportau butoalele de bere.

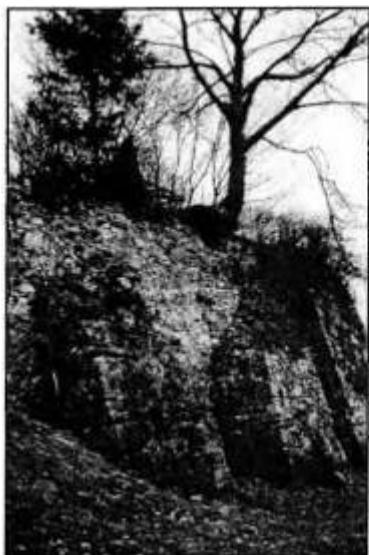
52. Oare Anastasia, care în timpul vieții a susținut a fi ultima supraviețuitoare a casei Romanovilor, nu și-a găsit liniștea în mormânt? Numeroși oameni afirmă că lasă urme în zăpada proaspăt căzută în curtea mănăstirii Seem.

53. Profesorul Hans Bender de la universitatea din Freiburg. În timpul vieții a deținut singura catedră de parapsihologie din Germania. A cercetat la fața locului spectaculosul „caz Rosenheim” și a făcut din el cel mai bine documentat caz de psihokinezie.

54. Poltergeist în acțiune. Curând s-a dovedit că declanșatorul inconștient al numeroaselor manifestări paranormale din biroul de avocatură din Rosenheim, era ucenica de 19 ani, Annemarie Sch. Când mergea prin cameră, lămpile din tavan începeau brusc să se balanseze înfricoșător!

55. Din secolul al X-lea până la începutul secolului al XIX-lea, în acest loc se afla una dintre cele mai mari judecătoria din Bavaria. În Kling, pedepsele cu moartea nu erau un lucru foarte rar.

56. Aceasta este piatra pe care se făceau execuțiile, în apropiere de Kling. Astăzi, foarte mulți șoferi declară că au văzut noaptea apariții fosforecente, albastre, plutind deasupra bucății de stâncă.

Drumul către amplasări
*Informații și indicii de călătorie pentru a
ajunge la locurile descrise în această carte*

În această secțiune a cărții de față vreau să ofer cititorilor informațiile necesare – aranjate în ordinea capitolelor –, pentru a putea ei înșiși să plece la amplasările celor mai misterioase locuri de pe această planetă.

Totuși, acolo unde am considerat necesar, am evitat să dau detalii despre anumite locuri. Pentru cei interesați cu adevărat am pus la dispoziție numele și adresele prin care pot contacta persoanele sau organizațiile competente.

Aș dori să vă rog ceva: în călătoriile dumneavoastră, amintiți-vă că sunteți musafiri în țara respectivă și în acele locuri. Vă rog să vă comportați de așa manieră, încât vizitatorii care vor veni după dumneavoastră să nu se confrunte cu restricții rezultate în urma unui comportament reprobabil!

Pentru a completa, aș dori să mă mai menționez aici că atât editura, cât și autorul, își declină orice responsabilitate. Călătorii întreprind activitățile mereu pe propriul risc, pe de altă parte ar putea, așa cum confirmă orice organizator de excursii, să fie implicați la fața locului în situații neprevăzute, ce se pot ivi pe durata vizitării, și care nu pot fi prevenite.

1. Avorton sau experiment eșuat?

Cel mai bine ajungeți la „Cabinetul de artă și științe ale naturii” din orașul Waldenburg pe autostrada A4, de pe care ieșiți la joncțiunea cu Glauchau. Din acel loc, Waldenburg este înscris pe indicatoare - ajungeți în micul oraș după șapte kilometri. În Waldenburg mergeți pe strada principală, în direcția est, până când apar construcțiile pe partea stângă.

Adresa este următoarea:

*Heimatismuseum und Naturalienkabinett
Geschwister-Scholl-Platz 1*

D-09613 Waldenburg/Sachsen în încheiere, încă un indiciu: aveți grijă ca pe perioada vizitei să obțineți de la casa aflată la parter permis de filmare și fotografiere!

2. Numai o idee la modă?

Descoperirile din săpăturile de la Straubing-Alburg descrise aici se află în cea mai mare parte la universitatea din Göttingen. Numai câteva cranii sunt la Colecția Națională de Antropologie din Karolinenplatz. Dar nu sunt puse la dispoziția publicului. După încheierea lucrărilor de restaurare, toate exponatele vor fi transportate la Colecția Națională de Preistorie din Bavaria (adresa este: Lerchenfelderstraße;

Stadtteil Bogenhausen).

Indiciul de călătorie cu privire la deformările craniene este o vizită la „Museo Arquéológico R.P. Gustavo Le Paige în San Pedro de Atacama (Chile). Localitatea cu 2000 de suflete de la marginea deșertului extraordinar de pitoresc poate fi cel mai bine integrată într-o excursie în America de Sud sau Chile – Insula Paștelui. Pentru legăturile de zbor și prețurile Germania-Chile vedeți informațiile de la capitolul 7.

Excursia în regiunea San Pedro de Atacama este recomandată de bizara frumusețe naturală a munților; de asemenea merită să faceți și o vizită la cetatea incașă Pukara de Quitor de lângă San Pedro, ale cărei ruine sunt restaurate de studenții universității din Santiago.

Aici aveți informații cu privire la legăturile de zbor din interiorul lui Chile:

Santiago de Chile-Antofagasta circa 1 oră și 40 minute

Antofagasta-Calama circa 35-40 minute

De la Calama se merge cu autobuzul cam o oră și jumătate-două ore până la San Pedro de Atacama. Să nu cumva să nu faceți un popas în pitorescul canion *Quebrada Tambores*, care are geoglife (desene pe stâncă). Așa după cum vă așteptați, este un peisaj ce îți taie respirația!

Cea mai bună perioadă de merge în deșertul

Atacama este începând cu lunile februarie-martie până în septembrie-octombrie. Din cauza amplasării în cealaltă emisferă, anotimpurile sunt exact invers. Aceasta înseamnă că în timpul verii noastre, în Chile este „iarnă”. În lunile noimbrie-ianuarie (vara este în toi!) temperatura urcă adesea mai sus de 40 °C, ceea ce cu siguranță nu bucură pe nimeni.

Trebuie să menționez un lucru deosebit, cu care vă veți confrunta dacă veți călători cu avionul: înainte de a-l părăsi, personalul avionului dă pe culoare cu insecticid. La împrăștierea chimicalelor cel mai bine vă protejați nasul și gura cu o batistă.

3. „Războiul zeilor”

Din cauza apropierii geografice de sudul Germaniei și de Austria, deplasarea la ruinele fără nume de pe muntele Molpir, din apropiere de capitala slovacă Bratislava, este potrivită și pentru o drumeție de sfârșit de săptămână. Cel mai simplu drum - din păcate de câțva timp este cu taxă - este pe autostrada Salzburg-Linz-Viena și mai departe pe granița cu Republica Slovacă. După traversarea podului peste Dunăre ajungeți deja în Bratislava.

De aici sunt două posibilități de a ajunge la Molpir:

1. Se iese din capitala slovacă pe la nord, în direcția șoselei. Pe acest drum se trece pe lângă Pezinok, Modra, Casta și Dolná Oresany, după care mai sunt numai câțiva kilometri până la Smolenice. Pe acest drum, distanța de la Bratislava este de exact 50 km.

2. Autostrada D 61-E 75 merge până la Trnava. În muzeul de istorie de acolo sunt expuse câteva dintre descoperirile de la Molpir, însă mult mai multe obiecte sunt depozitate în pivniță.

Prin Trnava se merge în direcția nord pe șoseaua B51, după care la Trstin se virează la stânga spre Smolenice. Acest drum are de la Bratislava circa 70 km.

Arheologul amator menționat în capitolul respectiv, Martin Jurik, este în continuare foarte preocupat de relicvele arheologice ale patriei sale. Între timp a lucrat la o revistă, care se ocupă, printre altele, și de enigmele și secretele din Europa. Aceasta este adresa redacției:

Redaktion Euroreport

Martin Jurik

Nevadzova 5

SK-82101 Bratislava

Fax: 00421-7-5787-626

E-mail: EUROREPORT@MAIL.SOFTLINE.SK

Pentru a călători în Republica Slovacia este

suficient buletinul de identitate. Întrucât Molpir este un munte din Carpați, recomand drept cea mai bună perioadă de vizitare lunile mai până la sfârșitul lui septembrie. În Slovacia se vorbește mult germana.

4. În umbra uitatelor piramide
5. Secretul „mumiei plutitoare”

Pe noi, locuitorii emisferei vestice, „Imperiul de Mijloc” ne-a interesat de mult timp, ceea ce nu înseamnă că nu a fost foarte multă vreme izolat de restul lumii sau că acum și-ar fi deschis complet porțile către noi.

În timpul lui Mao Zedong nu se făcea niciun fel de excursie turistică în China, iar întâmplările nefericite din perioada revoluției culturale din 1966 până în 1976 au speriat și potențialii vizitatori. După moartea lui Mao, respectiv după dezmembrarea „Bandeii celor patru” din jurul văduvei dictatorului comunist, Jiang Qing, Imperiul Roșu și-a deschis porțile, iar turismul spre China a luat un puternic avânt.

Cu toate tendințele de deschidere, ceva te pune pe gânduri: nu există turism individual! Numai o suprafață de 10-15 procente din suprafața totală a Republicii Populare Chineze într-adevăr este disponibilă pentru turism, multe regiuni sunt ca înainte, interzise. Este

împiedicat, dintr-o cauză mai profană, faptul de a te mișca liber și fără opreliști, așa cum se face în țările vestice:

omniprezenta barieră a limbii! Un chinez nu prea are posibilitatea de a-și însuși o limbă străină precum germana, engleza sau franceza. În general, un chinez din nord, care vorbește mandarina, nu înțelege un țăran din sud, care vorbește cantoneza. Invers, cunoștințele de chineză din spațiul nostru rămân mai degrabă o excepție.

Consecința logică este că ori se face un grup turistic, ori – ceea ce este același lucru, însă mai scump – se întreprind tururi cu „minigrupuri” (începând cu o persoană) având ghizi. În mod special studenții la germanistică sunt întâlniți drept ghizi turistici cu cunoștințe amănunțite de germană. Organizatorii de excursii specializați pe China alcătuiesc cu plăcere itinerarii de călătorie prin care să se poată împleni indiciile date aici.

Din păcate, piramidele descrise aici de mine, precum și exponatele descoperirilor Ma-Wang-Dui, nu sunt incluse în niciun itinerar de călătorie oferite de organizatorii tururilor prin China. Însă este posibil să vizitezi cele două locuri ca turist. Eu însumi am condus un grup de la „Ancient Astronaut Society” la piramide și alte câteva locuri. Iar după o conferință, pe care am susținut-o la Amsterdam, a venit la

mine o olandeză simpatică și mi-a prezentat foarte mândră o poză cu ea în fața marii piramide de la Mao Ling!

Cine face ruta normală, are cel puțin plăcerea de a putea admira două piramide pe drumul către aeroportul din orașul cu șase milioane de locuitori, Xian, lângă „Airport Expressway”, precum și o a treia așezată mai în spate (vezi Fig. 11). Ghidul sau șoferul va răspunde dorinței de a face o oprire în plus, ignorând indicatorul de oprire interzisă – poate aveți norocul să dați peste o gaură în gardul de pe partea dreaptă a drumului spre Xian, și astfel vă puteți apropia de piramidă încă 200 de metri pe câmp.

Perimetrul efectiv al piramidei se află în direcția opusă. Și anume, nu se merge în direcția Xian, ci de la aeroport direct la Xianyang, și deja se văd la câțiva kilometri niște construcții splendide de piramide. La numai doi kilometri de marginea orașului Xianyang se află rânduri întregi de piramide mai mici. Nici zona de la Mao Ling, la vest de Xianyang, nu este necunoscută șoferilor. Această amplasare a fost fotografiată în anul 1934 de un pilot german; în timpurile mai vechi, japonezii au început cercetările în jurul piramidelor din China.

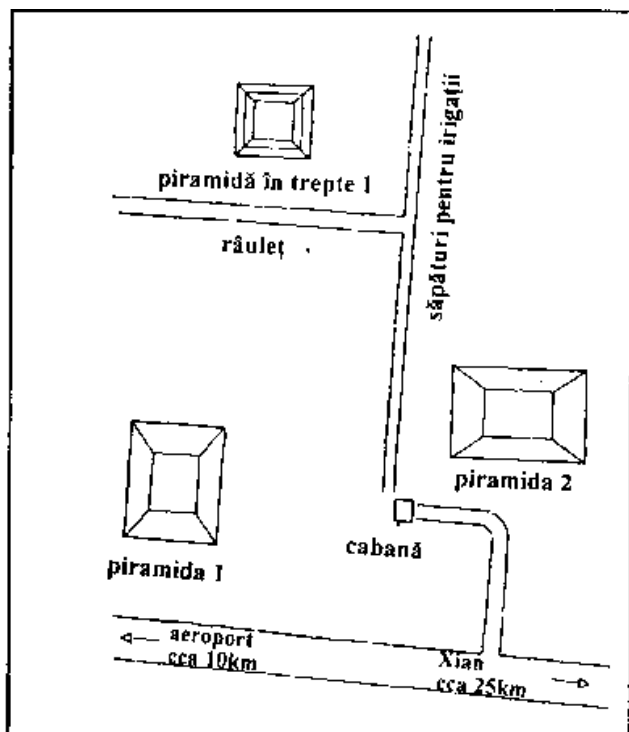

Fig. 11. Posibilul stop pe drumul către Xian: două piramide în imediata apropiere a străzii și o treia așezată mai în spate.

Cine vrea să vadă Mao Ling, se oprește cel mai bine pe șoseaua care însoțește linia ferată Lung-Hai, în direcția vest-sud-vest. De pe lanțul de coline paralel cu strada se pot recunoaște câteva piramide. La un atelier de reparații pentru biciclete se cotește de pe autostrada descrisă, se traversează linia ferată Lung-Hai și se observă încă de departe marea piramidă măsurând 100 m. Merită efortul de a te sui pe construcția din lunga și complicata istorie a Chinei.

Foarte potrivit pentru sederea dumneavoastră la Xian este „Bell Tower Hotel”,

așezat la periferia orașului cu șase milioane de locuitori, la colțul de sud-vest al „Turnului cu clopote”. Odată ajunși în Xian, trebuie să rezervați cam o jumătate de zi muzeelor Banpo și celui al provinciei.

În China s-a scris mult despre Changsha și săpăturile de la Ma Wang Dui; în zona noastră nu sunt atât de cunoscute. Din fericire, Changsha aparține de mult timp „orașelor deschise”, astfel încât nu aveți greutatea nici dacă vizitați locurile săpăturilor din suburbiile Wulipai, nici dacă vă duceți la muzeul Hunan. Muzeul este deschis zilnic, și anume între orele 8:30-12:30 și 14:30-17:00. La sfârșit de săptămână trebuie luată în calcul frecvența masivă a localnicilor. Încă un indiciu important: aparatele de fotografiat și video-camerele trebuie predate la casă!

Încă un pont: este foarte pitoresc muntele Yuelu Shan, de pe cealaltă parte a râului Xianjiang, pe care se află mai multe temple și castelul Yunlu. În vârf este și un mic parc de distracții cu un tren, ale cărui vagoane imită mici rachete spațiale.

În Changsha se locuiește cel mai confortabil la „Huatian Great Hotel”, de patru stele, aflat la East-Jiefang-Rd. Nr. 16.

6. Cu totul altceva decât un continent lipsit de istorie

Un lucru recunoscut: este un zbor al naibii de lung din câmpiile noastre central-europene până în „Down Under”, așa cum este cu drag Australia poreclită de localnici. Când am zburat acolo în 1996, mi-a făcut plăcere să mășor timpul de când am plecat de acasă până când am pășit acolo. S-au adunat 36 de ore!

Timpul net de zbor nu este chiar atât de mare, însă – via Londra și cu oprire la Bangkok – s-au strâns totuși 24 de care. Nu am calculat timpul de așteptare prin aeroporturi. Cine se mai gândește că după un zbor de 12 ore cu alimentare în Bangkok sau Singapore te mai așteaptă încă un zbor de nouă ore?

Ca să înlătur imediat toate momentele de îndoială, v-aș sfătui să nu renunțați acum la o călătorie pe al cincilea continent: merită într-adevăr! Singurul lucru, ce trebuie neapărat evitat, este să nu aveți prea puțin timp. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Câteva cuvinte despre legăturile aeriene. Din păcate, Lufthansa a încetat de puțin timp, din motive de rentabilitate, legăturile cu Sydney. Totuși, alte linii renumite, precum Qantas, British Airways sau Lauda Air, au curse de mai multe ori pe săptămână. În funcție de sezon – sezonul principal este atunci când la noi este

iarnă, pentru că anotimpurile în Down Under sunt inversate -, preturile de zbor se calculează între 1900 și 2900 DM.

Mai bun decât Sydney este aeroportul de la Brisbane, primitorul oraș de pe Gold Coast, așa cum este numit de localnici centrul coastei de est, cu renumita barieră de corali. Cine are mai mult timp la dispoziție și vrea să vadă uriașa țară, ar putea să se informeze la un birou de voiaj bun, cu licență IATĂ (acestea sunt birourile de voiaj autorizate să aibă propriile hărți cu liniile aeriene) pentru oferte de linii interne „libere”. Există tarife în care compania aeriană adaugă până la două călătorii gratis, ce pot fi incluse pe baza milelor de zbor permise de biletul pe distanțe lungi.

Și acum să ne întoarcem la locurile misterioase despre care este vorba în această carte. În Australia, foarte multe locuri din timpurile străvechi se află în regiunile locuite de aborigeni, a căror religie și viziune asupra lumii sunt pline de tabuuri. Din acest motiv, cred că este necesar să vă dau niște indicii exacte despre poziția locurilor. De exemplu, în ceea ce privește piramida Rockhampton sau Gympie, vă dau adresa unei instituții de pe Gold Coast, pe care pot să o contacteze cititorii interesați în mod deosebit:

Contact Network Internațional
P.O. Box 118

Noosa Heads, QLD 4567

Australia

Contact Network Internațional editează revista *Exposure Magazine*, ce se ocupă de tot felul de fenomene interesante. Apropo: vă rog, să nu uitați să anexați la cererea dumneavoastră o taxă poștală rambursabilă – cel mai bine o bancnotă de 5 dolari.

Orășelul Noosa Heads – situat la circa 160 km nord de Brisbane – este un bun punct de plecare într-o excursie la Gympie, la resturile de piramide. Vă dau un pont culinar: restaurantul „Lobster Trap” este una dintre adresele preferate ale celor cărora le plac fructele de mare, care există din belșug pe coasta de est a Australiei. Puteți mânca după pofta inimii și la prețuri avantajoase la Seafood-Buffer; dacă doriți stridii, puteți cumpăra o duzină din nobilele crustacee pentru numai șase dolari australieni – ceea ce înseamnă nu mai mult de 9 DM! Dacă la intrarea într-un restaurant găsiți anunțul „B.Y.O.” – „Bring your own”, înseamnă că respectivul local nu dispune de licență pentru a servi vin la pește. De aceea, „B.Y.O.” este o invitație directă adresată oaspeților de a-și aduce propria băutură sau pur și simplu să se ducă în alt local.

Din fericire, „Lobster Trap” nu are această problemă. La extraordinarele stridii am comandat un vin spumos local, care avea un

gust surprinzător de bun. Firește că mi s-a părut normal când am aflat că viticultura din Australia este condusă de un viticultor plecat din Germania.

Cea mai bună perioadă de a călători în Australia este cuprinsă între lunile octombrie-aprilie, întrucât se știe că în emisfera sudică anotimpurile sunt inversate: acolo este vară, când la noi este toamnă și iarnă.

Gândiți-vă la inevitabila inversare a timpului: pe coasta de est este o diferență de nouă ore, în centrul Australiei este de opt ore și jumătate (!) și pe coasta de vest de șapte ore față de ora Europei Centrale.

Pentru a nu vă enerva la intrarea în Australia, ascultați un sfat: nu luați cu dumneavoastră nicio provizie pentru drum! Produsele din carne, cârnații și chiar fructele sunt confiscate și distruse la vamă. În „Down Under” sunt obiceiuri și tradiții proprii.

7. Dacă pietrele ar putea vorbi...

Și în acest caz trebuie să traversați jumătate de glob pentru a ajunge pe Insula Paștelui, acel loc incredibil de izolat din sudul Pacificului. Timpul de zbor, numai, este de aproape 24 de ore, în cel mai fericit caz, adică dacă ai legături în aceeași zi.

LAN Chile zboară de la Santiago de Chile pe

Insula Paștelui marți, joi, sâmbătă și duminică. Timpul de zbor este de 5 ore și 40 de minute. După o oprire de circa două ore și jumătate pe Rapanui, pleacă mai departe la Papeete, capitala din Tahiti Norocos este cel care are loc la geam în timpul zborului Santiago-Insula Paștelui: este o priveliște uimitoare asupra insulei învăluite în legendă. Se pot vedea de la fereastra avionului chiar și statuile!

Insula izolată din îndepărtatul Ocean Pacific deține un statut deosebit. Din cauza numărului mare de turiști, locurile din hoteluri nu sunt suficiente. În afara hotelului „Hotu Matua”, nu mai există decât câteva moteluri cu puține camere.

Cele mai importante obiective turistice de pe Insula Paștelui sunt, firește, Moais, statuile din piatră. Multe dintre aceste monumente au fost ridicate și puse pe *Ahus*. Două dintre cele mai importante grupuri de figuri din piatră sunt Ahu Akivi, ale cărei șapte Moais, contrar celorlalte, privesc spre mare, și Tongariki, cel mai mare Ahu cu un total de 15 figuri din piatră. A fost distrus în 1960 de către un tsunami (valurile uriașe declanșate de mișcările seismice), dar a fost reconstruit.

Planurile ar trebui să includă și o excursie la „zidul incaș” situat în apropierea aeroportului și care trezește amintiri despre zidurile ciclopilor din America de Sud. Și firește o

excursie la craterul Rano Raraku, acel atelier gigantic de sculptură de pe pantele muntelui cu același nume, în care este evident că lucrul a încetat brusc. Pentru escaladarea lui Rano Raraku trebuie să vă luați încălțăminte rezistentă: tot povârnișul muntelui este format din moloz rezultat din prelucrarea statuilor. În orice caz, merită efectuată și vizitarea versantului abrupt opus al acestui munte. Acolo se află un lac vulcanic romantic, navigabil. Peste tot sunt statui terminate sau făcute doar pe jumătate, inclusiv cea mai mare statuie, cu o lungime de 23 m, care nu a fost complet scoasă din roca vulcanului.

Cea mai potrivită completare a indiciilor pentru o călătorie pe Insula Paștelui este o zi de baie în râul Anakena, singurul loc bun de plajă de pe Insula Paștelui, ce poate oferi atracțiile obișnuite mărilor sudului.

Cu toate că, cu suprafața ei de 160 km², Insula Paștelui se numără mai degrabă printre insulele lipsite de importanță din această lume, acolo se ascund literalmente la fiecare pas relicve uimitoare ale unui trecut învăluit în mister. De aceea trebuie să aveți la dispoziție cel puțin cinci zile; cine crede că poate să o aprecieze „en passant”, se va întoarce acasă fără să fi văzut cu adevărat ceva.

Se recomandă angajarea unui ghid pentru această excursie pe continent. Cea mai mare

surpriză a fost atunci când ne-am întâlnit - eu și un grup de cititori - cu un elvețian căsătorit cu o femeie de pe Insula Paștelui. Franz, acesta era prenumele ghidului pentru străini, a locuit acasă câțiva ani în imediata apropiere a lui Erich von Däniken...

8. Bărbatul care a îmbătrânit în 15 minute

9. Gravitație? Nu, mulțumesc...

Și în aceste două capitole, locurile de desfășurare sunt în Chile, țara din America de Sud, ce se întinde mai mult de 4000 km de-a lungul Anzilor Cordilieri, de la nord la sud. Nu aș vrea să repet afirmațiile despre zborurile transatlantice și despre excursii, ci să dau informațiile promise în capitolele 2 și 7 din această parte cu recomandări.

Locurile descrise în capitolele 8 și 9 se află în partea nordică din Chile, și anume în triunghiul Chile-Peru-Bolivia. Fără îndoială, cel mai practic mod a ajunge aici este cu avionul, la aeroportul Arica, aflat la granița chiliană. Companiile aeriene LAN Chile și Ladeco zboară de două ori pe zi între Arica și Santiago de Chile, cu oprire la Antofagasta. Pentru zborul de trei ore și jumătate, numai dus, se plătește suma de 250 dolari americani. O altă posibilitate ar fi zborul din La Paz-Bolivia: LAN Chile și Lloyd Aereo Boliviano au mai multe

curse pe săptămână spre cel mai nordic aeroport chilian.

De la Arica se merge pe unica șosea către triunghiul format de Chile împreună cu vecinele lui, Peru și Bolivia. În aceeași zonă se află „Parco Nacional de Lauca”. Pe această stradă se trece și pe lângă „Poconchile Check Point”, unde poliția înregistrează toate automobilele ce utilizează șoseaua în direcția Chungara, ce duce până la 4000 m altitudine. La aproape 100 km după Anca se ajunge la „Area Magnetico de Quebrada Cardones”, aflată puțin după așezarea preincașă Pukara. În acest loc ciudățenia nu este semnalizată cu vreun indicator, totuși poțiunea de stradă nu poate fi ratată, deoarece atât șoferii locali, cât și cei ai autocarelor cu turiști, vin să probeze ciudatul fenomen. Dacă apelați la serviciile unui ghid local, acesta sigur vă va indica Quebrada Cardones.

De obicei, șoferii de autobuze trag la picioarele dealului (în direcția Putre), scot mașina din viteză și se bucură de figurile uimite ale clienților lor atunci când văd autobuzul începând să urce singur. De la cel mai jos punct al Quebrada Cardones, puteți pune să se rostogolească la deal o sticlă sau o cutie de băuturi răcoritoare – însă aveți grijă la circulație căci șoferii chilieni au un mod de a circula ce ocolește frâna!

La marginea străzii vă va sări în ochi un indicator săpat în piatră: *Zona avistamiento OVNI* - în traducere: „Zonă cu dese observări de OZN-uri”. Ceea ce ne duce la următoarea destinație.

După alți 30-40 km se ajunge la bifurcația către Putre, situat într-o pitorească vale a Anzilor. Nu se poate omite cazarma, aflat pe partea stângă a drumului prăfuit, care din Putre duce către Paso Chamuscado. Acest drum traversează un râu, apoi merge circa 3-4 km pe un platou, de pe care deja se pot vedea clădirile joase ale avanpostului. Locul din care Armando Valdes a fost efectiv răpit este în spatele cazărmii, în fața unui dintre dealurile de acolo.

Atenție: de la capătul șoselei vă aflați pe teritoriul armatei! Întrucât cazul de răpire Valdes încă este considerat secret, nu ar fi bine să dați cu ochii de echipajele staționate acolo (acest post este întotdeauna ocupat de circa o jumătate de duzină de soldați).

Dacă aveți câteva cunoștințe de spaniolă sau ați luat un ghid de acolo, vă recomand să vă duceți la un soldat și să-i oferiți prietenoși câteva țigări, însă nu menționați nimic despre cazul de răpire OZN în legătură cu vizita dumneavoastră. Căci un telefon al ofițerului de serviciu la garnizoana din Putre datorat acestei probleme, va fi urmat de un interogatoriu la fel

de sigur precum amin spus într-o biserică...

În încheiere, aş vrea să vă menţionez stricta interdicţie de a fotografia, care este valabilă în zona tuturor amplasărilor militare din ţările Americii de Sud. Dacă o încălcaţi, veţi fi în pericol!

10. Puma Punku

Amplasările arheologice Tiahuanaco (Tiwanacu în limba autohtonă) şi Puma Punku sunt la circa 4000 m deasupra nivelului mării, la trei-patru ore de mers cu maşina de capitala boliviană, La Paz. Acum câteva mii de ani se afla pe malurile lacului Titicaca, însă nivelul apei a scăzut şi astăzi ruinele sunt la o distanţă de 20 km de lac.

Pentru a vizita platoul Anzilor, vă recomand lunile de vară din emisfera sudică – atunci când la noi este iarnă. Totuşi vă sfătuiesc să vă împachetaţi şi un pulovăr călduros sau o geacă, din cauza vântului puternic de acolo şi a averselor neaşteptate.

Din La Paz pleacă zilnic autobuze cu turişti către locul săpăturilor din podişul andin. Se ostenesc pe piste abrupte, lasă încărcătura, iar după o pauză nu mai lungă de trei ore fac drum întors spre capitală. În acest timp, turiştii sunt duşi la Tiahuanaco şi adesea nu mai rămâne timp pentru spectaculosul loc Puma Punku,

deși nu este decât la un kilometru, pe calea aerului, distanță.

După ce eu însumi am fost de două ori în aerul rarefiat de pe platoul Anzilor - și cu siguranță că nu am fost pentru ultima dată acolo - vă sfătuiesc să acordați timp egal ambelor locuri. Întrucât vechea cale ferată din Anzi, ce trece chiar pe lângă ruinele Tiahuanaco, nu mai este de mult timp practicabilă, cea mai bună variantă este de a lua un taxi din La Paz. Stabiliți de la început prețul pentru întreaga zi, ca să nu aveți surprize neplăcute. Plătiți șoferului imediat 25-35 de procente din prețul stabilit, pentru a-l asigura de intențiile dumneavoastră și să vă faceți înțeleși că este pentru toată ziua (inclusiv timpul de așteptare). Restul de 65-75 de procente nu-l veți plăti decât la capătul drumului. Față de autobuz, faceți cu câte o oră mai puțin pentru fiecare parte de drum. Porniți la drum de dimineață, nu mai târziu de ora șapte. Astfel o să aveți o oră de singurătate la ruine, înainte de a veni primul grup de turiști.

Cele mai liniștite intervale ale zilei sunt înainte de ora zeci dimineața și după aceea între orele 12 și 13, când turiștii iau masa la restaurantul de peste drum, „La Cabana”, prânzul din pachetele aduse cu ei, până la urmă luând hotărârea de a ceda cea mai mare parte copiilor sau câinilor. După aceea mai este

perioada de după ora 16, când autobuzele cu turiști se întorc la La Paz. Un sfat pentru siguranța dumneavoastră: dacă mergeți cu taxiul, alegeți-vă momentul întoarcerii astfel încât să ajungeți pe lumină în La Paz căci ruta are multe capcane, în care eu aș cădea chiar pe lumină!

În Tiahuanaco și Puma Punku aveți posibilitatea de a demonstra mereu un fenomen fantastic pe cale experimentală: acestea sunt deviațiile magnetice descrise de mine. Se pot dovedi clar în toți monoliții, iar cele mai spectaculoase rezultate le-am avut la Puma Punku.

Un instrument indispensabil pentru locurile din podișul Boliviei este busola. Începeți măsurătorile cu blocurile de andezit, foarte numeroase în acea zonă, din afara amplasării Tiahuanaco, zonă numită *Kalasasaya*. Cele mai evidente deviații ale busolei se pot observa pe monoliții de șase-opt metri, care formează zidul din apropierea „Porții Soarelui” împreună cu blocurile de piatră intercalate intenționat de arheologi. Pe unele dintre aceste blocuri uriașe se mai pot încă citi inscripțiile de la „P 113” până la „P 119” (unul dintre acești monoliți este ilustrat în cartea lui Erich von Däniken „înapoi la stele”, înainte de a fi folosiți de arheologi la reconstrucție).

În apropiere de Puma Punku, drumul pietruit

al străzii principale se bifurcă; distanța nu este mai mare de circa 800 m. Se văd de la depărtare părțile de construcție împrăștiate ca după o explozie, a căror greutate este de câteva sute de tone. Nu pot fi trecute cu vederea nicio serie de bucăți, care se potrivesc perfect una-ntr-alta, precum componentele unui joc de construcție. La aceste elemente de construcție se constată deviații de 30-40 de grade.

La mai puțin de zece metri, în direcția Tiahuanaco, se află acea bucată deosebită de andezit, la care am constatat cu busola acele deviații ce se dublau de la o adâncitură la cealaltă. Acest fapt a fost demonstrat de mine în fața a două duzini de martori oculari, care au repetat personal experimentul, de fiecare dată cu același efect! Și la dumneavoastră ar funcționa perfect. Pur și simplu încercați.

Firilor curioase, care nu se tem de a fi puțin „bombăniți” de către localnici, le recomand să inspecteze și curtea casei aflate în vecinătatea micului muzeu de lângă Puma Punku. Acolo sunt expuși mai mulți monoliți, precum și mai multe exemplare ale acelor „conducte de apă”, din care s-a găsit numai partea superioară. În câmp deschis se văd doar foarte rar iar unele dintre ele au fost chiar folosite la „reconstrucția” zidului de împrejmuire de la Kalasasaya.

Pentru călătoria pe platoul Anzilor, în apropiere de lacul Titicaca, punctul de plecare este La Paz. În capitala boliviană ajungeți cu avionul (via Lima-Peru, Rio de Janeiro și Buenos Aires), după o perioadă totală de zbor de 20-21 de ore. Plecând din Frankfurt (la clasa a doua), prețul este cuprins între 1800 și 2600 DIN, în funcție de companie și de sezon. Din Peru sunt legături de zbor cu companiile Lloyd Aereo Boliviano și Aereo Peru. La ultima se poate schimba și pentru vechea metropolă incașă Cuzco, și atunci se oferă posibilitatea unei excursii la Macchu Picchu sau Sacsayhuaman. Așa cum am mai arătat, cel mai bine este să faci o combinație între mai multe țări sud-americane, ca de exemplu: Peru, Bolivia și Chile – firește, având la dispoziție timp din belșug pentru toate!

Încă două indicii: din La Paz sunt excursii zilnice spre lacul Titicaca. În partea boliviană a acestui lac, ce are o suprafață de 6900 km² și o adâncime de 272 m, se află Insula Soarelui și Insula Lunii. Merită la fel de mult să faceți și o excursie la Valea Lunii, cu bizarele ei formațiuni din gresie.

Acum câteva cuvinte despre partea financiară. În toată America de Sud se recomandă dolari americani – de asemenea cecuri de călătorie și bani gheață. Bani gheață este cel mai bine să-i aveți în bancnote mici,

căci nu se pot schimba ușor, de frica falsurilor la cele de 50 și de 100. Schimbați doar sume mici, pentru a nu atrage atenția.

11. „Vârful zeilor cruzi”

Columbia, acea țară așezată pe locul de trecere spre America Centrală, cel mai nordic stat din continentul sud-american, se numără astăzi printre cele mai atractive locuri de călătorie. Insula San Andreas, care aparține politic Columbiei, se află în Marea Caraibelor, la est de cascada Niagara.

Capitala Bogota este inclusă în traseele mai multor companii internaționale de zbor, precum Airline Iberia (via Madrid) din Spania, Lufthansa din Germania, zbor direct de la Frankfurt. Timpul este de până la 12 ore. Pentru cei care vor să vadă mai multe lucruri de pe continentul sud-american, trebuie remarcat că destinația finală de la Lufthansa este capitala peruană, Lima.

La amplasarea arheologică San Agustin se poate ajunge pe două căi. Numai pe șosea, care se află în cea mai mare parte de-a lungul râului Rio Magdalena. Având în vedere condițiile de circulație tipice acestui teren, sunt necesare două zile de mers, însă se învață multe de la oameni și natură. Vă recomand insistent închirierea unei mașini din Bogota, după ce ați

verificat cât de bine merge, pentru că automobilele de pe acolo nu corespund întotdeauna stării tehnice a celor de la noi. În orice caz, trebuie folosite firmele recunoscute pe plan internațional. La închiriere sunt foarte folositoare cărțile de credit, pentru a nu fi nevoiți să depuneți o garanție în bani lichizi, pe care, în cel mai nefericit caz, nu-i veți mai vedea!

Însă drumul poate fi simțitor scurtat, dacă se ia avionul spre Neiva. Pe distanța Bogota-Neiva-Bogota zboară compania privată Neiva-Air; se pot face rezervări de la recepțiile marilor hoteluri din Bogota. Cursele se fac cu avioane cu elice, care au număr de locuri foarte limitat - se poate să trebuiască să așteptați, din cauza rezervării supra-încărcate! Însă prețurile sunt civilizate. Pentru un zbor dus-întors se cere în jur de 170 de dolari americani (aceasta era suma în vara anului 1998).

La San Agustin, unde se ajunge după un drum de patru ore, nu pot recomanda decât hotelul „Yalconia”, care are prețuri asemănătoare cu stațiunile de vacanță europene. Însă nu recomand nimănui să aleagă casele de oaspeți „specifice locului”, deoarece condițiile de igienă și siguranță lasă mult de dorit. De la hotelul „Yalconia” se ajunge la parcul arheologic cu „Pădurea de statui” după un drum de zece minute. Cine are încredere în

forțele proprii poate să închirieze cai și catări din imediata apropiere a hotelului.

Referitor la nerezolvatele mistere ale trecutului, nu numai San Agustin are ceva de oferit, ci și capitala Bogota. Firește, pe primul loc se află Museo del Oro, muzeul de aur inclus în Banco de la Republica. Acesta se află la al doilea etaj al clădirii băncii, la adresa Avenida No. 16 (rețeaua stradală din Bogota este formată din linii perpendiculare: cele de la nord la sud se numesc Carreras sau Avenidas, iar cele de la est la vest se numesc Calles; toate străzile sunt numerotate la rând). În muzeul de aur sunt expuse modele de avioane pre-columbiene, care la reconstruire s-au dovedit a fi perfect capabile de zbor.

O altă destinație care merită să fie văzută, este parcul arheologic de la Facatativa, aflat la 40 km nord de Bogota, așezat la capătul așezării cu același nume. Formațiuni stâncoase ciudate, în formă de fagure, se amestecă cu statui și desene pe stânci, care au fost atribuite oficial culturii indienilor Chibcha. Aceste desene însă se aseamănă mai mult cu formule chimice, respectiv cu niște pictograme.

Cea mai bună perioadă pentru țările de lângă ecuator sunt lunile noiembrie-martie. Însă acolo trebuie luate în calcul aversele ce cad zilnic.

Aici dau adresa unei agenții din capitala

Bogota, care se ocupă în principal de grupuri, în care se pot înscrie și turiști veniți pe cont propriu, pentru rezervări la hoteluri, bilete de avion sau mașini de închiriat:

Bienvenidos Turismo Ltda.

Avenida No. 9, 118-71

P. O. Box 102375

Bogota, Rep. Di Colombia

Și nu în ultimul rând, câteva cuvinte referitoare la problema drogurilor în Columbia. În unele părți ale țării se produc mari cantități de marijuana și cocaină, de aceea guvernul acestei țări luptă prin metode drastice. Nu cumpărați și nu consumați droguri, nu vă lăsați în niciun caz convinși să luați pachetele cu conținut necunoscut. Posesia și comercializarea drogurilor sunt draconic pedepsite în țările sud-americeane, iar închisorile ascund de multe ori persoane care au intrat în acea situație precară din cauza neatenției sau a naivității!

12. „Construiți o copie a sistemului vostru planetar!”

Teotihuacan, „locul în care-l atinge pe Dumnezeu”, se află la capătul unui drum de circa o oră din Mexico City. Se merge cu un autobuz prăfuit 40 km în direcția nord-est, spre Otumbo, de unde încep indicatoare pentru drumul spre ruine.

Amplasarea este dominată de „Drumul morților”, lung de peste trei kilometri, ce pare să se termine la capătul nordic într-o scară nesfârșită. Însă, în direcția opusă nu se observă aceeași etajare a terenului.

De departe se văd siluetele piramidei Soarelui și a Lunii. Înainte de a ajunge la piramida Soarelui, la înălțimea „Templului Quetzalcoatl”, la marginea lui Caminos de los Muertos, se află un anunț insignifiant, cu inscripția „Mica”. Mica este denumirea spaniolă a micii: în acest loc luați-o la dreapta (în direcția piramidei Lunii). După câțiva metri ajungeți în fața cutiilor de metal descrise, sub care se află camerele cu mică, cu acele puternice straturi de muscovit.

Vă pot garanta că imediat se găsește cineva să le deschidă. Prima dată când am plecat spre Teotihuacan, mi-a rămas imprimată acea imagine strălucitoare. Abia a doua oară, când am fost cu Erich von Däniken, era pus un paznic pentru a deschide cutiile. Cel mai bine ar fi dacă ați avea câteva cunoștințe de spaniolă.

Drumul morților – pe care fiecare construcție corespunde unei planete din sistemul nostru solar – se continuă pe muntele Cerro Gordo, unde se află un templu drept punct de marcare pentru planeta Neptun și un turn ce marchează planeta Pluto. De la Otumbo se mai face o

ramificație, ce duce la construcțiile de pe munte. Se recomandă o atenție mărită, pentru că pe Cerro Gordo se află o stație de radar a armatei. Este o zonă de siguranță militară – trebuie luată în serios eventualitatea folosirii armelor de foc!

La drumul de întoarcere am o sugestie pentru cei interesați de fenomenele neobișnuite și artefactele învăluite în mister: biserica de la Guadalupe, la care se face pelerinaj. Acolo se află o relicvă foarte misterioasă, care, de-a lungul anilor, a incitat în egală măsură experți în fotografiere, tehnicieni și reprezentanți ai bisericii catolice. Este Tilma (un fel de pelerină) lui Juan Diego căreia i s-a realizat un fel de fotografie în anul 1531, în urma unei întâmplări inexplicabile. În pupilele imaginii Mariei apărută pe pelerină, experții au putut constata că mai multe persoane – printre care se poate identifica și Juan Diego – au fost oglindite într-o scenă petrecută acum mai mult de 450 de ani!

O altă posibilitate de călătorie prin Mexico City este reprezentată de Tula. Pe Autostrada nr. 57, în direcția Queretaro, sunt aproximativ 75 km până la fosta capitală a imperiului toltec. Aceasta este încă păzită de „Atlânți”, acele figuri uriașe din piatră, aflate pe platforma respectivului amplasament. Tradiția spune că în acest loc se întâlneau „zeii inferiori” cu „zeii superiori”. Statuile cu zei de la Tula au capete

cu ochelari și apărători pentru urechi și poartă armură pe piept. În mâini au obiecte ciudate, ce par a fi avut o utilizare tehnică.

În Mexico City nu trebuie să uitați să vizitați „Muzeul Antropologic”, ce conține nenumărate exponate din lunga istorie a culturii Mexicului. Este și o copie exactă a plăcii funerare de la Palenque, ce înfățișează un personaj, care pare să stea într-un fel de rachetă. Muzeul Antropologic se află la marginea zonei hoteliere „Zona Rosa”, nu departe de parcul Chapultepec.

Cu siguranță, niciunul dintre cei care au plecat în Mexic nu va ocoli regiunea din jurul capitalei. Două săptămâni este perioada minimă, pe care trebuie să o acordați acestei țări deosebit de interesante. Vi se oferă curse spre cele două obiective de pe peninsula Yucatan: Merida și Villaermosa. Companiile aeriene Mexicana și Aeromexico asigură curse zilnice într-acolo. O singură propunere: mergând pe drum din Mexico City la Villaermosa, faceți cel puțin două zile. Cu avionul faceți aceeași distanță în 75 de minute! Villaermosa este cunoscută pentru parcul olmec, cu numeroase figuri colosale. În afară de aceasta, este locul ideal de plecare către Palenque (timp de mers circa 3 ore). Din Villaermosa se ajunge după o oră de zbor la Merida, de unde se pleacă foarte ușor către

Chichen-Itza, Uxmal și alte locuri.

Încă un pont pentru firile mai energice: în toate aeroporturile mari îți sar în ochi firme renumite de închiriat mașini. Cea mai folosită marcă este legendara „broscuță” Volkswagen. Pentru cei care cred că a fost declarată moartă, aflați că este produs cu foarte mare zel în Puebla. Aici se închiriază mașini din cea mai nouă producție, cu o ofertă specială de 99 dolari pe săptămână. Firește, numărul de kilometri este nelimitat. Cine nu ar vrea să descopere singur enigmele și secretele Mexicului?

Înapoi la zboruri. Cursa de la Mexico City la Villaermosa costă în jur de 130 dolari americani, de la Villaermosa la Merida cam 100 dolari, iar înapoi la Mexico City 150 dolari. Aș recomanda și aici un „Aero-permis” de la Aeromexico sau Mexicana, prin care se economisesc bani la cursele din interiorul insulei. Informații mai exacte se obțin, și în acest caz, tot de la birourile de voiaj sub licență IATA, care pot procura și bilete de avion.

Cea mai bună perioadă pentru călătorie sunt lunile octombrie-aprilie; vă previn că în lunile de vară temperaturile sunt foarte mari iar gradul de umiditate al aerului pe peninsula Yucatan este foarte neobișnuit pentru organismul nostru.

În încheiere, încă un sfat cu privire la vechii

împărați azteci, care pot exercita o răzbunare groaznică asupra turiștilor inofensivi. Montezuma poate apărea peste tot, indiferent dacă este în Mexic, Egipt sau oriunde altundeva. Erich von Däniken mi-a recomandat un preparat pe bază de plante, ce se poate lua fără rețetă din farmacii. Se numește Uzara, are un gust groaznic, însă efectele sunt excelente!

13. Ei sunt deja printre noi!

Insula din Caraibe, Porto Rico, a ajuns în ultimii ani un fel de centru al fenomenelor OZN. Observări de obiecte neidentificate mai ales în partea de sud-vest a insulei, dispariția misterioasă a nenumăratelor persoane în regiunea pădurii seculare de la El Yunque și mai ales furtunile, mortale pentru animalele domestice, de la Chupacabra de pe întreg teritoriu al Commonwealth of Porto Rico, deja nu se mai încadrează în „scenele” atracțiilor inofensive.

Geografic, Porto Rico aparține de Antilele Mari; insula se află la est de Hispaniola (care se împarte în: la vest Haiti și la est Republica Dominicană). Politic însă, Porto Rico aparține de Statele Unite ale Americii. Limbile oficiale sunt spaniola vorbită cu precădere de populație, dar și engleza.

Cele mai multe legături aeriene cu capitala

insulei, San Juan, se fac prin aeroporturile din SUA, în general via Miami. Unele linii sunt directe, de la Amsterdam sau Londra. Biletele de clasa a doua spre San Juan (dus-întors) au prețul de 1200 DM.

Întrucât Porto Rico este asociat cu Statele Unite, sunt Valabile aceleași dispoziții vamale. În cursul zborului veți primi formularul I-94-W, care trebuie completat și semnat la controlul vamal. Dacă ați ales o cursă de pe continentul american (USA) spre San Juan, aceste formulare sunt completate deja de la locul primei aterizări, adică în Statele Unite. În acest caz, zborul spre Porto Rico este considerat a fi intern.

San Juan este un foarte bun punct de plecare pentru alte destinații spre est. De exemplu, în orașul Canóvas, situat la vest față de capitală, ajungeți după un drum de o jumătate de oră. Cu puțin noroc, veți putea discuta cu primarul local și funcționari ai poliției.

După o oră de mers cu mașina în aceeași direcție se ajunge la pădurea seculară din El Yunque. Aceasta a fost denumită Parcul Național al Caraibelor, având posibilitatea să faceți drumeții și să admirați exuberanta floră și faună. O mare parte a regiunii este pur și simplu inaccesibilă, iar rapoartele despre dispariția nenumăratelor persoane nu vor să se mai termine.

Zona în care au fost cele mai dese observări de OZN-uri este cea din sud-vestul insulei, într-o regiune învecinată cu orașele Cabo Rojo, Lajas și San Germán. De asemenea au fost înregistrate foarte multe apariții de OZN-uri în jurul orașului Mayaguez, și chiar în largul mării. Deoarece mulți martori oculari au observat scufundarea multor obiecte de zbor necunoscute în mare, în acea zonă sunt mai insistente zvonurile despre o bază OZN subacvatică.

Pentru partea de sud-vest a insulei ar fi mai bine dacă ați căuta un alt punct de plecare căci Mayaguez și San German sunt la mai mult de 160 km depărtare de capitală. De la micul aeroport insular din vestul San Juan-ului sunt legături aeriene zilnice cu Mayagüez sau Ponce, aflate pe coasta sudică. Aveți un grad mai mare de mobilitate dacă închiriați o mașină. Prețurile corespund celor din SUA, și datorită regulilor de circulație din Porto Rico, se poate circula foarte bine pe străzi. Pentru drumurile din interiorul insulei sunt mai potrivite bicicletele.

Cine este interesat de Laguna Cartagena și de Sierra Bermeja, ar fi mai bine să se cazeze în cartierul San German. Este ușor de găsit hotelul *Oasis Parador*, situat în afara centrului, pe strada principală către Parguera. Aș vrea să vă spun câteva cuvinte despre hotelurile din

Porto Rico. Deoarece pe insulă își petrec concediul mulți „yankei”, prețurile sunt destul de piperate, ceea ce se poate remarca mai ales la hotelurile din San Juan. Acolo se concentrează case mai bune din Ocean Park, Condado și Isla Verde, părți ale orașului situate lângă ocean. Nu sunt neobișnuite prețuri ca 150-250 dolari pe noapte. La hotelurile mai modeste, prețurile nu sunt atât de mici față de cât te aștepți, având în vedere diferența de condiții.

Faptul că în ultimii ani Caraibele au devenit un punct important al OZN-urilor și altor fenomene înrudite cu acestea, a condus la formarea unui serii de grupuri de studiere a OZN-urilor. Și grupul MUFON are reprezentanți în Porto Rico. Recomand celor ce vor să viziteze insula pentru aceste fenomene, să ia legătura cu unul din grupurile de acolo. Dau aici adresa de contactare a editurii Kopp, care scoate și revista *UFO-Kurier*, în care s-a raportat de multe ori despre apariții OZN în Porto Rico:

Jochen Kopp-Verlag

Hirschauer Straße 10

D-72108 Rottenburg în încheiere o scurtă informație cu privire la perioada optimă de a vizita Porto Rico. Condițiile climatice de acolo sunt cele tropicale. În lunile decembrie-aprilie este vreme uscată. În lunile august-septembrie

cad ploi abundente, cele mai multe de scurtă durată, dar bogate. Astfel, lunile în care la noi este iarnă sunt cea mai bună perioadă pentru a vizita Porto Rico.

14. Testamentul oamenilor cu pielea verde

Ce, nu v-ați luat deja bine-meritul concediu din acest an? Cum vi s-ar părea două săptămâni în soarele din Teneriffa, una dintre acele „insule binecuvântate” sau „grădini ale hesperidelor”, acea lume a insulelor ce apare și în mitologia greacă?

Nicio teamă, nu vă voi vorbi despre restaurantele teutone sau localurile de noapte. Căci insula Teneriffa, aflată la numai 115 km depărtare de continentul african, are și o parte necunoscută. Sau deja ați bănuț că și acolo sunt piramide învăluite în mister? Au fost ridicate de un popor de mult apus, ce a lăsat în urmă mai multe întrebări decât vom fi noi în stare vreodată să rezolvăm. Iar dumneavoastră puteți îmbina un concediu plăcut pe una dintre insulele eternei primăveri cu intenția de a merge „pe urmele întâmplărilor fantastice”.

Aveți neapărată nevoie de o mașină dacă vreți să vizitați piramidele guanchen de pe Teneriffa. Căci ghizii angajați de organizatori nu au descoperit această extraordinară atracție a celei mai mari insule Canare. Poate că este mai

bine așa căci masele mari de turiști nu prezintă numai avantaje pentru zona respectivă.

Mergeți pe autostrada insulară TF 1 (Santa Cruz de Tenerife-Los Cristianos) până la ieșirea înspre Güimar-Puerto de Güimar. După ce ați părăsit autostrada, mergeți spre munte, până ați ajuns la o distanță de circa 4 km de Güimar. De acolo urmați indicatoarele *Centro Ciudad* (centrul orașului). După aceea duceți-vă la stația de benzină din centrul Güimar-ului (în cazul în care mai trebuie să întrebați de drum). După câteva sute de metri, o să vedeți în mijlocul unei zone locuite un careu de 200 m x 300 m, în care se află mai multe piramide în trepte. Una dintre aceste piramide este chiar lângă un bloc.

Gardul, ce împrejmuiește suprafața de 5-6 ha, permite în câteva locuri, mai mult sau mai puțin, să vezi prin el, însă cea mai mare parte este compactă. La intrare, niște indicatoare anunță „Parco Etnografice de Güimar”. Ceea ce nu este prevăzut sunt lucrările de construcție ale proiectului. O revistă săptămânală, în limba germană, de pe insulele Canare, a declarat deja de la sfârșitul anilor '80 că în acel loc se făcuse un parc etnografic.

Câțiva muncitori și mașini de construcție mai sunt încă acolo și la intrare am fost anunțat de pericolele existente printre construcții. O piramidă etajată poate fi admirată din imediata

apropiere; este cea care este foarte aproape de bloc. Când scriam aceste rânduri încă nu se ştia când se vor încheia lucrările la „Parco Etnografice”. Aşteptăm şi vom vedea! Totuşi, este accesibilă peştera Guanchen, aflată în afara Güimar-ului, la Barranco de Badajos.

Odată ajunşi pe Teneriffa, trebuie să vă rezervaţi destul timp pentru a cerceta mai bine insula. Un mic univers se găseşte în mijlocul lui „Parco Nacional de las Canadas del Teide”. O autostradă pitorească, cu multe serpentine, TF 1, se ramifică prin şoseaua pe care duce la San Isidro. La Granadilla de Abona şi Vilaflor se ajunge pe N614-N 821, prin sălbaticul peisaj vulcanic din centrul insulei. Porniţi excursia cât mai devreme posibil; acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât doriţi să mergeţi cu telefericul pe cel mai înalt munte al Spaniei (3718 m). Dacă nu faceţi astfel, va trebui să aşteptaţi mai multe ore, într-o mare masă de oameni. Alt motiv ar fi că după-amiaza se adună nori denşi şi este blocată vederea la distanţă.

Tot anul este potrivit pentru a călători în Teneriffa: când la noi este iarnă, acolo este o primăvară încântătoare. Curentul din Canare, un braţ al curentului din golf, nu permite ca temperatura apei să coboare sub 18 grade Celsius, iar vara urcă până la 23 grade Celsius. Alizeul de nord-est, ce bate la 800-1500 m deasupra Canarelor, împiedică arşiţa.

Termometrul trece foarte rar de 25 de grade Celsius.

Dar soarele strălucește 300 de zile pe an. O adevărată „insulă a eternei primăveri”.

15. Doar forța spiritului este mai mare

În final, dragi cititori și cititoare, aș vrea să vă mai conduc în niște locuri, pentru vizitarea cărora nu trebuie să vă faceți bagajele sau să urcați în avion. Și anume, acestea sunt locuri deosebite, aflate într-o zonă restrânsă din sud-estul Bavariei – nu departe de cele mai frumoase regiuni ale Alpilor. De oriunde din Germania, Austria sau Elveția ajungeți aici după cel mult un drum de o zi. Probabil vă va plăcea atât de mult peisajul romantic, încât vă veți decide brusc să petreceți aici un scurt concediu.

Wasserburg, micul oraș istoric, atât de romantic situat într-o cotitură a Inn-ului, este un loc de pornire ideal. Aflat la o distanță de 50 km de München, acest oraș tangent cu șoseaua 304, pe care mergeți în direcția Traunstein-Obing. După câțiva kilometri apare un indicator pentru șoseaua din stânga către Schnaitsee, pe care se ajunge după 5 km în mica așezare Kling.

Acolo se indică spre stânga (privind în direcția de mers către Schnaitsee), la ruinele

vechiului oraș Kling. Străduța duce spre o curte țărănească, de la care mai rămâne un scurt drum pe jos până la ruine.

Piatra de caznă descrisă în acest capitol, lângă care șoferii văd noaptea apariții albăstrui fosforescente, se află puțin în afara ruinelor. Mergeți pe șosea înapoi, cam un kilometru în direcția Wasserburg, până ajungeți la o răscruce, de la care la dreapta se merge la Gars am Inn. Aici cotiți la stânga, și după o distanță de exact 2,2 km (am măsurat cu kilometrajul de la mașină!), calculând de la respectiva răscruce, ajungeți la țintă. Obiectul se află în pădure, lângă stradă.

La următorul loc interesant ajungeți dacă vă întoarceți pe aceeași stradă, în direcția Gars. Treceți pe lângă St. Leonhard și Reith, după opt kilometri ajungeți la intersecția menționată, în micul Stadl. Nu puteți sări peste marea mănăstire de acolo, în care a mai existat până acum câțiva ani parohia catolică de la Wang. Dacă vă decideți să bateți la ușă, maicile vă vor deschide și, în măsura în care timpul vă permite, vă vor povesti despre aparițiile fantomelor și spiritelor, ce au bântuit pentru foarte mult timp curtea parohială. Încă mai circulă poveștile cu fantome printre măicuțele de acolo. Și fiți atenți: după cum am spus deja, este o mănăstire!

Drumul se continuă cu Gars, însă se

traversează mai întâi puternicul curent al Inn-ului. La mănăstirea St. Maria virăți la dreapta, pe strada către Aschau. După 5 km ajungeți la Au am Inn.

Pentru „casa spiritelor”, descrisă în ultimul capitol, trebuie să faceți o mică plimbare. Părăsiți domeniul mănăstirii prin poarta din spate și, când drumul se bifurcă, faceți la dreapta, înspre munte. După câteva sute de metri, pe partea dreaptă a drumului, apare fosta pivniță pentru gheață a berăriei castelului; despre aparițiile de fantome de aici a vorbit deja Rainer Holbe în neuitatul serial de televiziune „Fenomene fantastice”.

Câteva dintre aceste mistere, ce se învârt în jurul unui personaj enigmatic, intrat deja în istorie, pot fi descoperite dacă mergeți la nu prea depărtata mănăstire Seeon. Întoarceți-vă la șoseaua 304 și mergeți pe ea până la Obing. Înaintea unei benzinării, drumul se ramifică la dreapta; după 7 km se ajunge la mănăstirea Seeon, aflată pe malul stâng al pitorescului lac cu același nume. Chiar la stradă se află un mare parc, iar de la acesta, după câteva sute de metri în direcția mănăstirii, se ajunge la un cimitir mic, chiar la marginea străzii.

Aproape de neobservat, în cimitirul rustic, lângă zidul de la stradă, se află mormântul femeii care toată viața s-a încăpățânat să susțină că este ultima supraviețuitoare a

familiei țarilor. Iarna, în apropiata curte a mănăstirii, se văd urmele pașilor ei micuți în zăpada proaspăt căzută...

Acestea au fost numai câteva exemple pentru locurile ciudate din ținutul sud-vestic al Bavariei. Unii au dezvoltat spiritul de detectiv și se află printre populația unui loc sau altul, în care s-au petrecut anumite lucruri (sau poate se mai petrec încă), ce ne atrag atenția că în lumea noastră atât de modernă și iluminată există atâtea lucruri inexplicabile!

Explicarea unor noțiuni

Aborigenii. Locuitorii originali, cu ten închis la culoare, ai Australiei, trăind astăzi în cea mai mare parte în rezervații amenajate în nordul și vestul Australiei. Tradițiile aborigenilor vorbesc despre un foarte îndepărtat „timp de vis”, când zeii au venit pe Pământ sub forma aducătorilor de cultură.

Amintiri de protejare (Screen Memories). De-a lungul lucrului meu cu presupuse victime ale răpirilor OZN, am constatat prin hipnoză că amintirile de protecție se suprapun trăirilor reale. Psihologii cunosc *Screen Memories* comparabile și de la victime traumatizate ale criminalilor, precum copii de care s-a abuzat sau femei Violate. În cazul răpirilor OZN,

animalele preiau adesea această funcție: bufnițe, cerbi sau căprioare și lupi. Până acum nu s-a explicat dacă aceste amintiri de protejare sunt mecanisme de protecție ale propriului nostru subconștient sau au fost induse drept sugestii post-hipnotice chiar de către protagoniștii sindromului de răpire.

Aparițiile spiritelor sunt întâmplări paranormale, în timpul cărora se observă manifestări optice sau acustice, ce nu au cauze convenționale. Acestea sunt remarcate în mod repetat în același loc iar atunci se vorbește despre o „fantomă legată de acel loc”.

Cultul Cargo (de la denumirea englezească pentru încărcătură, respectiv marfa). Este întâlnit în toată lumea, însă mai ales în spațiul asiatic și al Pacificului se înregistrează des moduri de acțiune ale populațiilor băștinașe ca după o confruntare cu o cultură de înaltă civilizație. În anii '40, contactele preponderente cu trupe ale forțelor aliate au fost în timpul bătăliilor din cel de-al doilea război mondial. Curând, acestea au condus la imitarea de către băștinași, aflați la un nivel de dezvoltare primitiv, a străinilor; în unele cazuri extreme chiar a unor echipamente de genul stații radio, antene sau avioane, pe care le făceau din paie sau bambus. Toate acestea s-au întâmplat din

speranța de a fi se da și lor din „binecuvântările” acelor ființe-numite „Cargo”.

Și dacă strămoșii noștri din vremuri întunecate au interpretat greșit întâlnirile lor cu reprezentanții unei civilizații extraterestre, super-dezvoltate? Atunci nașterea unor ritualuri aparent fără sens – ale căror continuări se văd în liturghiile religiei actuale – se bazează pe evenimente foarte reale și pe tehnologia greșit înțeleasă a „zeilor-astronauți” extraterestri.

Dinastia Han. Dinastia de împărați denumită după statul feudal Han (403–230 î.e.n.), care a ajuns la putere după moartea împăratului Qin Shi Huangdi și a guvernat din 206 î.e.n. Până în 220 e.n. Din populația chineză actuală, în jur de 93% își are rădăcinile în această dinastie Han („chinezii Han”).

În arheologia chinezească este recunoscută tendința de a nu se data mai înainte de dinastia Han, cu toate că sunt multe date referitoare la dinastii ce au existat înainte de dinastia Han.

Disecție. Deschiderea unui cadavru, de cele mai multe ori cu scopul de a determina cauzele care au dus la moartea organismului. La organismele la care se consideră că moartea a survenit în condiții normale, se face totuși disecție, pentru determinarea bolii. Disecțiile

sunt incluse în scopul studierii și în planul de învățământ al studenților la medicină.

Durerea. Senzația trupească (și sufletească!) de suferință. Sunt transmise la creier prin anumiți nervi iar acolo sunt conștientizați. Intensitatea cu care omul sesizează durerea depinde surprinzător de mult și de fondul lui cultural. Astfel, pragul de la care se conștientizează durerea este la așa-numitele „popoare ale naturii” evident mult mai înalt decât, spre exemplu, la noi. Acest fapt nu trebuie ignorat când facem aprecieri la adresa ritualurilor primitive sau a practicii întâlnită în întreaga lume, aceea a deformărilor craniene.

Epoca Hallstatt. Vechea epocă de fier din arheologia clasică, ce urma epocii de bronz și preceda perioada Latène. Este datată între 800 și 500 î.e.n. Și a fost numită după primul loc în care s-au făcut descoperiri arheologice foarte multe (Hallstatt în Austria).

Feng-Shui (de asemenea: Fen-Shui, din chineză „vânt și apă”). Versiune chinezească de geomantie bazată pe noțiunea de „Calea dragonilor”, care se așterne adesea peste întreg Pământul, sub formă de plasă.

În timpul numeroaselor dinastii din imperiul chinez, maștrii Fen-Shui erau adesea

consultați dacă este bine să se construiască un templu, o pagodă sau un monument funerar pe un anumit loc. Chinezii au ajuns de foarte timpuriu la concluzia că suprafața Pământului este traversată de curenți puternici de energie, precum liniile câmpurilor magnetice. Sarcina geomanților era aceea de a localiza aceste curenți, pentru a se stabili locurile cele mai favorabile, aflate în armonie cu cosmosul. Această știință Feng-Shui era considerată a fi sfântă – ei trebuie să-i fim recunoscători pentru superbe grădini, care au făcut China așa de renumită.

Hibrizii (metiși) sunt organisme obținute din unirea de celule sexuale cu factori ereditari diferiți. Unii dintre acești hibridi sunt perfect capabili de înmulțire, alții nu. Astfel, multe încrucișări de animale nu reușesc sau conduc la germenii capabili de a se dezvolta (de exemplu: încrucișarea dintre broască simplă și broască râioasă), sau rămân sterili (de exemplu: catârul ca încrucișare între cal și măgar).

În ultimii ani au fost făcute publice multe experiențe de răpire OZN, în cursul cărora nu se făcea doar inseminare artificială la femeile răpite, ci se prezentau celor răpiți copiii-hibrid. De aici rezultă speculații cu privire la intențiile ce stau în spatele tot mai violentului sindrom de răpire, și anume crearea unei rase-hibrid

între oameni și extraterestri.

Ipoteza Paleo-SETI (SETI, de la *Search for Extraterrestrial Intelligence*). Paleo-SETI este căutarea de indicii care să dovedească vizitele unor inteligențe extraterestre din timpurile preistorice și cele ce au urmat. Există tot mai multe indicii conform cărora acele entități au avut influențe încă din timpuri preistorice, iar acțiunea continuă până în zilele noastre.

Cel mai proeminent reprezentant al ipotezei Paleo-SETI este autorul elvețian de bestseller, dr. H.C. Erich von Däniken. Cu toate că speculații despre posibilitatea vizitelor extraterestre din trecutul omenirii au mai făcut și Charles H. Fort (SUA), Desmond Leslie (Marea Britanie) și profesorul M. Agrest (fosta Uniune Sovietică), Erich von Däniken vrea să răspândească în întreaga lume această ipoteză, care nu este deloc în contradicție cu legile naturii, și să o propună drept temă pentru discuții.

Jet-Lag. Astfel sunt denumite dificultățile întâmpinate de organismul uman la adaptarea față de efectele diferențelor de fus orar din timpul călătoriilor lungi. Este necesară o anumită perioadă de acomodare (în medie două, până la patru zile), care depinde de nivelul diferenței. Jet-Lag nu este resimțit de toate

persoanele la fel de intens; persoanele sensibile pot reacționa deja de la o diferență de două-trei ore, în timp ce regula generală este de cinci-șase ore. În primele zile este vorba de o dereglare a ritmului stare conștientă-somn, însă după câteva zile se reglează.

Lumi paralele. Fizica modernă acceptă existența în universul nostru a altor dimensiuni, suprapuse celor patru percepute de noi în continuumul spațiu-timp, adică lungime, lățime, înălțime și scurgerea timpului. Modele de gândire complicate implică existența a cinci, șase, șapte sau chiar mai multe (= X) dimensiuni, ce se formează alături de cele cunoscute nouă. Acestea ar fi universurile care există paralel cu al nostru, în același timp și în același loc cu lumea noastră. Se încearcă explicarea fenomenelor ciudate și a manifestărilor parapsihologice prin co-existența unei alte dimensiuni paralele.

Mesoamerica este denumirea pentru zona culturală ce corespunde geografic Americii Centrale. Arheologii utilizează noțiunea pentru culturile indiene, precum maya, aztecă și altele, stabilite pe teritoriul de astăzi al statelor Mexic, Guatemala, Honduras, Nicaragua și Costa Rica.

Metoda C-14 (datarea cu radiocarbon, respectiv carbon-14). Acest procedeu servește datării vârstei artefactelor organice. Datorează denumirea faptului că raportul dintre carbonul C stabil și carbonul radioactiv C-14, obținut din nitrogen, este constant. După moartea unui organism nu se mai primește carbon, iar raportul inițial se modifică datorită izotopului C-14 care se descompune în favoarea lui C-12 la o perioadă de 5589 de ani. Acest proces este precis, de aceea se poate aproxima vârsta cu o relativă exactitate.

Metoda C-14 este controversată, întrucât în vremurile de demult raportul dintre C-14 și C-12 ar putea să fi fost cu totul altul. Deci, rezultatul poate fi greșit: plantele tăiate de pe marginea unei autostrăzi, datate prin metoda radiocarbon, le-a fost dată vârsta de mai multe mii de ani. O dată cu creșterea vârstei probei, crește și gradul de inexactitate.

MUFON (Mutual UFO Network). Acesta este un grup internațional de cercetare privat, care a fost înființat în Statele Unite și are astăzi filiale în majoritatea țărilor occidentale. În anul 1974 a fost înființat sub-grupul MUFON-CES (*MUFON - Central European Section*), care este autorizat în principal pentru spațiul în care se vorbește germana. Scopul societății interdisciplinare este de a elucida misterul

obiectelor de zbor necunoscute prin metode științifice. MUFON-CES este condus de trei fizicieni, ce lucrează în domeniul cercetării aerului, cosmosului și al energiei nucleare. Mai sunt astronomi, psihologi, medici, ingineri și hipnoterapeuți. Analizele se află încă în stadiul pre-științific, deoarece nu s-au emis teorii ce pot fi verificate și nu s-au pus la dispoziție resurse de cercetare. Astfel, modul de operare al MUFON, respectiv MUFON-CES, este mai întâi condiționat de întocmirea unei metodici de problematizare, precum și de realizarea unei baze de date.

Parapsihologic. Cu această denumire este caracterizată știința care se ocupă cu percepțiile extra-senzoriale, precum și cu alte fenomene, ce nu pot fi explicate pe cale fizică, și care sunt în legătură evidentă cu reacții psihice. În ciuda numeroaselor dovezi „tari”, nu a fost încă recunoscută drept o știință de sine stătătoare. Aceasta se datorează și faptului că rezultatele experiențelor parapsihologice nu se pot reproduce, deci nu poate fi verificat experimental și în fața unui alt cercetător. De aceea, parapsihologia este singura știință, care trebuie să se lupte de una singură. Un alt motiv pentru parțiala respingere prin metodele academice este acela că rezultatele parapsihologiei sunt total în afara paradigmelor

acceptate ale științelor naturii și nu poate fi integrată complet în prezenta viziune asupra lumii.

Poltergeist. O fantomă legată de o persoană este caracterizată drept fenomen Poltergeist dacă, de exemplu, se aud zgomote puternice, sunt deranjate sau se produc pagube asupra obiectelor din jurul fantomei sau a persoanei care o declanșează. În centrul acestor activități se află o persoană, care provoacă fenomenul în mod inconștient, prin psihokinezie. De cele mai multe ori este vorba de persoane cu tensiuni sufletești puternice, iar efectele încetează imediat ce persoana respectivă și-a rezolvat problemele. Misterul nerezolvat din centrul acestei probleme este faptul că se declanșează adesea fenomene, ce dovedesc mai multă putere decât poate furniza persoana implicată.

Psihokinezie. Prin aceasta se înțelege capacitatea unei persoane de a influența obiecte materiale în mod vizibil pentru un observator, în sensul deplasării acestora, numai pe cale psihică. Aceste lucruri nu pot fi încă explicate pe cale fizică. Cu toate că existența ei poate fi dovedită prin numeroase încercări de laborator, științele naturale tradiționale o neagă cu încăpățânare.

Radio-astronomie. O ramură a astronomiei, respectiv a astrofizicii ce înregistrează și analizează radiațiile provenite din univers prin undele radio. „Produsele finite” ale radioastronomiei sunt programele, ce au ca scop posibila identificare a semnalelor trimise de o formă de viață inteligentă, extraterestră.

Răpiri (mai sunt numite întâlniri apropiate de gradul patru sau CE-IV). Contrar întâlnirilor simple (CE-III), aici este vorba despre dislocări complete efectuate de niște ființe inteligente, evident neterestre. Acestea sunt descrise în general ca fiind umanoizi micuți, cu piele cenușie, a căror înălțime este de 1,20 până la 1,50 m. Afectate de răpiri sunt, în general, persoanele singure, iar acestea deja din copilărie sau adolescență. Foarte rar se raportează răpirea mai multor persoane în același timp. Specifice pentru traumele răpirii sunt experimentele medicale, în centrul cărora se află adesea fecundările artificiale, ce ar putea conduce la realizarea unei noi rase hibride între oameni și acea inteligență.

În ultimii ani s-a răspândit convingerea că răpirile nu au avut loc doar de curând, ci, la fel ca întregul fenomen OZN, sunt străvechi. De asemenea, fenomenul este întâlnit în lumea întreagă și, de la un timp, este cercetat clinic de unii medici.

Viziunea. O viziune este definită, de regulă, drept o halucinație optică. Noțiunea este folosită mai ales când se subliniază posibilitatea unei percepții pe cale paranormală. Adesea, viziunile cuprind și informații despre evenimentele ce se vor petrece în viitor.

Câteva cuvinte de încheiere

Dragi cititori și cititoare din toată lumea, dacă dați peste lucruri misterioase și locuri fenomenale, ce ridică întrebări în legătură cu vechea noastră viziune asupra lumii, m-aș bucura foarte tare să-mi trimiteți detalii pe adresa editurii (pentru cititorii mei din străinătate: vă rog, dacă se poate să scrieți în engleză sau germană):

*Hartwig Hausdorf c-o Buchverlage Langen
Müller Herbig*

Thomas-Wimmer-Ring 11

D-80539 München

Dacă sunteți interesați de temele despre care am scris în această carte, vă pot oferi ceva cu totul deosebit. Împreună cu cunoscutul autor, moderator de radio și televiziune Rainer Holbe, susțin în fiecare vară seminarii speciale. Locul este la fel de extraordinar ca și temele variate despre care vorbim. Mergem cu două vapoare

luxoase pe râulețul breton Vilaine și afluenții acestuia, printr-un peisaj natural ce-ți ia răsuflarea și, în parte, neatins încă, și vizităm orașele vechi de pe malul râului.

În timpul discuțiilor și prelegerilor ținute pe câmpiile de lângă râu, sub copacii umbroși și lângă stânci, vorbim despre „fenomene fantastice” și mari secrete ale existenței noastre. Întreg ambientul, peisajul liniștitor și viața la bordul vapurașului sunt menite să ne facă să uităm de viața de zi cu zi și să pătrundem într-o lume nouă, fascinantă.

Pentru informații mai amănunțite, locuri etc., scrieți pe adresa următoare:

Redaktionsbüro Rainer Holbe

Maison sur les Collines

L-6991 Rameldange (Luxembourg)

În final, aș vrea să vă mai prezint și AAS (Comunitatea de cercetare pentru arheologie, astronomie, SETI). Scopul ei este acela de a aduna, face schimb și publica indicii ce vin în sprijinul următoarelor idei:

- În timpuri preistorice (chiar și mai târziu), Pământul a primit vizite din cosmos;

- Actuala civilizație tehnică de pe planeta noastră nu este prima;

- Cele două teorii de mai sus, combinate.

Vă puteți înscrie ca membri al AAS. La intervale de două luni se editează o foaie de comunicare, în care se scriu cele mai noi

întâmplări: „SAGENHAFTE ZEITEN” (înainte „Ancient Skies”). De asemenea, AAS organizează excursii de studiu la cele mai interesante locuri cu descoperiri arheologice și la locurile din cărțile autorilor. Au loc cu regularitate congrese internaționale și sesiuni.

În spațiul german, AAS are deja peste 9000 de membri. Puteți obține informații suplimentare despre AAS la:

AAS-Bureau

CH-3803 Beatenberg

Schweiz

3

MISTERELE
UNIVERSULUI

